

Giới thiệu Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly

Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly câu chuyện xuyên không của tác giả Minh Dung sẽ mang đến những thay đổi trong cuộc sống của nàng sau khi xuyên qua một thời đại khác.

Vốn dĩ nàng có cuộc sống yên ổn ở cái thời hiện đại mà ai cũng phải mong ước nhưng vì phải hoàn thành nhiệm vụ nàng buộc phải chấp nhận xuyên qua ở thời đại xa lạ này.

Nàng phải đối diện bao nhiêu là âm mưu thâm độc phải giả vờ ngu ngốc chỉ khi cần thiết mới ra mặt không thì mạng sống sẽ không được đảm bảo nhưng chỉ vì nụ cười ấm áp của vị nam tử không rõ lai lịch đó khiến nàng lay động.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Tại sao lại là ta?” A Kỳ vẻ mặt không hà lòng, thấp giọng hỏi, “Ta hôm qua mới từ chỗ Lý Thế Dân về...”

“Tiểu cô nương à, đây là ta đối với cô nương là hoàn toàn tin tưởng, vài lần trước giao nhiệm vụ đều làm được cũng không tệ mà.”

Hoàn toàn không nhìn ra được tâm tình bất mãn của nàng, giáo sư vẫn như cũ, nét mặt tươi cười, trên tay cầm lấy mấy tờ văn kiện mỏng manh đưa cho nàng: “tư liệu cụ thể giao cho người ta đều ghi ở bên trong, cấp trên chỉ cho chúng ta thời hạn là 10 ngày.”

“Chỉ có 10 ngày?” Thư Kỳ hoài nghi mà nhìn chằm chằm vào vị giáo sư đáng kính, trông thần tình ông ta toát ra vẻ nham hiểm a, thật sự không cam lòng mà, không muốn tiếp nhận văn kiện chút nào, trong lòng ta thầm nghĩ: “Lần này lại một mối phiền toái rồi đây... Đáng lý ta nên làm cảnh sát thì thích hợp hơn...”

Giáo sư đưa tay đỡ mắt kính, nở 1 nụ cười đầy ý tứ, khẽ lắc đầu nói ý vị thâm sâu: “Đã là thanh niên thì cần nên rèn luyện nhiều. Người xem, nhà trường đều làm theo ý người, giảng viên cũng đã được bố trí xong rồi. Nhớ kỹ 1 giờ trưa nay lên phòng thí nghiệm vật lý tìm cô Văn chủ nhiệm.”

“Vâng, ta biết rồi.” A Kỳ miễn cưỡng trả lời mang đầy vẻ tức giận, lôi tư liệu ra ngâm cứu (@des :mình thích dùng từ ngâm hơn từ nghiên

)

“Còn có...” Giáo sư mới bước 1 bước ra khỏi cửa phòng làm việc trong nháy mắt đã thấy quay lại: “Nhà trường lần này chưa biết có cho người nhiều phí bồi dưỡng không nữa. (@des :tiền đấy @-@)

Thư Kỳ nhếch môi định nói gì đó nhưng rồi lại im lặng, ta đến chỗ đại để tìm người, nhiều quá cũng không tốt.

Năm ngoái tốt nghiệp đại học, Thư Kỳ đã chọn ở lại nơi này làm việc, đây là cơ sở tư nhân Quang Hoa, rất nhiều người biết đến.

“Thư Kỳ, lại là người a!” Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, ta ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một người con trai khoác áo ngoài màu trắng cùng chủ nhiệm đang đẩy thiết bị thí nghiệm, một khuôn mặt tuấn tú, sắc sảo. Hắn dường như đã đoán trước được kết quả, lại cười nhẹ nói: “Lại phải người đi?”

“Này, đừng chê cười ta được không? Ta đã đủ phiền muộn lắm rồi.” A Kỳ khó chịu nhìn hắn với ánh mắt xem thường.

“Được thôi, nhưng người không đi thì ai đi bây giờ?” Người con trai này không thèm để ý xem nàng tức giận như thế nào, tiếp tục chế nhạo: “Ta thấy người có năng lực lại thêm xinh đẹp...” (@des: đẹp trai+nham hiểm=>không nên đụng vào

))

“Cho nên chọn ta chứ gì...” A Kỳ vội vàng cắt ngang lời của hắn, trong nguyên tắc khoa học tư duy logic là cần thiết, chỉ có trời mới biết hắn còn có thể suy nghĩ ra lý do sai lầm nào nữa. Văn chủ nhiệm, nhanh tiến ta đi a.”

”Tích cực làm nhiệm vụ nhì?” Văn Phi đứng 1 bên vừa kinh ngạc cười, vừa kéo tấm màn che màu tím xuống, hiện ra cái máy xuyên không __được thiết kế hơi giống cái ghế đồ chơi. Chỉ cần cài đặt điểm đến, ngồi lên, khởi động chương trình, không cần tới 2 phút là có thể tới nơi.

Ngành khoa học kỹ thuật hiện nay phát triển với tốc độ cực nhanh. Từ lâu, nhà khoa học đã chứng minh xuyên không có thật. Máy xuyên qua thời không được ra đời từ đó. Khi bạn đang ở 1 nơi nào đó có thể xuyên qua một nơi khác có ngày và đêm không hề là khoa học viễn tưởng.

Một quãng thời gian ngắn trước đây việc Xuyên không được nhiều người ưa chuộng. Đương nhiên, chỉ có một nhóm người giàu có mới đủ khả năng để tham gia.

Nghe người ta kể lại, một nữ sinh khi xuyên không đến thời nhà Ngụy gặp đệ nhất thiên hạ mỹ nam- đệ nhất danh sĩ—Vệ Giới đã được sự cho phép của ba mẹ, đồng ý bỏ tiền để xuyên qua. Đáng lý nửa tháng sẽ quay lại, nhưng nàng đi gần 1 tháng cũng không về. Cha mẹ của nàng vô cùng lo lắng.

Hơn nữa, để duy trì sự ổn định lịch sử, pháp luật đưa ra quy định, chỉ có những nhân tài đủ 18 tuổi của đất nước mới có thể lựa chọn thời điểm xuyên không, và lại khi xuyên qua không gian khác không thể quá 30 ngày. Bằng không, sẽ bị cảnh sát không gian đuổi bắt, đóng tiền phạt khá lớn cùng với hơn 3 năm giam cầm.

Nhưng mà, nghe Vân phi nói, chỉ cần người xuyên không sang không gian khác, cho dù cảnh sát không bắt được người, người cũng chỉ có thể ở đây 1 năm rồi sẽ vĩnh viễn rơi vào trạng thái hôn mê. Bởi vì thân thể người hiện đại có chứa từ trường hoàn toàn không trùng khớp với không gian khác.

Còn nữa, nếu xuyên qua nhiều, sẽ bị nhiễm tia phóng xạ nhiều hơn, dẫn tới nguy cơ ung thư. Cho nên, sinh mạng quý trọng như vậy cũng không còn quá nhiều người giống như nàng trong khoảng thời gian ngắn xuyên qua xuyên lại.

”Người có thể đem cái ghế này sửa lại thoải mái hơn chút được không?” A Kỳ theo thói quen thấy ghế là ngồi lên, đưa ra 1 chút ý kiến của mình.

Máy móc hai bên lập tức tự động phân chia, bắn ra 6 vòng nhỏ màu trắng, bao bọc nàng chặt chẽ bên trong vòng, không thể nhúc nhích, tiếp theo trên đầu nàng xuất hiện một cái lồng bán nguyệt hình mũ sắt bằng thủy tinh bao quanh, có thể cảm nhận được nó rất cứng.

Cảnh tượng này nhìn sao giống như trong TV cảnh phạm nhân đang bị xử cực hình? Đúng! Ghế điện, là ghế điện a... chỉ cần sai lệch 1 chút cái mạng nhỏ này coi như xong...

Mỗi khi nghĩ vậy, A Kỳ trong lòng cảm thấy sợ hãi, không khỏi đem ánh mắt cầu cứu nhìn về người bên phải đang gõ bàn phím, chẳng ai khác chính là Vân Phi – người đang tập trung thiết lập chương trình.

Cảm giác hồi hộp bao quanh nàng, ngón tay Vân Phi nhanh thoăn thoắt gõ, dừng rồi lại gõ tiếp, nhìn nàng cười cười, dường như rất thoải mái, trêu ghẹo nàng: ”Yên tâm, đã là đồng nghiệp với nhau, ta sẽ không để người thành oan hồn trong tay ta đâu.”

Tiết kiệm chút sức lực, nàng chẳng muốn đấu võ mồm cùng hắn. Nhưng là nhìn không được nàng liếc hắn 1 hồi, đột nhiên phát hiện thực ra lớn lên nhìn hắn cũng đẹp đó chứ.(@des:chưa gì đã lộ ra sắc lang.@A Kỳ:kệ ta, mi hok được ngắm trai đẹp, mi tức ah...hoho @des :thua >.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

A Kỳ vuốt ve phôi bụi đất trên người, sờ trong lòng ngực, nhẹ nhàng thở ra. Cây cỏ sườn núi cách đó không xa là một chỗ để dừng chân, tro mắt nhìn mùa xuân về hoa nở, như mây giống như hoa hạnh phải được tươi đẹp.

Mùa xuân ba tháng, chim vàng oanh đậu trên cây cao.

Đây là nơi nào? Không phải nói trực tiếp đưa đến Dự Chương Quận hay sao? Chỉ có thời gian là 10 ngày, nàng phải tìm được cô gái Đoạn Thanh Ngọc, còn phải khuyên nàng ngoan ngoãn về nhà, học bài.

Nàng từ trước tới giờ đều hành động như vậy. Chỉ có thể đi đến ngôi làng, sẽ tìm người hỏi thăm. Nàng còn mang theo ảnh chụp của cô gái.

Vừa bước vào ngôi làng, còn không tới kịp thưởng thức mùi thơm của thức ăn thì từng đợt dồn dập tiếng vỗ ngựa từ xa đến gần.

Một đám người a, né tránh đi. Thư Kỳ mới xoay người muốn tránh ra, thỉnh linh trên cổ nhiều vật lãnh lẽo, móng mạnh mà cứng, sau lưng truyền đến giọng khàn khàn quát :”Người là ai? Dám xông vào nhà của chủ nhân ta?”

Người này cư nhiên im hơi lặng tiếng tiếp cận nàng, đặt dao đến cổ nàng. Lại là một vị võ lâm cao thủ a! Thư Kỳ nghĩ mà xót xa, như thế nào mỗi khi quay về đều gặp được người trong giang hồ, nàng chính là cái vai không thể chọn tay, không thể nhả nhận như người đọc sách, hơn nữa bản chất con gái vẫn là yếu đuối.

“Đại ca, chuyện gì cũng từ từ!”. Nàng sợ một cẩn thận một cái lại tiêu đi cái mạng nhỏ. híc!

Thư Kỳ chỉ ngón tay vào thân đao sắc bén, vẻ mặt cẩn thận. Hẳn chắc không phải là người xấu, nếu không sớm đã không hỏi trái sai đã lấy một đao chém đầu nàng.

”Nghĩ rằng người có muốn cũng không dám giờ trò mảnh khoé.” Nghe được Loảng xoảng một tiếng thu đao vào vỏ..

Nàng chần chờ mà sờ sờ cổ, không có vết ngón của đao, không có cảm giác dính của máu, tốt lắm. Ai, đao làm cho độ mạnh yếu quả thực nắm chắc vài phần thắng. Nàng không khỏi có chút phục trước mắt vị nam nhân này.

“Tiểu nữ vốn là người Lạc Dương. ...” Thư kỳ đang muốn bắt đầu lừa bịp người nhớ lại lúc Đấy nghe như tiếng vó ngựa đã đến trước mùi hương xa xa(khoảng cách).

Nàng nghiêng đầu vừa thấy, trước mặt là nam tử áo trắng y phục bó sát vào người, nhưng không có bó buộc, tóc dài đen thui tung bay trong gió. Chỉ thấy tay trái hần nhanh nhẹn lắc dây cương, tay phải cầm cung trường (là cái quất roi ngựa ý), lưng cài một túi bằng da trâu, trong túi mơ hồ rơi là tả mấy chiếc cung tên. Một tư thế oai hùng, hiên ngang! Thư Kỳ không khỏi âm thầm khen. Chính là nhìn gần, nhìn không phải già, bất quá hai mươi tuổi, tướng mạo thanh tú, ngũ quan có vẻ hơi chút giống nữ nhi. Nhưng mà ánh mắt thâm thúy trong trẻo, như biển sâu thăm thẳm, rồi lại giống như hàng tỉ ngôi sao rơi vào trong đó. Nàng không khỏi ngẩn ngơ.

Nam tử áo trắng lắc yên ngựa, động tác lưu loát mà xoay người xuống ngựa, mặt sau đi theo sáu hay bảy người cũng đồng loạt xuống ngựa cung kính ở phía sau hắn. Những người này đều là cách ăn mặc của người Hồ, trong tay cầm cung tiễn. Xem ra là đại hội săn bắn.

Thư kỳ đang say sưa, bên cạnh là đại ca oai hùng đã cung kính hướng nam tử áo trắng quỳ gối :” Bẩm báo công tử, tiểu nhân ở chỗ này tìm thấy dấu vết kỳ lạ, một nữ tử dị tộc ăn mặc kỳ quái. Chỉ sợ là triều đình phái gian tế.”

Dấu vết kỳ lạ? Ăn mặc kỳ quái? Nàng đường đường chính chính mà đi ngang qua nơi này, quần áo cả người cũng vẫn rất dè dặt, đồng dạng đều là y phục bó sát người để dễ dàng hành động a! Đối với bọn họ mà nói cũng không có tính kỳ quái? Nữ tử dị tộc? Nàng chính là sinh ở Sơn Tây, người Trung Nguyên? Gian tế?

” Uy, đừng dừng, vị đại ca này, ta không phải là nữ tử dị tộc, cũng không phải gian tế.” Thư Kỳ vội vàng giải thích, dị tộc cũng không phải là lời ca ngợi, gian tế lại thái độ làm người khinh thường.

“Thật không?” Vị Công tử trẻ tuổi được nam gọi không cho là đúng nhẹ nhàng cười cười. Vẻ tươi cười kia giống như tuyết trắng trên đỉnh núi cao, vài phần xinh đẹp nho nhã bên trong có vài phần lạnh lùng kiêu ngạo:” Ta coi tự nhiên sẽ biết.” Hắn thông dong cầm trong tay cung trường (dây quất ngựa) đưa cho phía sau người hầu, chậm rãi đi đến trước mặt, vươn ngón tay trắng thon dài, đưa lên rồi buông xuống khuôn mặt của nàng, rất có hứng thú mà cẩn thận coi.

Thư Kỳ sớm bị hắn gần gũi, xem kỹ đến kinh sợ. Không biết tiếp theo hắn sẽ làm cái gì. Hiện giờ người chính là đao thót, ta là thịt bò. Vẫn là ngoan ngoãn mặc cho hắn điều khiển đi.

May mắn là thế kỷ 21 sao kim dễ nhìn hơn, có phần miễn dịch (ý nói là ánh mắt công tử như ngôi sao, nên Thư Kỳ nhìn vào trong mắt hắn được miễn dịch).Nếu không đối diện với người này sẽ có vài phần kinh sợ đến thất thần.

Giống như chưa đủ cách, nam tử áo trắng thậm chí ghé sát vào, nghiêng mặt dù bạn vẫn ung dung, lấy tư thế thủ pháp chuyên nghiệp vén vào sợi tóc rơi rụng bên tai nàng, ghé sát vào sườn mũi nghe nghe (@cherry: wa!*đồ mặt*).

Hành động kỳ quái!

Thư Kỳ tim tăng tốc đập khấn trương.Không biết ngay sau đó hắn có cái mưu đồ gì. Mà giờ phút này hắn ôn nhuận hơi thở toàn bộ nhào vào trên mặt hắn, ngứa, làm cho nàng không yên, bất an thật sự, nàng cũng không phải thực vật? Thực Vật? Không thể nào? Nàng không khỏi hiện ra vẻ mặt có chút chán ghét, nhú nhú mày.

“Sinh ra a.”

Khuôn mặt nữ tử thanh tú, ngay cả miệng nhỏ nhỏ đỏ như quả anh đào (có câu gì tả hay hơn muội làm nhé). Chính là toàn bộ mang theo thần sắc quật cường. Về phần quần áo của nàng, cho dù hắn có kiến thức uyên bác như vậy cũng không thể biết được đó là thuộc nơi nào, có cánh cửa gì, phái gì.

“Thú vị.” Hắn có chút đắm chiêu, tiếp theo buông cầm của nàng ra, xoay người lên ngựa, phân phó nói :” Hôm nay săn bắn nơi này chấm dứt.”

“Dạ!”. Phía sau người hầu đồng thời lĩnh mệnh.

” Về phần nữ tử này.” Nam tử áo trắng nhìn nàng, giờ khoe miệng, ngược lại đối với nàng, nam tử trung niên bên cạnh, dùng tiếng nói trong sáng chậm rãi phun ra vô cùng sắc bén ba chữ ” Giết nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Vừa dứt lời, trung niên nam tử diện vô biểu tình không chút do dự rút đao ra khỏi vỏ. Hàn quang chợt lóe, thân đao sắp rơi xuống đầu nàng

Thư Kỳ toàn thân toát mồ hôi lạnh (Des:a di đà phạt....Ami:cứu khổ cứu nạn nữa tỳ ah Thư Kỳ:một 2 người wa, ta sắp die đến nơi, còn chọc giận ta nữa ah, Des+Ami đồng thanh :đâu có >..

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Tìm trái tìm phải mới tìm ra được cánh cửa vườn. Nhìn lại, trên cửa có rồng bay phượng múa mà khắc bốn chữ bằng nước son “Đồng phong biệt uyển”, như nước chảy trời lưu loát. Một cái biệt uyển lớn như vậy, thật sự là một kẻ có tiền hưởng thụ. Ở đây đều tôn xưng tên kia là ” Công tử” hoặc tên gì đó đi. Thước trùng(thước = gạo, Trùng= côn trùng. Được hiểu theo là loài côn trùng ăn gạo), phú nhị đại(nhà khá giả), giai cấp bóc lột....

Thư Kỳ đi dọc theo hành lang gấp khúc, đi phía trước một đoạn đường. Không biết con đường này kéo dài đến nơi nào. Thư Kỳ trong lòng nói thầm. Thật không rõ cô nhân kiến trúc phòng này dồn hết tâm sức như thế nào.... Tiêu đường hành lang quanh co, khúc khuỷu thế này, rõ ràng cự ly 200 thước bị kéo thành 500 thước, chuyển động thế này gây nhiều phiền toái.

Hành lang gấp khúc cuối đó là ” Thính Vũ Hiên”. Nàng không xác định có nên hay không đi đúng hướng, vươn đầu nhìn, một khoảng rừng trúc thanh tịnh và đẹp, rừng trúc phía đông bắc ẩn ẩn lộ ra kiến trúc ban công đình các (khuê phòng), còn có chiếc cầu nhỏ nước chảy, quả thực là có khác động tiên.

” Còn không có rồi đi?”

Phía sau truyền đến một giọng nam lạnh lùng, trong sáng chất vấn.

” Doạ chết người!” Thư Kỳ đang muốn oán giận người tới lỗ mãng, hại nàng giật mình. Quay đầu lại chống lại đôi mắt như nước son, đúng là vừa rồi công tử áo trắng đã chú ý từ xa. Chính là giờ phút này hắn đã thay áo trắng rộng thùng thình, y phục dài như váy, áo cùng cổ tay có chút sợi tơ hoa hoa thảo thảo (nhiều màu xen kẽ), nhìn qua rất là nho nhã.

” A, cái kia....” Nhớ tới hắn sinh sát người quả quyết, có tạt giặt mình sợ hãi gắt gạo thu hút ở nàng. Hay là hắn thật sự là mệnh nên tuyệt như thế? Lại nhiều lần bị người bắt được :” Công tử kia TaTa chỉ là muốn biết Đường ra khỏi chỗ này đi như thế nào?”

” Ân Hi Bạch không có nói cho ngươi sao?”. Cổ Viễn cất giọng lộ vẻ mỉa mai, mắt sáng ngời :” Chính là ngươi lừa dối hắn? Hắn không thích người khác lừa gạt hắn.”

A, trách không được Cổ Viễn trong miệng ” Yêu chỗ mồm vào”, hắn như thế nào đột nhiên lại bức bối, vốn nên ra tay tương trợ mới đúng.Thì ra là thế. Nàng bỗng bừng tỉnh hiểu ra, nếu trả lời thật hắn sẽ tin tưởng sao? Nói nàng đến từ tương lai, việc này đến đây là tìm đệ tử của nàng. Đại khái vẫn bị coi là nói dối. Bất quá quay đầu ngẫm lại, chính mình trước khi nói nửa thật nửa giả, ăn nói cẩn thận, hợp tình hợp lý, cũng không phát giác cái gì không đúng. Hắn như thế nào chỉ biết là nói dối đâu?

” Nếu hắn không hề che chở ngươi, ta giết ngươi cũng vô ích.”

Cảm tình hắn chính là lợi dụng nàng áp chế Ân Hi Bạch.

” Cho nên, ta có thể đi rồi chứ?”. Thư Kỳ có điểm không quá xác định mà nhẹ nhàng hỏi, không cần lưu lại cánh tay cùng cái gì đông đông (ta không hiểu

()?

” Hay là ngươi còn có yêu cầu gì?”. Cổ Viễn nhìn chăm chăm vào nàng.

Phương Đông không sáng, phương Tây sáng. Từ Ân Hi đến Cổ Viễn đều là nhân tài cấp bậc thần tiên. Muốn tìm đến đoạn thơ trong sáng phải chạy nhanh tìm được Vệ Vệ , sau đó đến há miệng chờ sung. Thư Kỳ, còn nhớ rõ câu kia nói ra sao, thế kỷ 21 là người mới cạnh tranh, thế kỷ 21 không thiếu gì chỉ thiếu người mới! Tìm người thôi, dựa vào lại là mạch đập con người. Công tử áo trắng này thoát nhìn hắn là trai chưa vợ, có địa vị trong xã hội, có giao thiệp ổn định của giới thượng lưu, tiếp cận Vệ Vệ càng dễ dàng.

Vì thế Thư Kỳ càng nói với Ân Hi quá vô ích khi đã nói dối với Cổ Viễn một lần, trước lại sau quen, biểu cảm phải thật xúc động, càng xúc động càng tốt.

” Nếu là xuất môn tìm muối muối của người, tranh thủ tìm kiếm đi. Còn ở nơi này chậm trễ làm gì?”. Cổ Viễn lại nhẹ nhàng đem vấn đề đẩy trả lại cho nàng.

Thật không hổ sư huynh đệ, Thư Kỳ âm thầm thờ dài, nội thương, nội thương nghiêm trọng.

” Chính là tiểu nữ xuất môn đã nhiều ngày, tiền đi đường đã dùng hết. Công tử có thể viện trợ cho tiểu nữ không?”

Thư Kỳ kiên trì bám trụ hẳn để có thể đi đoạn đường ngắn.

” Hết tiền?”. Cổ Viễn nhướng mày , ” Kêu người ghi chép đưa cho người.”

” Không, Không, Công tử, Ngài hiểu lầm. Tiểu nữ muốn ngài cho ta tiếp cận Vệ Vệ Công tử.” Thư Kỳ làm vẻ mặt mong chờ cộng thêm sự chân thành mà nhìn đáng người cao ngất Bạch Y Nhân.

” Chính là ta chưa bao giờ làm cái việc không có lợi cho mình.”

Lời hắn nói chẳng khác nào rất rõ ràng hay sao, hắn không phải là giúp người tìm niềm vui thật là công dân tốt (nói mỉa mói). Ngay cả sư huynh của mình cũng phải tính kế làm sao là người tốt. Trước mắt nhất định phải ổn định hắn, thuyết phục hắn.

”Chỉ cần công tử nguyện ý dẫn ta đến, ta đáp ứng làm một chuyên ân báo.Người cũng không chịu thiệt.” Nghĩ đến hắn tính kế chuyện Ân Hi Bạch, Thư Kỳ mạnh dạn phỏng đoán.” Và lại,Công tử hiện tại đang chiều mộ nhân tài.”

” Không tồi.” Cổ Viễn vuốt cằm,lại không chút nào che dấu lộ ra ánh mắt có chút hoài nghi :” Ta muốn chính là Ân Hi Bạch- một kXII.

Nàng không thể không thừa nhận nàng quả thật không có cốt truyện nữa rồi. Thời đại này thiên văn tướng số, thủ đoạn mưu đồ, võ công cao cường khiến nàng không hiểu. Nhưng là nàng biết trời sinh ta tất có tài dùng.

” Công tử, sai!”. Thư Kỳ lắc đầu.” Mạnh Thường Quân môn khách ba nghìn, cuối cùng còn phải dựa vào tiếng gà gáy để cứu mạng đồ đệ đấy!”

” Quả thật có đạo lý.” Cổ Viễn gật đầu một cái, trong mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu ý tứ hàm xúc , ” Nói như vậy, người chuẩn bị làm đồ đệ của bản công tử dùng gà gáy để cứu đồ đệ?”

”Ví dụ thôi mà.” Thư Kỳ then thùng, thật sự là mang tảng đá đập bể chân của mình.”Tiểu nữ nghĩ muốn nói cho công tử chính là, mỗi người đều có hấn thật là tốt. Mấu chốt là xem người lãnh đạo không có tính người này, đầu đã vào đấy.Cho dù giống nhau đều là dao, vũ phu quen dùng nó giết người, làm cho người ta mang đi thống khổ bị thương, đầu bếp lại dùng nó làm ra mỹ vị, làm cho người ta tăng thêm hạnh phúc. Nó có thể là hung khí xấu cũng có thể là tác phẩm nghệ thuật có giá trị...”

” Tuyệt vời!”. Một tiếng trầm trồ khen ngợi cắt ngang lời ai kia đang thao thao bất tuyệt, có phần Thư Kỳ quên hết tất cả.

Người có y phục xanh tó, thân hình thon dài,cây trâm bó buộc phát sáng, mặt như ngọc, miệng như ngậm viên đơn màu đỏ (wa! Lại mỹ nam), ánh mắt đung đưa trong suốt, xem ra lại là một vị đệ tử đáng kính. Tàn Tang công tử thật đúng là lui tới nơi dân thường.

Người này còn chưa đi đến trước mặt liền cười vang hỏi :” Cổ huynh, vị nữ tử này ta chưa từng gặp qua? Tặng cho ta được không? Ta đang cần một vị giải thích Ngữ Hoa (là một ngôn ngữ) đi bên cạnh.”

Cổ Viễn cũng nghiêng người khách khí cười cười, dụng tâm cười nhưng lại đẹp như xuân hoa rực rỡ, đủ để vạn vật biến sắc. Thư Kỳ nghĩ xem ra trong vẻ tươi cười này không chỉ có đã không còn rùng mình ớn lạnh, ngược lại còn hơi chút tó(ăn phải dấm chua rồi). Còn chưa chờ nàng phục hồi tinh thần lại, Cổ Viễn đã sớm tự nhiên nhẹ nhàng kéo nàng qua một bên, không khỏi thanh minh đem nàng vào trong ngực.

Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên bị một nam nhân ôm, nàng vừa sợ lại vừa hoảng hốt. Nghĩ muốn giãy dụa, nhưng bên hông bị siết chặt, làm như bị uy hiếp.

Cổ Viễn một bên vuốt phẳng trường thức chiếc cằm của nàng, không chút để ý nói :” Xin lỗi, đây chính là nữ nô (nô lệ gái) ta mới mua. Trước mắt ta chung tình với nàng đấy.”

Trời ạ, cái gì? Nữ nô mới mua? Chung tình? Người này cũng nói dối quá đi? Còn có điểm biến thái nữa, ngón tay xương tủy té pha giống chút nữ nhân, cư nhiên, một đại nam nhân đây người hương thơm. Còn có hơi thở ấm áp kia phảng phất trên mặt.

Lục y nhân (chính là anh nặc áo màu xanh ý) làm như lòng tràn đầy thất vọng, biết điều phải đi, rồi lại không cam lòng quay đầu lại :” Quân tử không đoạt người đã được sở hữu. Nếu như một ngày người có chút chán ghét nàng, nhớ rõ đem nàng đưa cho Thanh ca nha?”

Hết hồn , nghe xong lời nói này, Thư Kỳ trong lòng phần nộ sớm sôi trào. Đem nàng làm cái gì? Mygod! Nam nhân xấu xa!

Cổ Viễn âm thầm cười, tiếng nói ôn nhu như nước :” Cứ tự nhiên.”

Chương 5

Tạ Thanh đã đi xa. Thư Kỳ nhất thời đỏ mặt cổ vùng vẫy thoát khỏi ngực hắn. Nam nhân này thoạt nhìn có vẻ nho nhã, nhưng khí lực thì lại rất mạnh. Thật ra thì lúc này hắn không có dùng lực. Thư Kỳ lén liếc mắt nhìn hắn theo dõi- hắn vẫn bình tĩnh như thường. Nói vậy chuyện này hắn thường xuyên làm a. Đã đến gặp thế này nhưng không sợ hãi là đủ biết bản lĩnh của hắn thế nào. Nghĩ đến vậy. Thư Kỳ dùng ánh mắt khinh thường nhìn hắn. Cố Viễn không thêm để ý chút nào, khỏe miệng thoáng mỉm cười, chỉ là nhìn chằm chằm nàng xem ánh mắt có điểm nào không như bình thường, lại đang có cái gì đó hơi quái lạ?

“Thanh ca là biểu thúc Vệ Giới.” Cố Viễn mơ hồ nhớ tới cái gì đó, chậm rãi mở miệng.

“Hắn?” Thư Kỳ lấy làm kinh hãi, “biểu thúc?” Theo như những điều nàng biết, biểu thúc chính là biểu đệ của phụ thân? Hắn là tuổi tác so với phụ thân không kém là bao nhiêu. Nhưng vừa rồi nhìn qua thanh y thiếu niên thực không quá 20 tuổi.

“Dĩ nhiên, nếu người đi tìm hắn thì sẽ tìm được Vệ Giới nhanh hơn” Cố Viễn có lòng tốt nhắc nhở.

“Không nên a?” Thư Kỳ do dự. ”Hắn nhìn thế nào cũng không giống người tốt”

“Để muội muội sớm về nhà, cũng để cho phụ mẫu yên tâm, lẽ nào người không muốn sao?”

Cố Viễn nhìn nàng, giả vờ kinh ngạc.

”Nhưng mà...hắn hình như rất thích nữ nhân...”

”Chẳng lẽ người sợ hắn đem người...” Đường như hiểu được sự ngập ngừng trong câu nói của Thư Kỳ, Cố Viễn mỉm cười có chút hứng thú.

“Đứng, Đứng” Thư Kỳ không ngừng gạt đầu l lại, cười gượng 2 tiếng, dù gì nam nhân trước mắt này so với nữ nhân vẫn tuấn mỹ, hắn là đối với nàng tư sắc tâm thường thế này chắc không có hứng thú. “Dù sao người cũng đáng tin cậy hơn hắn, hay là chúng ta giao dịch nha”.

“Vậy người phải ngoan ngoãn nghe lời của bản công tử.” Cố Viễn cũng không quay đầu lại mà trầm tư nghe tiếng mưa rơi ngoài hiên.

“Vâng.” Thư Kỳ nghe thế liền lên tiếng đáp trả,nhanh chóng đuổi theo Cố Viễn “Công tử cũng đừng quên việc của xá muội...”

Cố Viễn cười khế, như trời xanh mây trắng lâu nay vẫn âm thầm “Cái này người có thể yên tâm, ta tức khắc sẽ viết một phong thư gửi tới quận Dự Chương, mời Vệ Giới tham gia Hội Thi.”

“Hắn sẽ đến chứ?” Thư Kỳ không tin hắn có thể dễ dàng mời được thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử

“Lúc này người chỉ có thể tin tưởng ta.” Cố Viễn vẫn không hề giận mà chỉ cười khế.

Đúng vậy, mình không có biện pháp nào khác hơn. Không phải không nghĩ tới tự mình đi tìm Vệ Giới, nhưng đường xa vạn dặm, một thân một mình, nguy nan trùng điệp, lại thời gian cấp bách, đường nào cũng không thông. Lúc này chỉ có thể dựa vào hắn thôi. Nếu thật có thể mời Vệ Giới, vậy lại có thể há miệng chờ sung, chờ đợi thời cơ, dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ...

”Đầu tiên cần phải thay trang phục kỳ quái này của nàng trước đã ” Cố Viễn vừa nói vừa mang nàng vào bên trong phòng, giao nàng cho một vị nữ tử từ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, y phục vàng nhạt, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn,diện mạo lại nhu mì xinh đẹp.

“Thì ra là công tử”. Thị nữ có chút ngạc nhiên, đôi mắt đẹp lưu chuyển, ngập ngừng chốc lát,rồi lại nhu thuận cúi đầu trả lời, khế khom người. Vốn là động tác rất bình thường, nhưng ở nàng lại như vũ đạo ưu nhã tuyệt vời, như có phong tình vô hạn, thanh âm của nàng như oanh oanh yến yến, như châu rơi ngọc bắn. Tình cảnh này, ngay cả Thư Kỳ là nữ nhân cũng không khỏi lay động.

Còn Cố Viễn tự mình hướng rừng trúc nơi sâu thẳm kia mà đi tới.

“Mời cô nương đi bên này, theo Tuyết Tinh đi vào Giảng Trường các thay y phục”

Thì ra tên gọi nữ nhân xinh đẹp này là Tuyết Tinh. Chợt nhớ tới câu -Tuyệt tình tuyệt tình, tuyệt hậu ban đầu chuyện, trời quang trăng sáng. Người đẹp, tên còn đẹp hơn. Thư Kỳ không khỏi cảm thán.

“Làm phiền Tuyết Tinh cô nương dẫn đường”.

Hai người sau một hồi dò xét, hỏi han đối phương, không ai bảo ai một trước một sau, hướng Giảng Trường các mà đi.

Chỉ thấy bên trong cỏ cây mọc xanh tươi, nhiều loại hoa quý hiếm thì nhau nở rộ, khoe sắc dưới vòm trời trong xanh, suối chảy hai bên róc rách, muôn chim ca hát, đùa nghịch.

Hai từ y nha đầu tuổi chừng mười ba, mười bốn đứng ở cửa vui đùa, thấy Tuyết Tinh đến, lập tức nín bật, khom mình hành lễ vãn an.

Tuyết Tinh cũng không liếc mắt nhìn các nàng, cũng không vào cửa, chỉ nghiêm nghị phân phó: “Công tử có lệnh, dẫn vị cô nương này đi thay y phục”

Hai nha đầu ai nấy đều sững sốt, nhưng lập tức nhận lệnh, một nha đầu dáng người hơi cao gấp dẫn nàng vào phòng, bên trong phòng bài trí hơi đơn giản, một cái giường vừa đủ một người nằm, một cái chạn bếp màu xanh, bên trái tường treo một cái đàn cầm màu đỏ, kiểu dáng rất cổ xưa, bên phải là một chiếc gương đồng hình bầu dục có khắc hoa văn, bên cạnh là chiếc lược gỗ cùng vài hộp son phấn.

“Ai ở gian phòng này?” Thư Kỳ vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ nơi này ngoài Cố Viễn còn có vị nữ nhân khác?

“Đương nhiên gian phòng này là của công tử nhà ta.” Từ y nha đầu trả lời với dáng vẻ đầy tự hào.

Àch? Thư Ngạc không nhịn được cười, tiểu cô nương, ta đương nhiên biết đây là địa bàn công tử nhà ngươi, ý ta là ai ở phòng này? Công tử của nhà ngươi là nam nhân a?

“Nhưng là số so phần này...”

Nói đến đây. Từ Y nha đầu lộ vẻ mặt rất đắc ý “cái kia chỉ dùng bài biện thôi, còn cái này thì rất thịnh hành đó nha. Ai cũng tưởng là làn da bạch ngọc của công tử nhà ta là do dùng phấn son chỉ có chúng ta mới biết công tử kỳ thực không bao giờ dùng son phấn. Bản thân ta cảm thấy công tử nhà ta so với bộ mặt phấn son của Vệ Giới công tử thì hào hảo hơn nhiều”

Tiểu cô nương, ngươi nói “công tử nhà ta” thế này, “công tử nhà ta” thế kia, ta nghe đến buồn nôn rồi... Cố Viễn-thằng nhãi này, căn bản lại là khẩu Phật tâm Xà, hơi 1 tí lại sát khí đằng đằng độc địa hung ác. Các ngươi thế nào lại trẻ con ngây thơ khẳng định làn da đẹp của hắn là tự nhiên có. Nhưng thật ra nói đến Vệ Giới, Thư Kỳ trong lòng cảm thấy hưng phấn. Có phải tiểu nha đầu này cũng đã gặp hắn? Hay là sùng bái Cố Viễn quá rồi nói bậy?(Des: đúng là ghét ai, ghét cả đường đi lối về, yêu ai yêu cả tôn ti họ hàng... Anni: haiz tỷ ấy thật không công bằng a >.

ạ, muội nào dám thế

)

“Vệ Giới là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, ai so được với hắn?” Thư Kỳ cố tình nhìn nàng với vẻ dò xét.

Tiểu nha đầu quả nhiên có chút nóng giận, mặt đỏ lên, vội vàng tranh cãi “Năm ngoái Hạ Vệ công tử đã tới đây, ta cùng Thanh Hiểu lên trốn sau tường đã thấy được hắn”.

“Thực sự?” Thư Kỳ mở to hai mắt nhìn “Ngươi xác định đây chính là hắn? Là đệ nhất mỹ nam tử?”

“Đương nhiên!” tiểu nha đầu dương dương tXác “Hắn lúc đó chưa làm thái tử. Hắn cũng rất đẹp, rất có tài hoa. Thế nhưng thân thể ốm yếu, lại không biết võ công, sao có thể sánh với công tử nhà ta.”

Thư Kỳ trong đầu nhanh chóng phân tích tình hình, xem ra Cố Viễn cùng Vệ Giới cũng có chút giao tình, Cố Viễn nói cũng không hoàn toàn không thể tin. Chỉ là tình nghĩa bọn họ có hay không giống như Kê Khang cùng với Lữ Thiên dù xa nhau ngàn dặm vẫn luôn là tri kỷ.

Tiểu nha đầu đem nàng ra phía sau chạn bếp, giúp nàng cỡi y phục. Thư Kỳ sợ đến nổi lui về phía sau 1 chút, giật mình kéo y phục lại dính sát người “Không dám làm phiền, cái này một mình ta làm là được rồi!”

“Cô nương không cần hầu hạ sao?” Tiểu nha đầu nghi hoặc nhìn Thư Kỳ.

Thư Kỳ không thể làm gì khác hơn là mang vẻ mặt đau khổ, buồn bã than thở: “Muội muội, ta cũng là do công tử mua làm tỳ nữ. Chúng ta thế nào lại có người đi hầu hạ?”

“Nhưng là...” Tiểu nha đầu nháy mắt lém lỉnh, không nghe theo là không buông tha “Công tử nếu hạ lệnh đưa cô nương tới đây, cô nương cũng có thể xem là chủ tử của bọn ta...”

“Có thể xem? Có ý tứ gì?” Thư Kỳ không hiểu. Cố Viễn không chỉ không làm khó nàng, còn mang nàng đặt lên chức chủ tử? Mặc dù chỉ là “Có thể?”

“Chúng ta tới Giảng Trường Các cũng như cô nương, toàn tâm toàn ý phụng bồi công tử...”

“Chính là qua đêm?” Thư Kỳ nhìn không được buột miệng thốt ra, khuôn mặt biến sắc. Đã sớm nói Cố Viễn tiểu tử này làm gì tốt như vậy. Thư Kỳ trong lòng nhất thời đã xem Cố Viễn là kẻ không thể hiểu được, rất khó nắm bắt.

“Qua đêm?” Đến phiên tiểu nha đầu ngăn ra, tiếp theo mới hiểu lời Thư Kỳ nói, lại xấu hổ đỏ mặt “Ồ hay, ngươi nghĩ hay nhỉ, bao nhiêu danh môn tiểu thư khuê các ngưỡng mộ tài văn chương công tử nhà ta, nằm mộng cũng muốn gả cho công tử nhà ta, công tử cũng không thèm liếc mắt, ngươi đừng có mà ở đó vọng tưởng”

Không phải cái kia... là tốt rồi, Thư Kỳ thở phào nhẹ nhõm “VẬY LỜI NGƯỜI NÓI MỚI RỒI CÓ Ý GÌ?”

Nhìn Thư Kỳ đang cả kinh, tiểu nha đầu lại cười hi hi nói “Các cô nương ở Giảng Trướng Các phải phụng bồi công tử treo đèn đọc sách đêm, Hồng Tự Thiêm Hương. Công tử nói trừ ngài ra cùng với những cô nương công tử truyền đến, những người khác không được lui tới nơi này. Phàm là những cô nương tới chỗ này, chúng ta phải hảo hảo hầu hạ.”

Thảo nào Tuyết Tinh chỉ đứng ở cửa phân phó rồi xoay người bước đi. Xem dung mạo của nàng cùng với tư thái, địa vị của nàng ở đây có lẽ không thấp, hay là đệ nhất nha hoàn? Hay là thị thiếp? Lẽ nào ngay cả nàng cũng không được chấp thuận bước vào nơi này? Rốt cuộc đây là nơi nào?

“VẬY CÁC NGƯỜI CHÍNH LÀ ĐƯỢC HẮ&” Thư Ngạc lập tức ngừng nói, ý thức được nếu mình mang vẻ mặt như thế đối với hần thì thật không hay, hay là mình nên biết điều một chút.

“Đúng vậy, bởi vì Thanh Bích tỷ tỷ cùng với ta...” Tiểu nha đầu đang cao hứng, lại bị người khác xen ngang cắt lời.

“Thanh Hiểu, không được lắm mồm”. Từ y nha đầu Thanh Bích ôm một đồng quần áo, trang sức đi đến trước mặt hai người. Thư Kỳ lúc này mới tỉnh tề quan sát hai nữ tử tên là Thanh Bích với Thanh Hiểu, đây chính là đôi tỷ muội song sinh, hai người nhìn rất giống nhau nhưng là so với nàng thì thấp hơn một chút, tướng mạo đều là cực kì thanh tú, có điều Thanh Hiểu nhìn có vẻ hoạt bát, nhẹ nhàng còn Thanh Bích không hề danh tỷ tỷ, ánh mắt ánh lên vẻ điềm tĩnh hơn một phần.

“Thanh Hiểu, chúng ta nhanh thay quần áo cho vị cô nương này a.”

“Nhưng tỷ tỷ... cô nương không cho chúng ta hầu hạ, chúng ta ra bên ngoài a.” Thanh Hiểu kéo kéo góc áo Thanh Bích.

Thư Kỳ cau mày, suy nghĩ một chút: “Ta không có thói quen được người khác hầu hạ”.

“VẬY CHÚNG NÔ TỴ ĐỨNG NGOÀI CỬA HẦU, CÔ NƯƠNG CÓ CẦN GÌ THÌ GỌI CHÚNG NÔ TỴ.” Hai người cúi đầu lui ra ngoài.

Y phục cổ đại thật phức tạp a, nhưng nàng không phải lần đầu xuyên không, chỉ mất chút thời gian đã thay xong. Chỉ là... trang sức cùng cách búi tóc thì nàng bỏ tay đầu hàng.

Vậy nên nàng đành nhờ hai tiểu nha đầu, thoát đầu chỉ định nhờ búi tóc, nhưng lại mang nàng xử lý từ đầu đến chân. (Des: khổ thân Kỳ tỷ tỷ, tránh vô dũa gập vô dũa, nhưng mà ta dùng thành ngữ vậy có đúng không nhĩ? =.=, Ami: đừng hỏi muội, muội dốt văn lắm

(,A Kỳ :đừng nhìn ta, hỏi Cố Viễn ca ca của ngươi đấy ...hử).

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Thư Kỳ cẩn thận nhìn chằm chằm chiếc gương đồng của mình, cảm thấy rất là vừa lòng, mặc dù diện mạo không khuynh nước khuynh thành, nhưng cũng thanh tú làm rung động lòng người.

Hai thị nữ ở Giảng Trướng Các đứng lẳng lẳng ở phía sau, vẻ mặt kỳ lạ.

“Thanh Bích tỷ tỷ, vị cô nương này một tá phần (tá: đánh. Phần :quấy, nhão. ai hiểu thì bảo tớ. hok hiểu cho qua.)), ta cảm thấy được lần trước Tổng cô nương tới có bộ dạng giống....” Thanh Hiểu nói nhỏ với người bên cạnh Thanh Bích nói: “Không biết nàng có thể sống bao lâu?”

” Chớ có nói bậy.” Thanh Bích sợ tới mức mặt mũi đều đổi màu, thấp giọng quát :” C nếu biết chúng ta nói lung tung, sẽ cho chúng ta thuốc độc đấy.”

Vừa nghe lời này, Thanh Hiểu cũng khản trương im bật.

” Cô nương, đêm nay nghỉ tại nơi này.” Phía sau Thanh Bích mở miệng.

” Nơi này?”. Thư Kỳ chần chừ nhìn xung quanh phòng :” Không phải phòng của công tử sao? Một tỷ nữ nhỏ nào dám ở phòng của công tử?”. Kỳ thật cũng đang tính toán, ngộ nhờ Cố Viễn trở về phòng, biết rõ nàng ở trong này còn cố ý chui vào chần lăm sao bây giờ? Chẳng phải thiệt thòi lớn? Tuy rằng bên người hần chắc sẽ không thiếu nữ nhân nào, hần là sẽ không để ý đến nàng (Cher: tỷ nghĩ sâu xa quá. Ý đồ đen tối quá * đỏ mặt*).

” Cô nương yên tâm, ban đêm công tử đều đến Đông Uyển của Tuyết Tinh cô nương nghỉ ngơi. Công tử cũng đã lâu không ngủ ở chỗ này.” Thanh Bích hơi hơi vuốt cằm, trong mắt có chút ý phiến muộn, đáp:” Cho nên phòng này tuy nói là chuẩn bị cho công tử nhưng cô nương cũng có thể dùng.”

”Thật thế ư?”. Thư Kỳ vẫn có chút lo lắng, phòng ở này dù sao cũng là của nam nhân kia.

”Đem chăn này ta sẽ đổi bộ mới cho cô nương. Phòng này cũng sẽ được Thanh Hiểu sửa sang lại.” Thanh Bích an bài đầu vào đây (Cher: ý, ta (). Muốn mùi của a Viễn, oa oa

”Đúng, đúng.” Thanh Hiểu lên tiếng trả lời, ” Cô nương yên tâm ”

Thừa dịp hai nha đầu đang bận rộn ở trong phòng, Thư Kỳ xem ngôi nhà nhỏ bằng gỗ đi tham quan một lần. Cửa chính ở lầu một là đại sảnh rộng lớn, bên trái là một gian thư phòng theo phong cách cổ xưa lịch sự tao nhã, đi tiếp là tới phòng mình ở, bên cạnh là một gian phòng đã được khoá. Bên phải thứ nhất bày đặt một chút đồ cổ, gian thứ hai là phòng ngủ của Thanh Bích và Thanh Hiểu, bên cạnh là nhà kho.

Về lầu hai, vừa đi vào đó là đại phòng ở, bên trong tất cả đều là sách, một ngăn tủ tre được chất đầy sách. Tuy nhiều sách, tùy tiện rút ra một quyển, đều sạch sẽ, không có một hạt bụi. Xem ra hai tiểu nha đầu này tận tụy với công việc.

Thư Kỳ tò mò mở ra, trên giá sách kia được đặt sách theo phân loại, có tập thơ, có y dược, có binh pháp, có bí kíp võ công, có kinh Phật (Cher: tỷ Kỳ lấy trộm cho e quyển bí kíp võ công, e về học ..em oánh. ..ck em. .Kỳ: *lừm*, mơ đi em, tỷ học xong đã tỷ dạy lại em, Cher: híc). Nơi này sách có ít nhất trên một vạn, đúng là thư viện của cá nhân tên kia.

Thư Kỳ chậm rãi đi ở giữa, cho dù có điều gì phiền muộn đều được giải toả, lòng cũng yên tĩnh như nước, không gợn sóng, phiền não gì cũng đều có thể ném sau đầu. (đọc sách giúp con người thoải mái)

Lơ đãng ngẩng đầu, lại thấy một quyển mỏng Tào Tháo Truyện Ký. Tào Tháo vẫn là nhân vật đề tài tranh luận lịch sử, khi hắn còn sống đã được danh sĩ Hứa Thiệu bình luận rằng: ”Trì thế khả năng thần, loạn thế chi gian hùng.” Thư Kỳ cũng rất bội phục hắn, không chỉ bởi vì Tào Tháo có kế sách hoàn mỹ, đa tài đa nghệ, còn bởi vì tại cái thời loạn thế, giả không như hắn, không biết thiên hạ mấy người xưng vương mấy người xưng đế. Lúc ấy Tào Tháo thống trị lớn nhất ở phương Bắc tinh thể duy trì ổn định, hơn nữa còn là bạc phú (Cher: theo ta nghĩa là nhà cực giàu, đã cực giàu còn cực cực cực giàu thêm), làm cho dân chúng nghỉ ngơi lấy lại sức, ân huệ phân bố (câu này nghĩa là có tiền, cải thiện đời sống nhân dân, làm cho nhân dân có lòng biết ơn với Tào Tháo)

Thiên hạ không phải của một người nào đó, mà mà người thiên hạ trong thiên hạ.

Thời đại phong kiến, dân chúng khổ. Dân chúng quả thật không để ý ai sẽ đoạt thiên hạ, bọn họ chỉ quan tâm ai có thể cho bọn họ an cư lạc nghiệp, làm cho bọn họ không phải đi đầu đường xó chợ, gia đình ly tán.

Thư Kỳ nhớ tới trước đó không lâu có tin ở Hà Nam, An Dương Huyện phát hiện lăng mộ Tào Tháo. Nghe nói Tào Tháo vì phòng ngừa Tào Tháo quật mộ, bố trí vài chỗ mộ giả mê hoặc người khác. Cho nên hiện tại đều không biết Tào Tháo rốt cuộc ở đâu. Mà từ Tống tới nay còn có ”bảy mươi hai ngôi mộ đáng ngờ” nói đến. Chuyên gia nhóm khảo cổ thích tranh luận ồn ào huyền ảo, ai cũng không có chứng cứ đưa ra làm người ta tin tưởng, lăng mộ Tào Tháo đến nay vẫn là một bí ẩn chưa được giải mã. Hiện tại là Tấn Hoài đế Vĩnh gia 308 sau công nguyên, cách Tào Tháo chết 200 năm ấy gần trăm năm, sách này đều có thể ghi lại mới phải, hơn nữa có thể tin tưởng.

Thư Kỳ nhẹ nhàng rút quyển sách ra, đứng dựa vào cửa sổ lật lên xem.

Bìa sách có chút nhàu nát, nửa mới nửa cũ.

Nàng bình thường xem ở quán sách báo, chữ phồn thể dựng đứng xem phải cố hết sức. May mà sách này tác giả bố trí so với hiện đại không có sai biệt lắm, viết đều là những câu chuyện xưa thú vị, còn giới thiệu một ít thơ ca của Tào Tháo, thấy hấp dẫn nàng đọc xuống phía dưới.

Khuynh quốc khuynh thành.

Lúc ấy trong lòng Thư Kỳ lại trào ra bốn chữ. Tuy rằng từ này dùng cho nam nhân không thích hợp. Nhưng tại trong nháy mắt ngơ ngác có thể cảm thấy chính là vạn vật âm thầm thất sắc. Phi Yến Ngọc đã thành cát bụi (Cher: ai không hiểu tha cho con, đây là nội dung sách, tào tháo ghi thế, (). Lhok phải do con

Thư Kỳ đột nhiên nảy sinh một loại ảo giác, nàng đối mặt cũng không phải nhận thức của cái tên Cổ Viễn kia, mà là kiểu như Bạch Liên thuần khiết giáng thế.

”Hoá ra người đã từng đọc qua.” Hần thân nhiên mở miệng.

”Ta chỉ nhận biết một chút thôi.” Thư Kỳ ngượng ngùng. Nàng qua 16 năm dài mài kinh sử, nhưng ở thời đại này cũng không có cái ưu thế gì. Cảm kỳ thư họa, nàng cũng chỉ là thường dân.

”Lúc ấy nhìn người như một tên quái dị già dặn, Cổ mỗ tự nhiên cảm thấy người không phải là địch.”. Hần cúi đầu nói, kèm theo lời xin lỗi, thanh âm nhẹ nhàng, sóng âm trầm bổng như tiếng nước chảy (Cher: thật chẳng hiểu tiếng như nước chảy thế nào nhỉ), hướng về phía nàng, không khỏi khiến lòng nàng thấp phần say mê (Cher: chết ná. Kỳ tỷ cảm nắng a Viễn rồi. Kỳ: * Lừm*, mi biết gì mà nói, đây không phải là cảm nắng mà là nhìn hần bằng ánh mắt căm thù, Cher: pó tay >”

Chương 7

Vấn đề này mãi đến khi Thanh Hiếu mời bọn họ xuống lầu dùng bữa tối, nàng mới nhớ ra y phục lúc xuyên qua nhìn thế nào cũng khác người, không thích hợp cho nhiệm vụ lần này. Trên đồng phục có phù hiệu trường và tên của nàng. Cố Viễn nhất định có chú ý tới.

Không lẽ vì thế mà Ân Hi Bạch nhận định rằng nàng đang nói dối? Không lý nào hẳn cho rằng “Quang Hoa Trường Học” cũng giống như Thiếu Lâm, Nga Mi đồng phái... cũng là thuộc một môn phái nào đó?

Trong đại sảnh bữa tối đã chuẩn bị xong, Thư Kỳ cảm thấy kì quái, nhà cao cửa rộng quyền quý cao sang thế này lại không tiêu hoang xa xỉ. Chỉ là mấy món ăn sáng, màu sắc tươi đẹp, hương vị ngon miệng. Thư Kỳ nhịn không được, ngón trỏ cứ táy máy. Chủ nhân Cố Viễn lại ăn không được nhiều lắm, mỗi loại thức ăn chỉ nếm thử qua loa rồi lại buông chiếc đĩa ngà voi xuống, nhàn nhã ngồi rót rượu uống. Xem ra là hẳn thích tự uống rượu một mình, nhân tiện xem kẻ khác dùng bữa dù ăn ít nhiều thế nào hẳn cũng không hề hễ rằng nói một lời.

Một chén rồi lại một chén.

Loại rượu nào nàng cũng đã từng uống qua cả, kể cả cái loại rượu hẳn đang uống, cay xè ấy chắc cũng không hơn gì. Đó là lý do mà hẳn rất khó lí giải tại sao lại thành kẻ bị nghiện rượu như thế này.

Nhìn hẳn vẫn là tự tại tự đắc, pha lẫn chút hưởng thụ, Thư Kỳ cũng không nhịn được, nhìn chén rượu cảm thấy có chút hứng thú. Rượu thời này với thời của nàng không giống nhau?

Cố Viễn như phát giác ra sự hiếu kỳ của nàng, mỉm cười, đem chén ngọc bích đang cầm trong tay rót đầy rượu, đưa cho nàng “Mùi vị không tệ”.

“Thực sự?” Thư Kỳ chần chừ, nghĩ thầm hẳn biểu hiện nhiệt tình như vậy không phải lại muốn đùa giỡn nàng a ?

“Không dám?” Cố Viễn híp mắt, giọng hơi mỉa mai, thu hồi chén rượu, uống một hơi cạn sạch, xem như chốn không người mà đứng lên cao giọng ngâm thơ. Thanh âm rất là hào sảng, như sáng nguyệt phát hoa, như bóng ánh dưới hồ sâu. Lắng nghe lời ngâm kia khiến Thư Kỳ hết sức thích thú, đây chẳng phải là thơ nhạc phù đệ nhất Đoán ca của Tào Tháo sao.

“Trước ly rượu ta nên ca hát

Một đời người thấm thoát là bao ?

Khác chi mấy hạt sương mai,

Ngày qua sầu tui hỏi ai không buồn ?

Vút đứng dậy, lòng thêm khàng khái

Nhưng cái buồn đeo mãi không tha

Giải sầu chỉ một chẳng là

Mượn đôi ba chén cửa nhà Đỗ Khang ...”

Ánh trăng ở trung đình đang rất sáng

Lá trúc rơi lưa thưa ngoài cửa sổ

Gió xuân ôn nhu mà tự do phớt qua rừng sâu

Cố Viễn ngâm tiếp bài thứ hai, Thư Kỳ cũng không nhịn được hưng phấn đứng lên mà ngâm nga đọc theo.

Trong đó một người thanh âm cao vút sục sôi, như tiếng minh ngọc châu, một người thanh âm vang vang, như tiếng chim riu rít, hai âm sắc lộn xộn hòa cùng một chỗ cảm thấy có chút bất ngờ. Nhưng thực ra có vẻ kết hợp cương nhu, tôn nhau cùng sáng rực, rất là hài hòa, người ca người xướng đều mang vẻ ôn áp say mê.

Đến lúc ngừng lại, hai người nhìn nhau cười, mặc kệ trước đó bọn họ còn ngờ vực vô căn cứ, không hài lòng về nhau, nhưng ít ra lúc này bọn họ cảm thấy hợp, giống như là hảo bằng hữu, hai bên ngang hàng nhau, không cần phải đề phòng lẫn nhau.

“Có thơ mà không có rượu, thật là khiếm khuyết ” Thư Kỳ hăng hái, nhớ tới quãng thời gian cùng mấy đứa bạn thân hồi đại học, nàng nhanh nhẹn đón

lấy chén rượu từ Cổ Viễn, chính mình thưởng thức, thử xem như thế nào, có vị nhàn nhạt như cây hoa cúc hương, khẽ uống một ngụm, tự nhiên có vị ngọt ngào đến lạ. Vì vậy giữa đầu uống một hơi cạn sạch. Hình như loại rượu này đã từng uống ở đâu, giống như là rượu đế, căn bản cũng giống như đồ uống. Trách không được sao hẳn uống nhiều như vậy, lại coi như là hưởng thụ, hoàn toàn không có men say.

“Uống ngon thật?” Thư Kỳ cười, rất là thỏa mãn mà lên tiếng.

Nàng cầm lấy bầu rượu rót đầy chén, vừa mới đưa lên môi, đã bị Cổ Viễn đoạt lại.

“Này, nhưng chén này là của ta” Cổ Viễn trong mắt tràn đầy ý cười, lại nói ” Ngươi muốn uống, kêu Thanh Bích... còn nữa ngươi trả cái chén này lại cho ta.

Phía sau tỷ nữ đã đứng chờ từ lâu, nhanh chóng tiến lên rót cho Thư Kỳ một chén rượu ngon, cũng là chén bằng ngọc bích, sờ vào rất trơn bóng.

Nàng đắc ý hướng Cổ Viễn nháy mắt, rõ ràng có ý nhấn nhá “ừ, ai thèm của ngươi”.

Cổ Viễn không hề để ý tới, cười nhạt, như trước mà uống rượu.

Thư Kỳ hung hăng càn quấy, không nhớ thân phận hiện giờ mình đang nhờ vả người ta.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thư Kỳ tròn mắt khi mặt trời đã lên cao. Thanh Bích, Thanh Hiểu hầu hạ rửa mặt chải đầu một cách sạch sẽ, dùng bữa cơm rất sớm. Thư Kỳ vội vàng đến chỗ ở của Cổ Viễn – Dong Nguyệt Viên.

Đều do chính mình sơ suất, ngày hôm qua thay quần áo lại quên lấy từ phòng (bức họa) ra, Thanh Bích Thanh Hiểu tắm rửa cho nàng thì phát hiện ra, bởi vì không biết đó là vật gì , liền giao cho tên Cổ Viễn đó. Hic

Lô gic cái gì, nào có biết người của là ai mà lại còn đem vật bị mất giao cho tên Cổ Viễn? Thư Kỳ căm giận nghĩ . Hai con chó chân nhỏ này. (cher: chết ná, ta méc 2 ả kia)

Mà Thanh Bích, Thanh Hiểu giải thích tất cả nơi này đều là của công tử nhà các nàng, hiển nhiên những thứ trên người Thư Kỳ đều là của công tử.(lấy đầu ra cái luật thế đấy) Hơn nữa, các nàng không thể xác thực biết đó là cái gì hẳn là sẽ giao cho công tử xử trí.

Tính nô lệ có lối suy nghĩ rất lạ ! Bọn gác lô gic (nghĩa là chủ nói cái gì cũng đúng , lấy vật của người khác mà còn triết lý)

Nhìn một cái, Cổ Viễn hẳn là phải dùng chiêu thiên chân khả ái (làm bộ mặt hồn nhiên ngây thơ. Hô hô) dạy hai tiểu cô nương này thành cái dạng người gì đây. Tên nhân tính tàn phá ! Thư Kỳ càng tức giận.

Trong vườn Dong Nguyệt

Nơi này sân rất nhỏ, bố cục tương đối đơn giản, không trang trí gì nhiều, chỉ có tảng đá trúc xanh lớn.

Cây trúc thường làm cho tâm hồn thoải mái, chẳng sợ trong lòng thêm phiền muộn, lưu lại trong lòng tràn đầy yên tĩnh, thanh tịnh.

Thư Kỳ bước vào trong vườn, mơ hồ nghe thấy tiếng đàn. Càng đến gần tiếng đàn càng rõ ràng.

Lúc trước Thư Kỳ thích nghe nhất là đàn dương cầm. Đàn Dương cầm được mệnh danh là ” Vua nhạc cụ “; âm vực của nó rộng lớn. Âm lượng to, âm sắc biến hoá phong phú, có thể biểu đạt các loại cảm xúc bất đồng, có thể diễn tấu các loại khúc. Mà nàng cảm thấy được đàn cổ âm thanh có vẻ quanh hiu đơn điệu.

Nhưng khi truyền vào tai, hình như tiếng đàn có ma lực, đi thẳng vào lòng người. Tiếng đàn khi thì dịu dàng mềm mại, như tiếng nói nhỏ ban đêm, như dòng nước chảy, khi thì leng keng mãnh liệt, như đánh vào ngọc khánh (khánh là một loại nhạc cụ cổ) , như cuồng phong Thư Kỳ cảm thấy nghi hoặc, rõ ràng là đàn cổ đơn điệu, dùng cái gì âm thanh có thể biến đổi thất thường đến thế ? Tiếng ngọt ngào no đủ, tình cảm khắc sâu , tựa như từng âm tiết hoá thành mối mê mà ướt sũng đóa hoa cô đơn tràn đầy khoảng không bay lượn. ...

Người đánh đàn là ai, lại có tài nghệ xuất thần nhập quỷ như vậy?

Thư Kỳ đi theo tiếng đàn tới trước mặt hẳn không biết từ bao giờ.

Quả nhiên là hần?

Nàng không thể tin được, trước mắt mình là Tên Cỗ Viễn mặc y phục màu trắng lại có thể đánh đàn tuyệt diệu như thế.

Nàng đã từng nghe đàn, toàn bộ những người tài nghệ tinh thông, tất nhiên là không chuyên tâm, vì công việc là làm. Tiếng đàn kia là âm thanh thiên nhiên không nhiễm trần tục. Cỗ Viễn tuyệt đối không phải một tên có tâm tư đơn thuần, hần cầm nghệ thế nào có thể đạt tới tinh thông như vậy?

Nàng đi đến trước mặt ngoài dự kiến của hần. Hần âm thầm cười, hai tay cũng không thèm dừng lại. Đi thẳng đến bãi sân, hần mới đứng dậy, làm như có không tiếp đón nàng chu đáo, cười trừ.

Thư Kỳ ngẩn người, cái loại người cười làm mê hoặc lòng người này thiếu chút nữa làm nàng quên mục đích của mình đến.

”Đồ vật của ta đâu?” Thư Kỳ không chút khách khí chất vấn.

”Cái gì vậy?” Cỗ Viễn làm ánh mắt vô tội hỏi lại.

”Thanh Bích Thanh Hiểu đưa cho ngươi.” Thư Kỳ thật muốn tiến đến đánh hần hai chưởng, tiểu tử ngươi dám giả bộ.

”Ách.....” Hần bưng tỉnh hiểu ra, chậm rãi lấy trong người 2 bức hoạ, bình tĩnh nhìn nàng gấp đến độ đỏ cả mặt;” Ngươi nói là cái này?”

Thư Kỳ lao tới cướp. Cỗ Viễn nhẹ nhàng né tránh, nắm chặt bàn tay, nhìn cười.” Xem ra thứ này đối với cô nương rất quan trọng. Có nên báo trước cho Cỗ Nhĩ biết đây là chất liệu gì không?”

Muốn biết cái này, đơn giản. Thư Kỳ trong lòng tính toán đem đồ vật này lừa hần như thế nào. Nàng không tin hần sẽ biết đồ vật thế kỷ 21, tin tức của thời hiện đại nổ mạnh, có kiến thức còn lừa bịp không được một tên cổ nhân hay sao.

”Đây là vật gia truyền của nhà ta, gọi Từ Phiến (nghĩa là bức hoạ bằng thủy tinh, sành sứ gì đấy). Thư Kỳ chợt dạ nửa đùa nửa thật nói.” Khi ta xuất môn, phụ thân đem Từ Phiến này giao cho ta, muốn ta mang theo muội muội về nhà.”

”Từ Phiến?” Cỗ Viễn kinh ngạc, ngày thường bảo bối hiếm có gặp qua không ít, nhưng chưa bao giờ gặp loại này, tên cũng kỳ quái.” Vật ấy có tác dụng gì?”

Cỗ Viễn, mi thăm dò ta khá lắm, nói cho ngươi biết đây là vật gia truyền còn muốn hỏi dò. Thư Kỳ phụng phịu nói.” Cũng không có tác dụng gì, chỉ là tổ tiên lưu truyền cho tới nay gì đó thôi.”

”Tại hạ xem vật Từ Phiến kết cấu phức tạp, tinh vi, chỉ sợ có tác dụng.” Cỗ Viễn vừa nói vừa cẩn thận quan sát, chưa nhìn ra manh mối, vì thế lại ép sát Từ Phiến vào trong ngực.” Nếu cô nương cũng không biết, chỉ bằng tạm thời ta giữ nó ở nơi này, đợi ta từ từ nghiên cứu. Biết được nó có tác dụng gì sẽ hoàn trả lại cho cô nương.” (Cỗ ca à, a khôn thể.)

Thư Kỳ vừa nghe mắt bắt đầu choáng váng, nó tác dụng gì nàng không phải không biết, thực ra không thể nói cho hần, cho dù nói cho hần, hần cũng sẽ tin.

Từ Phiến ơi Từ Phiến, vận mệnh của Thư Kỳ ta, à không, còn có vận mệnh của Đoạn Thanh Ngọc đều trói trên Từ Phiến mất rồi.huhu!

Thứ này, lấy là lấy không trở lại, nhìn hần cười ngửa đi đường phóng khoáng phi phạm nhìn bộ dáng dám chắc là võ công không tầm thường. Không phải nói nam nhân biết thương hoa tiếc ngọc sao, nàng tận lực biểu hiện ôn nhu vừa đáng thương một cách đáng yêu (ợc), nói không chừng trong lòng hần lại trả đồ vật lại cho nàng.

”Cố công tử.” Thư Kỳ đột nhiên ôn nhu kêu, quyết định lấy nhu thắng cương.

Cỗ Viễn quả nhiên ngẩn ra, quay đầu lại nhìn nàng đang chực muốn khóc, có chút mềm mỏng bộ dạng đáng yêu.

”Khi Tiểu nữ tử xuất môn đã từng hứa với phụ thân, vật còn người còn, vật mất người mất.” Thư Kỳ bùng mặt khóc rồi lấy ông tay áo lau khoé mắt, ai oán mà nói với Cỗ Viễn.” Công tử có phải cố ý làm Thư Kỳ khó xử chứ?”

Thư Kỳ rõ ràng là cố gắng xây dựng bầu không khí bi thương, tên Cỗ Viễn lại nhin không được cười ra tiếng, nghiêng ngả nói.” Cô nương quá lời. Tại hạ chỉ là tạm thời mượn để nghiên cứu. Bất quá, nếu Thư cô nương không nghĩ ra, tại hạ cũng không biết làm thế nào.”

Nhìn thần sắc người trước mặt đang thay đổi, lúc trước thì đỏ bừng lên, giờ phút này lại hốt hoảng, thần sắc biến đổi không ngừng. Cỗ Viễn cười thầm, cũng không để ý tới, ngồi ngay ngắn như cũ gảy đàn.

Thư Kỳ tiến không được lùi cũng không xong, đang xấu hổ

Chương 9

Cửa Cổ phủ, từ lâu đã chuẩn bị hảo một chiếc xe ngựa. Thư Kỳ thấy có chút nghi hoặc, nhà giàu thế nhưng xe ngựa sao lại bình thường vậy chứ, phải là xe bằng vàng, bánh xe bằng ngọc, ngựa to màu trắng xám, tua cờ yên vàng mới đúng. Có lẽ chủ nhân của nàng sinh hoạt cũng khác người ta, khả năng Cổ Viễn tiêu xài xa hoa lãng phí như người thường là không có. Tuyết Tinh đã xốc lại màn xe, Thanh Ca cùng Cổ Viễn lên xe, Thư Kỳ cũng vội vàng theo sau. Bên trong xe thật rộng rãi nha, chỗ ngồi lót bộ da thú rất đẹp. Thanh Ca cùng Cổ Viễn nhàn nhả ngồi phía sau xe, Tuyết Tinh cùng nàng ngồi ở hai bên. Nhớ tới ý đồ của Thanh Ca đối với nàng lúc trước, Thư Kỳ né tránh ngồi bên cạnh Cổ Viễn. Xe ngựa chậm rãi đi trước, bốn người không ai hé răng nói với nhau nửa lời, Thư Kỳ thì lâu lâu lại lên quan sát thần sắc mọi người. Cổ Viễn cùng Thanh Ca đều nhắm mắt lại nghỉ ngơi, cùng một thân bạch y, đều là mỹ công tử nhỏ nhắn hiếm thấy trong thời đại này. Tựa hồ cảm giác được có người chăm chăm nhìn mình, Cổ Viễn mở mắt, bắt gặp ánh mắt đối diện của Thư Kỳ lưu luyến nhìn mình. Ánh mắt hai người nhất thời giao nhau. Thư Kỳ cảm thấy có chút không ổn, vội vàng thu hồi ánh mắt, tim đập thình thịch, vẻ mặt nóng bừng. Cổ Viễn cười khê, nhưng là giống như không có gì, lại tiếp tục nhắm mắt Bộ dạng xinh đẹp thế kia khiến người khác muốn tán thưởng nha. Thư Kỳ trừng mắt liếc hần một cái. Lại thấy Tuyết Tinh đang hiếu kì nhìn mình, khiến lửa giận trong nàng càng thêm sôi sục. Trời ạ, làm sao sống nổi đây, mỹ nữ hoa nhường nguyệt thẹn thế kia lại đang nhìn mình, thật là thất lễ với người ta mà, Thư Kỳ à Thư Kỳ người tính cái gì nữa, chút tự tin cuối cùng của người cũng bị phá hủy rồi à? Châm chú, châm chú! Thư Kỳ cũng không e dè mà nhìn chăm chăm nữ nhân đối diện. Dung mạo xinh đẹp thế này lại cảm thấy quen quen, đột nhiên lại cúi đầu, nhắm mắt lại, như đóa phù dung bỗng chốc u sầu. Thư Kỳ trong lòng cảm thấy rất đặc ý. Đã đi được đoạn đường khá xa, Thư Kỳ xốc rèm lên nhìn ra ngoài, đã ra khỏi thành, xe ngựa vẫn tiếp tục đi về phía trước, trên đường người đi lại không nhiều lắm. Ven đường hoa dại mọc từng chùm, trên núi một mảng rừng cây xanh ngắt, thỉnh thoảng lại thấy dòng suối mát lạnh theo vách núi ào ào chảy ra. Cảnh xuân ấm áp, nhất thời sinh ý dào dạt. Bên trong xe ba người còn lại đều nhắm mắt nghỉ ngơi. Đang ngủ? Đây không phải là cơ hội để hành động à? Thư Kỳ trong lòng mừng thầm, cẩn thận hơi nghiêng thân thể, tới gần Cổ Viễn, khe khẽ đưa tay ra trước mặt Cổ Viễn quơ quơ vài cái, không thấy phản ứng chút nào. Vì vậy yên tâm khám xét trên người hắn, lục trong vạt áo, ở ngực hắn cẩn thận tìm kiếm, nhưng lại không thu hoạch được gì. Giữa lúc nàng lo lắng vạn phần, nghĩ muốn rút tay lại thì bị một sợi chỉ dài quấn vào, bất giác bị lôi kéo, nàng mất đi trọng tâm, ngã vào lòng Cổ Viễn. Bên trong xe không khí hơi chấn động. Hai người tư thế cực kì đen tối ở cùng một chỗ. “Công tử?” chỉ nghe Tuyết Tinh thét lên kinh hãi, công tử trước giờ tính tình luôn lạnh như băng tuyết, dù là đối với nàng cũng chẳng bao giờ như vậy. Thanh Ca cũng giật mình mà mở to hai mắt nhìn. Lại thấy hai người kia ở trên xe mà công nhiên thân thiết. “A Viễn, người...” thanh âm Thanh Ca có chút biến đổi, hần thường ngày thì ôn nhu, nhưng lúc này hành vi Cổ Viễn dường như không xem hắn đang tồn tại... Hiều lăm hiều lăm à! Thư Kỳ trong lòng kêu lên rất bi thảm. Ngượng ngùng xấu hổ! Kêu nàng thế nào gặp người khác à? Nhất là một tay của nàng vẫn nằm trên ngực Cổ Viễn. Cổ Viễn thần sắc tự nhiên, không nhìn hai người bên cạnh đang rất kích động, làm như vô cùng thương yêu mà vuốt khê mái tóc của nàng” Kỳ nhi, nếu mệt mỏi thì dựa vào vai ta ngủ một giấc đi” Kỳ nhi? Bản lĩnh gạt người của hắn thật là cao thâm à. “Àn” Thư Kỳ lộ ra vẻ mặt như đã quá quen với chuyện này, buộc phải đem khả năng đóng kịch tồi tệ của mình diễn theo tới cùng, phát ra thanh âm đáp trả rất nhỏ như tiếng muỗi kêu, cả người thực ra từ lâu đã cứng đờ. Tuyết Tinh cùng với Thanh Ca thức thời nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi. Cổ Viễn khoe môi nhếch lên cười, thỏa mãn ôm nàng rồi nhắm mắt lại. Thư Kỳ lấy hết dũng khí, công khai lục soát người Cổ Viễn lần nữa. ” Nơi này không thể nghịch, Kỳ nhi” Cổ Viễn đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt triền miên, đè chặt tay Thư Kỳ, thanh âm tràn đầy cung chiêu nhưng cũng mang nỗi thống khổ chịu đựng, hảo tâm nhắc nhở nàng. Hai người ngoài cuộc có chút khó xử, không ai bảo nhau đều tự khê nghiêng người, nhanh chóng nhắm chặt mắt lại. Không nhìn, không nghe thấy gì cả. Thư Kỳ này giờ lúng túng xấu hổ vô cùng. Nàng cam đoan tuyệt đối không đụng chạm gì đến vị trí nhạy cảm nào của hắn cả. Nàng nghỉ hoặc nhìn hắn một cái, trong ánh mắt sâu thẳm của hắn tràn ngập giễu cợt đối với nàng. Lại trêu đùa ta! Thư Kỳ có chút kích động, càng sát lại gần hắn, thấp giọng hỏi: “Ồ đâu?”. “Hiển nhiên không ở chỗ này.” Cổ Viễn ánh mắt thâm thúy, lấy từ trong tay ra một miếng từ tấm rồi lại lập tức thu về, cười dài nói: “Đừng có ý nghĩ không đúng đắn, bằng không sẽ có hại cho người đấy.” Nói xong, bày ra bộ mặt của kẻ chiến thắng, dáng vẻ tự đắc quanh co ôm sát nàng, dính chặt thân thể vào nhau, vành tai và tóc mai chạm vào nhau thân mật lưu luyến không rời. “Buông ra?” Thư Kỳ rút mạnh tay đè trên ngực của hắn, lo lắng mà quên mất phản kháng. Cổ Viễn mới vừa buông tay ra, Thư Kỳ lập tức tát vào mặt hắn. Vốn định cho hắn hai cái tát, sau đó chính nghĩa nói cho hắn biết, cô nương ta không dễ bị khi dễ như vậy. Điều bộ giống như nữ diễn viên phóng khoáng trong TV vậy. Nhưng Cổ Viễn vốn đã có đề phòng từ trước, giữa không trung đã chế ngự được bàn tay của nàng, buông nàng ra, lại cúi xuống bên tai nàng, nhẹ nhàng cười nói “Lắm trò quá nhi, tốt nhất nên biết điều một chút.” Thư Kỳ sừng sốt, sức lực bất giác biến đâu hết, đành ngoan ngoãn cúi đầu nhận lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Cứ bên trong xe có ba người đều tập trung ý chí nghĩ, Thư Kỳ vẫn cảm thấy không khí trong xe thật sự khó chịu, tâm tình xấu hổ đến cực điểm, không còn mặt mũi gặp người khác.

Xốc màn xe lên, xe ngựa đang trên đường ở giữa là hàng cây chạy nhanh. Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe lá cây chen chúc nhau, sao nhiều ánh nắng rơi trên người Thư Kỳ. Nàng cô đơn ngồi ở cò sau chiếc xe, ôm chân. Sự tình không thuận, rất muốn trở về.

Hai người lái xe chặn ngựa khoái dương cao roi giục ngựa đi phía trước.

Làm như nhận thấy được có người ngồi phía sau, trong đó có một mã phu quay đầu lại, dạn dò nói :” Thành cô nương vào bên trong xe đi. Nơi này gió lớn.”

Thư Kỳ cười khỏ :” Không sao. Ta ngồi một lúc sẽ vào.”

Người nam tử áo xám cởi chiếc áo khoác của mình ném cho nàng :” Mặc vào đi.”

Âm thanh này? Rất là quen thuộc....

Tâm tình vốn u buồn ngạc nhiên đứng lên, Thư Kỳ hỏi han :” Là người sao? Sao người lại tới đây?”

Vân phi cũng không quay đầu lại, còn nửa đùa với nàng :” Lo lắng cho người.”

“A?” Không nghĩ tới lại nghe được một câu nói như vậy. Thư Kỳ sững sốt :” Chỉ sợ người là muốn đền bù lại khuyết điểm đó?”

Vốn đâu có đem nàng đưa đến Thành Kiến Khang , kết quả lại đưa nàng đến Dự Chương Quân còn gặp gỡ tên Cố Viễn, làm đánh mất Từ Phiến. Tên đầu sỏ gây ra là Vân Phi. Hắn lo lắng cũng phải thôi. Bất quá giờ phút này nàng không nghĩ đuổi theo cứu hắn là một sai lầm. Hắn đã tới là tốt rồi. Tại Thời đại xa lạ này, nàng ít nhất có thể có người tin nhiệm.

” Người nói người đi.” Vân Phi đáp :” Ít nhất phải đưa người đến Thành Kiến Khang.”

Thư Kỳ đi phía trước, ngồi gần Vân Phi, nói nhỏ :” Vân chủ nhiệm, có Từ Phiến không ?”

Vân Phi nghiêng thân mình, kinh ngạc nhìn nàng một cái, một lúc lâu mới mở miệng :” Chẳng lẽ, người đã làm mất?”

” Thông minh!” Thư Kỳ kích động thuận tay vỗ bờ vai của hắn để che dấu trong lòng đang áy náy. Áp sát lại hỏi :” Người mang theo mấy cái?”

Vân Phi cười khỏ :” Đương nhiên chỉ có một cái.”

” Không có cái nào?”. Thư Kỳ vứt bỏ không khí áy náy, trong lòng đầy chờ mong.

“Không có.” Vân Phi bất đắc dĩ lắc đầu. ” Người cũng biết, thứ này có giá trị không thấp. Trường học nào có nhiều cái như vậy không?”

” A~!”. Thư Kỳ thở dài , thất vọng cúi đầu.

” Còn có thể trở về tìm không?”. Vân Phi hỏi.

” Đã đánh mất sao có thể tìm được chứ.” Thư Kỳ kéo lại xiêm y. Xem ra, hy vọng của nàng chỉ còn trong tay Cố Viễn.

” Người cũng đừng gấp, sau khi ta trở về sẽ tìm biện pháp.” Vân Phi nhẹ giọng an ủi nói, “Tìm được nữ sinh kia đã rồi nói sau. Nhớ kỹ dù ở dưới tình huống nào, người an toàn là quan trọng nhất.”

” Đương nhiên.” Thư Kỳ ra vẻ thoải mái cười. ” Sẽ đưa đệ tử cho cha mẹ phụ trách thôi.”

Vân Phi cười, nói :” Còn có người nữa.”

” Yên tâm đi.” Thư Kỳ đem chiếc áo khoác trả lại cho Vân Phi, cười trong sáng, xoay người sắp bước vào bên trong xe, ngẩng lại, nhìn không được quay đầu dạn dò :” Lần này phải hộ tống ta an toàn đến Thành Kiến Khang đây.”

” Không thành vấn đề.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Bên trong chiếc xe đã bố trí có ghế ngồi , Cố Viễn cùng Thanh ca nhân nhã uống trà.

Nghĩ đến từ phiến trong tay Cố Viễn , Thư Kỳ kiểm chế lòng mình , miễn cưỡng :” Sao công tử không để nô tỳ hầu hạ ?”

Cố Viễn nhìn nàng một cái , ánh mắt khó lường , trên mặt vẫn cười như trước , nhưng không để ý tới.

Thư Kỳ cảm thấy hai người không bình tĩnh kích động, va chạm nhau cực không hòa thuận.

Làm sao lại chọc tới hấn? Thư Kỳ phỏng đoán. Hay là vừa rồi hấn phát hiện chính mình cùng Vân Phi nói chuyện với nhau?

Nhưng thật ra túi da mà Tuyết Tình mang theo có nước trà, nàng chạy nhanh để bảo tồn nước nóng trong mấy canh giờ, pha một ly trà, đưa cho Thư Kỳ, giống như đang giải vây cho nàng nói:” Thư cô nương, nước trà này vốn do Tuyết Tình làm?”

Tạ Thanh Ca cũng như nhìn ra hai người có hiềm khích, cười nói:” Tuyết Tình nói chính là.”

Cố Viễn vẫn không nói được một lời.

Thư Kỳ rầu rĩ ngồi đầu uống một ngụm trà, nhúu mày, tự nhiên cảm thấy hương vị nồng đậm ngọt tinh tế. Thư Kỳ lúc này mới nhớ tới thời đại này trà chưa được ưa chuộng, uống trà cũng không chú ý, mọi người thường thường uống trà thêm các loại vỏ cứng ít nước, ngược lại trà không còn hương vị đậm đà như trước.

Thư cô nương, hương vị thế nào?”. Tạ Thanh Ca có chút thắc mắc, chờ mong khen. Đây chính là cách Tạ Gia nhà hấn chuyên môn dùng để đãi khách quý Hoàng Thất, công trà. Mặc dù thân là em trai của gia đình họ Tạ, bình thường cũng ít có cơ hội để uống. Lần trước hấn xuất môn vất vả lắm mới lấy được một ít, mang theo tùy thân.

Nhìn thấy chiếc lá trà xanh biếc trong nước đang giãn ra, Thư Kỳ cân nhắc: Loại trà này có lẽ là trà tốt, nhưng dùng để uống thì phương pháp không đúng, có chút gian dối vì phá của trời không tiếc tay.

Nàng cảm thấy nghĩ lại. Tên Cố Viễn kia âm thầm làm cho người ta không chắc đoán, không quá tin cậy, Tạ Thanh Ca là biểu thức của Vệ Quốc, có câu gần quan được ban lộc, cùng hấn giao hảo cũng thành công một nửa. Trước mắt không thể treo cổ tên Cố Viễn ở trên thân, nhiều lắm cũng chuẩn bị trúng chìm trong rổ — Cố Rỗ, Tạ Rỗ

) . Đương nhiên là sẽ bị vỡ.....

Đối với Tạ Thanh Ca cũng là con nhà quan, bên tai hấn không thiếu lời nịnh hót, đến trước mặt hấn đáng vẻ kiêu ngạo nói.

” Trà thật ngon.” Thư Kỳ lấy hơi trầm ngâm, mở miệng nói:” Nhưng sử dụng trà không đúng.”

Tạ Thanh Ca quả nhiên sắc mặt buồn bã, âm thanh bình tĩnh nói:” Không biết Thư cô nương có cao kiến gì?”

” Cao kiến thì chưa có. Nhưng cảm nhận được thôi.” Thư Kỳ cố ý thừa nước đục thả câu.

Tạ Thanh Ca càng tò mò:” Thỉnh chi giáo.”

” Pha trà cần nước ngon. Nước chính là vật dẫn trà, ẩm trà khi sinh ra sung sướng khoái cảm, sẽ tìm cách trở về chỗ cũ, đều phải thông qua nước mà thực hiện.” Thư Kỳ thanh thanh tiếng nói, chậm rãi:” Ngâm trà bằng nước suốt, trà phải ” ba sôi.” Tức là thứ nhất sôi nghe thấy tiếng nước, thứ 2 hàng loạt tiếng nước sôi, thứ 3 là như làn sóng lớn. Như vậy nước sôi mới có thể khiến các thành phần lá trà phát huy đầy đủ, không đến nỗi phá hư hoặc làm giảm, ngâm nước xong trà mới có thể đạt tới.” Màu sắc, hương thơm, mùi vị, hình dáng ” bốn tuyệt đều phải đủ. Mà qua ba độ sôi của nước, không thích hợp ngâm trà.

Kỳ thật Thư Kỳ vẫn chưa học chuyên môn về trà đạo, chẳng là xem TV có chương trình pha trà, các thầy trà đều tập trung suy nghĩ trong quá trình pha, khúm na khúm nùm, họ giống như là đang làm một sự nghiệp nghệ thuật cực kỳ. Lúc đấy làm nàng rất cung kính, cảm động, khiến nàng ấn tượng khắc sâu. Hơn nữa từ trước đã xem qua quán trà Thánh Lục Vũ, mơ hồ còn chút hồi tưởng linh tinh. Vì thế trong đầu nàng lướt nhanh đem tin tức hữu dụng rất nhanh nói ra.

” Tuyệt ~! Thật sự là tuyệt!” . Tạ Thanh Ca sau khi nghe xong nhin không được gỡ nhíp tán thưởng, trong mắt khâm phục, ” Không thể tưởng được Thư cô nương đối với trà đạo có trình độ thật thâm hậu! Ngày xưa ta tự cho là hương vị trà Tạ Gia đậm đà, kiệt xuất thiên hạ .. Hôm may xem như được cao nhân chỉ giáo.”

” Không dám không dám.” Thư Kỳ nhìn Tạ Thanh Ca đang nhiệt liệt phản ứng, liền biết hấn biến thành Tạ Rỗ cũng không khó:” Tiểu nữ chính là đối với trà đạo có hiểu biết một ít ” (trời ơi, Thư tỷ định biến người ta thành rỗ sao).

Tạ Thanh Ca quay đầu nhìn Cố Viễn, ánh mắt sang quắc, khẩn cấp hỏi han:” Ê Viễn, ngươi phải thành thật nói cho ta biết người gặp được Thư Cô nương ở nơi nào? Khi khác ta cũng đi mua Không, là đi thỉnh giáo một vị làm động lòng người như vậy.”

Cố Viễn cười không nói, ánh mắt sâu thẳm như biển rộng.

Thư Kỳ cảm thấy mừng thầm một trận, tiến lên hai bước, khom người thờ dài:” Tạ Công Tử để mắt, tiểu nữ bất tài. Muội muội của nô tỳ là Thanh Ngọc mới là chân chính động lòng người. Nàng không chỉ xinh đẹp như hoa, hơn nữa có tri thức hiểu lẽ nghĩa, cảm kỳ thư họa đều tinh thông, thiên văn địa ký hành quân tác chiến cũng lược thông”

Chưa chờ Thư Kỳ nói xong, Tạ Thanh Ca liền khó khăn nổi lên cắt ngang lời nàng, ” Nàng hiện tại nơi nào?”

”Ở chỗ Vệ Quốc Vệ công tử.” Thư Kỳ mặt mũi tỉnh bơ nói.

Tạ Thanh Ca lộ ra vẻ mặt cực nhanh, cười nói:”Rất dễ làm. Thúc Bảo [(tên của Vệ Quốc 286-20.6.312), Tự Thúc trong Bảo khổ, sinh ở Tây Tấn quân sự rất mạnh bảy năm (năm 286), phục vụ cho triều đình Vĩnh Gia 6 năm (năm 312). Lúc ấy hẳn nổi tiếng danh sĩ nói dóc cùng gia đình Huyền Lý học, không chỉ nói lời thanh cao, hơn nữa tướng mạo phi phàm, được phong " Thiên hạ đệ nhất danh sĩ.] là cháu của ta. Ta lần này đến nhất định phải gặp được, thử tài văn chương của mỹ nhân.

Tuyệt Tình với Thư Kỳ trong miệng lộ ra khuôn mặt tò mò.

Chỉ có Cổ Viễn biểu tình lạnh nhạt, trong mắt bốc lên cái gì đó rồi lại bị hấn cực lực đè ép xuống.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sắc trời dần dần tối sầm. Xe ngựa đi vào thành Giang Ninh.

”Tôi nay ngủ lại nơi này.” Cổ Viễn phân phó phu xe, tiến đến phủ đệ Giang Ninh (phủ đệ : nơi ở của quan lại, quý tộc)

Đền rực rỡ mới lên, bọn họ đã thu xếp xuống ngựa ở một nơi có tên là:”Thuật Thiện Đường”.

Thư Kỳ xem nơi Thuật Thiện Đường này chính xác là hắc xã hội tổ chức bạo lực. Người ở bên trong đầy đều can đảm dũng mãnh, kỷ luật nghiêm minh, huấn luyện tốt, duy chỉ có Cổ Viễn như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Cổ nhân sống về đêm bản cùng.

Cổ Viễn ở xa tới sau cùng Đường chủ Tiết Hoài Phong vào thư phòng, như là đang thương lượng sự tình gì đó.

Tuyệt Tình ở bên ngoài hầu hạ trong thư phòng.

Tạ Thanh Ca cùng nhị Đường chủ nghênh ngang đi dạo kỹ viện

Vốn nghĩ muốn nữ hóa trang thành nam nhân cùng bọn họ Tạ Thanh Ca đi chỗ đó ôn nhu phú quý thôn quê có thêm kiến thức, hai người kia ngại Cổ Viễn đối mặt với nhau, lời nói dịu dàng cự tuyệt lời thỉnh cầu của nàng. (Thủ tỷ bị bơ á)

Hiện tại chỉ có nàng là người rảnh rỗi.

Cuộc sống có niềm vui phải tìm chính mình. Thư Kỳ quyết định xuất môn shopping.

Trăng sáng rực rỡ, sao dày đặc lấp lánh. Bầu trời đêm hết sức sáng rực, trong suốt.

Đêm chợ cổ đại khác xa so với trong trí tưởng tượng. Chợ rất náo nhiệt. Bất quá đến hơn phân nửa là cặp đôi nam nữ.

Ngày thường Thư Kỳ ưa thích mua các vật nhỏ nhỏ dễ thương, vì thế chạy ra tiểu quán xem.

Quán bày son bột nước, bán trang sức, bán khăn thêu, bán ăn vặt. Thư Kỳ là người hiện đại nên cảm thấy rất mới lạ.

Đúng lúc này nàng cảm lấy chiếc châm cài tóc bằng bạc cẩn thận ngắm, đột nhiên, một trận khó nghe truyền trong tai Thư Ngạc những lời nhục mạ.

Đối diện một nhà quán nhỏ bán bánh vây quanh vài người. Âm thanh đúng là theo nơi đó truyền ra tới.

”Sao lại như thế này?”. Thư Kỳ thanh toán tiền, lơ đãng hỏi chủ quán. Đây là một trung niên nam nhân, khuôn mặt từng trải, nếp lại đôi mắt nhỏ, mang theo ở cái xã hội tầng lớp dưới bỏ đi bị đánh đập bằng hung khí.

”Nhất định lại là tên Ngô Tích nghèo kiết xác lại trộm đồ vật này nọ đi.” Chủ quán cũng không thèm liếc mắt tới một cái, tựa hồ không quan tâm:” Trong nhà không có gì, vợ lại đang có thai, đành phải đi ăn trộm bánh.”

Chờ Thư Kỳ đi ra phía trước, đám người tản ra, quán bánh của chủ quán này còn cầm bánh, miệng lại không ngừng chửi rủa. Phía dưới quán bán là một nam tử trẻ tuổi quần áo rách tả tơi nằm ra đất, ngay cả vợ con đều không bảo vệ được nam nhân nức nở khóc, bộ dáng rất là nhếch nhác.

Vợ chồng nghèo hèn trăm chuyện bi thương.

Trong lòng Thư Kỳ đau xót, ngồi xồm xuống, hỏi:” Ngươi không sao chứ?”

Nam tử trẻ tuổi vẫn tự cổ vùi đầu thương tâm.

Thư Kỳ lại ôn nhu hỏi một hồi.

Hắn vẫn là một bộ dáng không chút nào để ý tới.

Bên cạnh quán bánh, ông chủ bánh mắt lạnh nhìn một tên nam tử quỳ trên mặt đất, có ý tốt khuyên nhủ Thư Kỳ :” Cô nương không nên để ý tới hắn, hắn xứng đáng như thế!”

Thư Kỳ vừa nghe xong, trong lòng bất giác có hơi hơi tức giận, đều là hàng xóm láng giềng, làm gì lạnh lùng như thế.

Vì thế, nàng chỉ cau mày, nhìn nam tử đang cúi người quát:” Ngươi phải khóc đến bao lâu?”

Nam tử trẻ tuổi không nghĩ tới nàng sẽ tức giận.

Tiếng nước nở dần ngừng lại, hắn ngừng đầu phát hiện trước mặt mình là một nữ tử thanh tú, lại đùa giỡn vài phần vô lại :” Ta khóc là việc của ta, liên quan gì đến ngươi?”

” A, tốt lắm” Thư Kỳ cười lạnh :” Nếu ngươi có chút bực tức, cần gì phải đi ăn trộm bánh của người khác.”

Vừa nói đến chuyện ăn trộm bánh, nam tử trẻ tuổi giống như nhắc đến nỗi đau thầm kín, mặt mày, không ra tiếng.

Thư Kỳ thấy hắn thu lại khí thế, liền lấy ngân lượng trên người ra, đặt ở trước mặt hắn, ôn nhu khuyên bảo:” Ở đây có ít ngân lượng ngươi mua thức ăn về không thì thể tử của ngươi cũng đưa nhỏ bị đói. Tật này ngươi nên sửa lại, không bôi nhọ người đọc sách”. (chú ý nhá. Tên ăn trộm này thật ra là một thư sinh nhưng vì nhà nghèo, vợ lại bụng to nên bắt buộc phải đi ăn trộm) (Á Á Á Á Á a a , ta cũng đọc sách này, tên Ngô Tịch kia đừng có làm xấu hổ ta chứ. hức)

Nam tử trẻ tuổi lộ ra thần sắc khiếp sợ, không thể tin được lời nói của nữ tử trước mắt. Bởi vì cuộc sống của hắn vô cùng khó khăn, trộm đồ vật cũng nhiều, nên da mặt dày, cũng không kiêng dè chính mình là ” Người Đọc Sách”, thường thường là những người chung quanh nhục mạ, khinh thường, lạnh lùng, châm biếm, không ai nói như nàng, thấy nữ tử phi y (phi y : y phục đồ) đứng đây đi xa hắn mới có thể thu hồi bạc, ánh mắt biến hóa kỳ lạ, biểu tình phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Khi nàng từ từ tỉnh, phát hiện mình nằm trong lòng vũ rất mềm mại thoải mái, trong phòng hương thơm nhàn nhạt xông ra. Vừa rồi rõ ràng nàng bị người sau lưng ... một cái. Thân thủ sờ ột, cảm nhận sâu sắc thật đúng là có tồn tại, không phải mơ. Dùng sức nhấn một cái, Thư Kỳ đau đến nổi nhè răng trợn mắt. Lại xuống tay thực con mẹ nó ! Nàng không nhìn được ở trong lòng hung hăng mắng. ” Tinh ?”. Phát hiện trên giường phát ra chút tiếng động, Cố Viễn đề sát vào thân mình, cười nói. Hắn cúi đầu cẩn thận tỉ mỉ, nàng biểu tình khuôn mặt phong phú, thần nhiên ánh mắt nàng theo điểm nghi ngờ, giống như muốn cố gắng từ phía trên tìm được cái gì. Thư Kỳ nhất thời không phản ứng, liền đối với ánh mắt hắn sâu thẳm tối đen như biển sâu lắng mà ôn nhu, nàng nhất thời nháy mắt thất thần. Hoảng không được khi bị hắn thật sự xem kỹ gần gũi như vậy, tuy rằng bọn họ có động tác quá thân thiết. Nghĩ đến, nàng tự nhiên có chút ngượng ngùng, trong lòng hoảng đứng lên, rồi lại kèm theo tia ngọt ngào. Hiện tại nhìn hắn trong bộ dạng kia, sẽ là không muốn cái kia, cái gì cái gì í ? (cher: Thư tỷ ý đồ đen tối ngar, Thư Kỳ :” bóp =, =, bóp cher). Thư Kỳ bản năng kéo nhanh chân, khẽ nhủ mày, kèm theo vẻ giận, lại trấn định hỏi nhẹ nam tử trước mắt :” Làm gì?” Cố Viễn nao lòng, chờ nàng đem chân quần mình như chiếc bánh chưng, về mặt ” Không chính xác xằng bậy”, nghiêm túc biểu tình, không lịch sự mỉm cười, vì thế cố ý gần thêm, đưa tay sờ soạng vào chân, trên mặt tự tiêu phi tiêu (cái từ này ta k biết gì đâu ngar =(), rồi lại thập phần ôn nhu hỏi ngược lại :” Ngươi nói ở đâu?” Đùa giỡn ? Dám đùa giỡn bốn cô nương~! Thư Kỳ không khỏi giận trong lòng nổi dậy. Bất quá ... bất quá nam nhân trước mắt này có diện mạo tuấn mỹ, phong thái vượt trội hơn hẳn, tươi cười dịu dàng, tiếng nói mê người, ánh mắt cũng giống như câu hồn Ai chiếm tiện nghi ai có hại còn nói không chính xác đâu Thư Kỳ mơ mơ màng màng nghĩ. ” Như thế nào?” Cố Viễn kỳ quái chui vào trong chân, khuôn mặt giờ phút này không thay đổi, vì thế vỗ nhẹ vào khuôn mặt của nàng, xem trên xem dưới, lo lắng hỏi :” Sẽ không thực bị đánh, thấy mình ngu chưa?” ” Ngươi mới ngốc ! ” Thư Kỳ bị vỗ, hồn trở về. Tên tiểu tử này cư nhiên không để ý nam nữ, dám chà đạp mặt nàng? Nàng giận dữ quát :” Mau bỏ móng vuốt của ngươi ra!” ” Móng vuốt!” Cố Viễn chợt sáng tỏ, cũng không giận, chỉ nhìn nàng cười khê :” Như vậy, Thư cô nương, thỉnh đem móng vuốt tôn quý của cô nương chia ra.” Ăn miếng trả miếng ư ? Xem như ngươi lợi hại. Thư Kỳ cảnh giác cao độ kéo lại chân, thần thể hướng đầu giường xê dịch :” Ngươi ngươi muốn làm cái gì?” ” Thì tất nhiên là giúp ngươi bắt mạch.” Cố Viễn về mặt vô tội, tiện đà sát lại gần cười nói :” Nếu không, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi muốn làm gì?” Hoá ra Thư Kỳ tự biết mình vô lý, mặt lúc đỏ lúc trắng, lại hung hăng ăn cướp còn la làng, ngươi làm cái trò gì, xem bệnh thì xem bệnh thôi, nói ra thôi, hại nàng sợ

bóng sợ gió một hồi. Nàng ngoan ngoan vươn tay phải. Hần lấy ba sợi chỉ đặt ở tay nàng, dùng ngón tay bắt mạch nàng. Tại đây bên trong ảm áp, thần nhiên hương khí dày, bên cạnh là nam tử anh tuấn cử chỉ tao nhã ôn nhu, giống như người trời. Thư Kỳ tìm đập mạch tăng tốc độ. Hần kỳ quái nhìn nàng một cái. Không rõ vừa rồi mạch đập còn ổn định như thế nào đột nhiên hỗn loạn nổi dậy. Khẩn trương cái gì? Thư Kỳ hạ thấp đôi mắt, nén giận chính mình rất không bình tĩnh. ”Không có việc gì. Đợi ta gọi Tuyết Tinh cho người một chén được an thần.” Cố Viễn vẫn nhẹ nhàng đem tay nàng thả vào trong chăn, giúp nàng quán lại chân, một mặt đứng dậy chuẩn bị rời đi, rồi lại giống như nhớ tới cái gì rồi đi trở về trước giường, thần sắc lạnh lùng hỏi han :” Cái người đánh lên người đã bắt được. Người muốn xử lý thế nào?” Thư Kỳ cả kinh, lúc này mới nhớ tới chính mình quả thật bị người đánh trộm, hơn nữa đáng giận là kẻ trộm tập kích vào đầu nàng, cũng may không đánh thành tên ngọc. Nhưng chỉ số nàng bình thường thông minh như vật, trải qua gây sức ép một hồi, không biết hy sinh ít nhiều tế bào não, ảnh hưởng tới trình độ năng lực. Muốn nhẫn nhục nhưng không thể. Càng nghĩ càng giận. Thư Kỳ kích động, xoay người theo trên giường bò lên. bắt chập tất cả mắng :” người nào mắt bị mù mới dám xuống tay một cô nương? Không thể không giáo huấn hần.” Cố Viễn cười, đánh vào cánh cửa, tay áo tung bay theo gió rồi đi ra ngoài :” Có cần nhìn một cái không?”” Đương nhiên!” Thư Kỳ theo sát mà lao ra phòng

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Đi ngang qua hành lang, sân đình màu sắc rực rỡ. Sau núi giả, Cố Viễn xoa bóp bàn tay nhìn tảng đá bên cạnh như muốn tùy ý đẩy ra.

Tảng đá hoạt động nổi, một cái ánh lửa loé mờ hồ sâu không thấy đáy để lộ động thất xuất hiện trước mặt bọn họ (Động thất : hang động mật thất).

Thư Kỳ cũng không kinh ngạc. Tình cảnh của nàng đang ở tuồng võ hiệp thì đúng hơn. Hể một chút là giang hồ hỗn loạn. Chung quy cũng ở trong nhà chính mình có cái hang động để giấu bảo tàng, giấu người, giấu sách quý hoặc khai thông với con đường bên ngoài ” Lục Sắc Thông Đạo ” chạy đến trời chết.Chẳng lẽ Cố Viễn bọn họ bí mật xây dựng nhà lao dưới lòng đất.

Hai người lập tức vào động. Cửa động giống như hệ thống thiết bị cảm ứng tự động, bình thường lại lập tức đóng cửa. Bên ngoài núi giả khôi phục nguyên trạng.

Trong động hai bên ngọn đèn được để trên các khối thạch bích, ánh sáng tạm được. Trong động quả thật rất khô ráo. Dưới chân giẫm chính là thềm đá đường nhỏ ngoằn ngoèo. Mặt đường có chút chật.

Chuyển qua mấy vòng, bỗng chốc không gian trống trải hiện lên. Bọn họ đi vào một gian nhà đá. Bên cạnh cửa có hai đệ tử trông coi. Nhìn thấy Cố Viễn đều cung kính quỳ gối, miệng nói :” Bái kiến công tử”.

Cố Viễn thần sắc tự nhiên, cười nói :” Mang cô nương này đi gặp tên trộm hôm qua tới.”

” Dạ.” Trong đó có một người đứng dậy dẫn Thư Kỳ đi vào nhà đá.

Trong nhà đá đèn đuốc sáng trưng, bên trong không có một bóng người, bát hương xông khói không biết loại tên mà thơm mát, có cái gì đó giống như từ dựa vào một bên tường. Bên trong có chút sách và ít công văn. Bên cạnh có bàn có ghế. Bố trí thật giống cái thư phòng.

”Thỉnh cô nương.” Đệ tử dẫn đường đằng trước thuận tiện nói ra đem nàng tiến vào phòng có người ở. Chính là nơi này ánh sáng ảm đạm, không khí tựa hồ có chút trầm lắng, hai bên phòng ở được bày biện hé ra chiếc giường, trên giường đều có người nằm hoặc ngồi yên. Bọn họ có trẻ có già, có nam có nữ, quần áo cũng đặc sắc, có người mặc rộng thùng thình, có người mặc bó sát, có người mặc váy, có người xen kẽ váy -quần, có người mặc y phục của Hồ. Thư Kỳ thậm chí phát hiện tại đây có chừng 30 người. Thế nhưng còn có người mặc y phục của Hoà Thượng.

Trên giường vẫn có người nằm không nhúc nhích, cảm tưởng như không còn chút sinh khí, giống như là người đã chết. Những người này đều như tượng gỗ, vẻ mặt đại ra, ánh mắt trống rỗng.

Không khí nơi này rất áp lực, không, quả thực âm u khủng bố. Thư Kỳ một hồi vầng đầu mắt hoa.

Góc bên phải có chút sáng sủa, nam tử quần áo rách nát cúi đầu, cả người phát run, như đang nói trong giấc mộng thì thảo nói :” Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài.”

Đệ tử kia đem nàng chỉ đến người trước mặt liền khom người bẩm báo :” Người đó đã đánh lên cô nương đêm qua.”

Thư Kỳ sững sờ, người này có chút quen mắt, nhất thời không nghĩ ra là ai.

Giống như nhận thấy được có người đến gần, nam tử ngẩng đầu, trong mắt có tia sợ hãi. Dĩ nhiên hần là Ngô Tịch.

Thư Kỳ lập tức hiểu ra vấn đề, Ngô Tịch này thấy nàng ra tay hào phóng, liền có suy nghĩ cường ép nàng để vơ vét tài sản tiền bạc. Thật sự là bất hạnh

, bị người phát hiện , bắt , cào , cấu nhót vào nơi này.

Ngô Tịch vừa thấy Thư Kỳ liền giống như tìm được một cây cứu mạng rom rạ , vội vàng cứu người nghĩ muốn tiến đến giữ chặt tay nàng , chưa chạm được tay thì bị tên đệ tử dùng sức đẩy , té ngã trên đất thật mạnh.

” Còn dám làm càn.” Đệ tử lớn tiếng quát.

” Không , không.” Ngô Tịch một mặt đi đến bên chân Thư Kỳ , một mặt xin tha :” Tiểu nhân có mắt không trông , không biết cô nương là người của Thuật Thiện Đường , cô nương đại nhân có rộng lượng , bỏ qua cho tiểu nhân lần này .. Tiểu nhân có vợ sắp sinh...”

Tất cả vốn si ngốc ngơ ngác giờ phút này đều như tỉnh lại , cùng nhau quay đầu nhìn phía Thư Kỳ.

Ánh mắt vốn đại ra trống rỗng khoảng cách trong lúc đó trở nên tràn ngập oán hận cùng độc ác . Sau đó miệng tất cả đều như nguyên rửa tự lảm bảm cái gì đó.

Thư Kỳ cả người nổi da gà , trong lòng đột nhiên dâng nổi chán ghét mãnh liệt. Mặc kệ bên cạnh còn có đệ tử của Thuật Thiện Đường . cảm thấy nơi này không nên ở lại quá lâu , liền quay đầu chạy ra khỏi nhà đá.

Cửa nhà đá không thấy Cố Viễn. Nàng không rảnh bận tâm. Trong lòng nghĩ muốn gian phòng vừa đến quả thực giống cảnh tượng bệnh viện tâm thần , không phải nơi giam ngục ! Bây giờ lưng nàng lạnh cả người , không dám dừng lại một lát , hướng khỏi cửa động mà vội chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Ra khỏi động , nàng mới nhớ tới Cố Viễn nhưng lại không thấy bóng dáng.

Nàng đang do dự có nên đi tìm Cố Viễn . Tuyệt Tình ngắt bông hoa đi tới góc hành lang , nói là công tử đã ở bên ngoài đại sảnh chờ nàng.

Đây là phòng nghị sự của Thuật Thiện Đường (phòng chuyên bàn chính trị) ,trong phòng có vài vị quan sự (quản lý công việc nội bộ) , người tạp vụ chờ không được đi vào. Thư Kỳ lần đầu tiên vào nơi như vậy , liền đối với nơi này có vài phần tò mò.

Tuyệt Tình chỉ đưa nàng đến cửa , thấp giọng bẩm báo một tiếng , liền lập tức rời khỏi.

Bởi vì vừa rời nhà đá làm cho người ta cảm giác sợ hãi , Thư Kỳ thần khí còn khấn trương vào bên trong , bước vào phòng nghị sự đương nhiên là từng bước để ý.

Phòng này không lớn , bất quá dài ba bốn trượng , trong phòng bài trí cũng không khác chỗ khác là mấy. Ngẩng đầu chỉ thấy Cố Viễn vẽ mặt giãn ra , lãnh đạm tựa lưng vào trên cột giường , đại đường chủ Tiết Hoài Phong Hoà và nhị Đường Chủ hẳn là ngồi xuống ở bên trái , có một gã khác tuổi xấp xỉ Cố Viễn thân thể mặc xiêm y đen , ngồi ở một bên khác , bộ dáng rất đáng vẻ thư sinh. Thư Kỳ không nhớ rõ ngày hôm qua đến có khi gặp hẳn.

” Ngươi đã đến rồi?”. Cố Viễn cười ” Có hiểu được đêm qua là ai đã đánh ngươi hôn mê?”

Thư Kỳ gật đầu , trong lòng nhớ lại trong nhà đá kia một đám u hồn kẻ tù tội. Vừa định đặt câu hỏi , lại nghĩ dù sao cũng là chuyện của Thuật Thiện Đường bọn họ , dùng thân phận thật sự không tiện hỏi . Vì thế trong lòng cường chế tràn đầy nghi hoặc.

” Vậy ngươi định xử trí hắn như thế nào?”. Cố Viễn như trước không nhanh không chậm hỏi.

Thư Kỳ trầm tư , tỉnh tề cân nhắc. Nếu là ở hiện đại , tên Ngô Tịch là kẻ du côn hiển nhiên có pháp luật trừng trị . Thế nhưng trong cái thời loạn này , quan phủ có thể theo lẽ công bằng chấp hành pháp luật , còn dân chúng công bằng , bảo dân yên ổn sao? Nói cách khác , cái Thuật Thiện Đường sao lại dám một mình giam giữ 30 mạng người thế kia? Còn đem bọn họ chính thành như vậy

Thư Kỳ không nói , nhị Đường Chủ giọng sắc bén nói :” Dám đắc tội Thuật Thiện Đường chúng ta , chỉ có một con đường chết.”

Cố Viễn cười không nói , chờ đợi Thư Kỳ trả lời.

Thư Kỳ mặc dù oán hận Ngô Tịch lấy oán trả ơn , con người vô si , trừng phạt là đúng , nhưng thương tiếc hẳn trong nhà còn có một nữ nhân bụng to sắp lâm bồn. Thân là nữ tử , nàng có thể hiểu được lòng của phụ nữ. Thời đại này thậm chí tương lai về sau , nữ tử cuối cùng cũng không thoát khỏi được số kiếp con thỏ tơ tằm gần kề cây Tùng La. Một nữ nhân tồn tại quyết định bởi trượng phu như thế nào. Thế tử gả cho một người nam nhân như vậy cũng đủ đau khổ , nếu như nam nhân của nàng biến thành “Hoạt tử nhân”(người vô dụng) , chỉ sợ càng không khá giả.

Thư Kỳ trầm ngâm một lúc lâu, do dự mà, rốt cục thấp giọng nói: "Nếu người hỏi ý tứ của ta, ta cảm thấy thà hấn và quên đi."

"Cái gì? Thà hấn?". Hay là gấp đến độ kêu lên: "Tên tiểu tử kia đã mạo phạm người cô nương!"

"Nhị ca." Nam tử y phục đen thẫm sắc hơi đỏ, trên mặt bình tĩnh lạnh như hồ nước xẹt qua một tia sầu lo, rồi lại lập tức biến mất, mở miệng nói: "Nếu Thư cô nương cũng không so đo, chúng tôi vẫn nghe công tử phân phó."

"Hèn chi, người không biết, nghe nói tên tiểu tử Ngô Tịch còn theo qu phủ nghĩ muốn dò hỏi thực lực Thuật Thiện Đường của chúng ta." Hay là vội vàng nói: "Cho dù Thư cô nương không muốn báo thù, nhưng Thuật Thiện Đường chúng tôi cũng nhanh chóng diệt trừ loại người này."

Tiết Hoài Phong sóng mắt u ám, hướng Cố Viễn nhẹ nhàng vuốt cằm: "Đã xác nhận lời nói này."

Trong lòng Thư Kỳ nói thầm, rõ ràng bắt đầu nói Ngô Tịch do nàng xử trí, trơ mắt ra còn giữ lời nói nàng đâu?

Cố Viễn nghe Tiết Hoài Phong nói một câu, trong mắt tràn đầy ớn lạnh, trên mặt vẫn phẳng phát nét cười, hững hờ khinh nhẹ đối cấp dưới phân phó một câu: "Thuật Thiện Đường của chúng ta không thân quen, giết."

"Dạ, công tử." Tiết Hoài Phong cung kính lĩnh mệnh.

Thư Kỳ trong lòng lại quýnh lên, bất chấp rất nhiều, bật thốt lời trách cứ: "Cố Viễn, người đã đồng ý người này do ta xử trí."

Cố Viễn cũng ba nam nhân bên cạnh đều cả kinh, nữ nhân này quá kiêu ngạo, dám gọi thẳng tên tục của công tử, lại còn dùng khẩu khí ác liệt nói chuyện cùng công tử..... Tuy rằng nàng là người ân sủng, nhưng công tử luôn luôn chán ghét nữ nhân nhiều chuyện. Hậu quả khó lường tưởng không chịu nổi a....

Trong khí trong phòng giống như ngưng tụ. Ai cũng không lên tiếng, như là gió thổi mưa giông trước cơn bão khi áp lực âm trầm. Trong tâm lý Vệ Hàm tự dưng trào lên vài phần bi thương, nữ nhân này xong rồi.

Đối mặt sự việc trầm mặc thành linh xảy ra, Thư Kỳ không biết phải làm sao. Nhìn ba vị biểu tình kia trên mặt rõ ràng viết "Thương xót" cùng "Người xong rồi"....

Lúc này Thư Kỳ mới nhớ tới thái độ của mình với Cố Viễn, quả thật có chút hung hăng, bất quá cũng không đến mức nghiêm trọng đi.... Trộm nhìn thần sắc của Cố Viễn, quả thật có điểm khó coi, bất quá cũng rất nhanh khôi phục lại bình thường. Hắn mỉm cười nói: "Ta cũng không đáp ứng người. Ta chỉ là hỏi một chút ý kiến của người mà thôi. Người hiểu sai ý ta." Dừng lại một chút, lại nhìn đến Thư Kỳ trên mặt muốn cắn người cho hả giận, tiếp tục cười nói: "Hiện giờ hẳn có liên quan đến Thuật Thiện Đường của ta, tất nhiên do ba vị quan sự xử trí."

Sắc mặt Thư Kỳ trở nên rất khó coi, nam nhân này căn bản thay đổi thất thường thôi. Trong chốc lát lại là quý công tử ôn nhu nhã nhặn, trong chốc lát là thủ đoạn tàn nhẫn đầy máu người.

"Thế nhưng nghe hẳn có cụ già bảy mươi, thê tử đang có chửa..." Thư Kỳ phát ra âm thanh nhỏ, cơ hồ mang theo ngữ khí cầu xin: "Nếu hẳn đã chết, người nhà hẳn, chỉ sợ cũng..."

"Thư cô nương." Tiết Hoài Phong cắt ngang lời của nàng, nghiêm mặt nói: "Người có tâm thật nhân hậu, tại hạ bội phục. Nhưng nếu chúng ta không giết hẳn, khó tránh khỏi hẳn lần sau sẽ không cấu kết với quan phủ làm cái gì nguy hại đến Thuật Thiện Đường. Thân là thị thiếp của công tử, người cũng không muốn chứng kiến những chuyện nguy hiểm cho công tử sao?"

Dùng thân phận của công tử đến đàn áp nàng, Thư Kỳ nghĩ thầm, rằng người cùng Cố Viễn cũng thật là hội hát song ca. Nàng lạnh lùng nhìn Cố Viễn, trong mắt chập chùng không được chút phản nộ, từng chữ từng chữ nói: "Người muốn giết người?"

Nhị Đường chủ nghe lời nói của nàng, kích động đứng dậy định động thủ, lại bị Tiết Hoài Phong giữ lại đúng lúc, ý bảo hẳn mặc cho công tử phân phó, làm việc đừng lỗ mãng.

Trong lòng lửa giận bị cưỡng chế, nhìn về phía công tử áo trắng giờ phút này đang ngồi ngay ngắn.

Trên mặt Cố Viễn cũng không có vẻ giận, ngược lại cười ha ha, ngôn ngữ trong lúc đó tràn đầy khinh thường: "Cho tới bây giờ ta không nghĩ mình sẽ trở thành người tốt. Thuật Thiện Đường chưa nghĩ thành Từ Thiện Đường."

Trong lòng Thư Kỳ chấn động, hẳn vốn không phải là người tốt. Lần đầu tiên gặp mặt liền muốn giết nàng, cứ việc đó nàng đã trở thành điều kiện đến đòi Ân Hi Bạch một cái hứa hẹn, nhưng trong mắt hẳn mạng người quá rẻ mạt.... Hẳn không uổng phí công giúp đỡ người, yêu cầu nàng báo cáo hẳn ba sự kiện..... Hẳn còn đoạt Từ Phiến của nàng, không chịu trả lại.... Còn nốt "Hoạt Từ Nhân" vào nhà đá.... Cũng không phải hiệp khách chính nghĩa gây nên. Mà không biết thế nào mình lại quên điều đó, thế nhưng đem hẳn làm người tốt. Thư Kỳ không khỏi nói trào phúng: "Ta còn nghĩ đến Thuật Thiện Đường là nơi làm việc thiện sự nhân nghĩa, hiện tại chỉ sợ cửa kia có hai con sư tử bằng đá là sạch sẽ."

Cố Viễn nghe vậy, thần sắc hơi ảm đạm, nhưng chỉ chớp mắt một cái, liền khôi phục như thường, âm thanh như trước ôn nhu, lại lộ ra hàn khí nhè nhẹ: "Thư cô nương nói cũng đúng. Thuật Thiện Đường cùng ta đã dính nhiều máu. Hiện giờ cũng không có gì đổ kỵ, không cần Ngô Tịch."

Mắt thấy hai người đánh nhau ngày càng kịch liệt, Hàm Chi đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhìn Cố Viễn nói: "Ta quên bẩm báo công tử, xe ngựa đều đã

chuẩn bị tốt , công tử cùng Thư Cô nương có thể xuất phát.”

Thư Kỳ được hấn nhắc nhở như vậy , cũng muốn làm mục đích của mình , không ngờ trên đường phát sinh chuyện như vậy , hiện tại đã chậm trễ khá nhiều thời gian , trong lòng quýnh lên , không khỏi lo âu toàn bộ trên mặt được biểu lộ.

Tiết Hoài Phong tự nhiên hiểu được Hàm Chi , vì thế cũng biết thời thế , cười nói :” Thịnh công tử cùng Thư Cô Nương dời phòng về Trúc Ngọc dùng bữa sớm để xuất phát.”

Thư Kỳ mặc kệ không lên tiếng.

Cố Viễn lại gật đầu cười nói :” Làm phiền.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Ở phòng Trúc Ngọc , Tạ Thanh Ca cùng Tuyết Tinh đã sớm chờ mọi người. Vì thế đoàn người quây trước bàn giống như có việc cưới xin hoặc tang ma ngồi xuống . Bị ấn xuống , Thư Kỳ ngồi bên cạnh hầu hạ Cố Viễn , nhưng nàng lại cố ý né tránh xa xa , Hàm Chi giữ nàng ngồi xuống . Hàm Chi kính sợ công tử trách tội , không dám giương mắt nhìn công tử. Cố Viễn lại không chút nào để ý , cùng Tạ Thanh Ca hưng phấn bưng bưng bàn luận vấn đề.

Một chút bữa cơm ngăn ngại mà Thư Kỳ lại cảm thấy thời gian dài lâu . Trong lòng nghĩ đều là do Cố Viễn dùng thủ đoạn độc ác. Trong tâm hấn căn bản không có khả năng tín nhiệm nàng , rồi lại đem nàng không rõ lai lịch đi khác gì quả bom hẹn giờ mang theo trên người.. Vì cái gì? Chỉ sợ mang nàng tiến vào Thạch Động (động đá) , đối phó Ngô Tịch cũng chỉ muốn giết con gà cho khi xem. Tại sao lại có người tàn nhẫn như vậy? Thư Kỳ không khỏi bi ai thờ dài.

” Đồ ăn uống không hợp khẩu vị hà , Kỳ nhi?” Cố Viễn nhìn về mặt u sầu của nàng khó có thể cầm đũa , ánh mắt ngăn nước , ôn nhu hỏi nói .

Ngồi cùng bàn với ba bị Đường chủ nghe thấy công tử ôn nhu vừa hỏi , làm như có chút không được tự nhiên , có phải đang trốn tránh ý tứ , Tạ Thanh Ca tập mãi thành thói quen , tự mình gấp đĩa rau.

Thư Kỳ nghe được hấn nói có ẩn tình bèn ngăn ra , thân mình lại mềm yếu.

Người này , vô cùng lạnh lùng , đao phủ xuống tay tàn nhẫn , giờ phút này biến thành tao nhã , tình cảm dịu dàng vạn phần của quý công tử....

” Nếu không hợp khẩu vị , có thể kêu Tuyết Tinh làm cho món ăn khác ?” Cố Viễn xoay người phân phó Tuyết Tinh.

Thư Kỳ vội vàng gọi lại , nàng luôn không muốn cho người khác thêm phiền toái , ” Không cần. Ta chỉ choáng váng đầu một chút thôi.”

Cố Viễn thần sắc căng thẳng , nói với Tuyết Tinh :” Còn không đem Dược tốt cấp cho Thư cô nương.” Tuyết Tinh ở phía sau thấy chủ tử tâm tình không tốt , liền chạy nhanh ra ngoài mang dược tới.

Trước mắt là một bãi chén thuốc đen thui , Thư Kỳ nhíu mi , đều do tại mình nói choáng váng đầu , hiện tại lại bị bắt uống thuốc, Muốn hay không uống? Trong lòng nàng không để ý , nhưng đôi phương bụng dạ khó lường của Cố Viễn, chẳng lẽ trong bát là thuốc độc.?

Giống như nhìn thấu lòng của nàng , Cố Viễn khẽ cười một tiếng , đi đến trước mặt nàng , bưng chén thuốc lên tự mình uống một ngụm , nói :” Chẳng trách Kỳ nhi không muốn uống , thuốc này thật sự rất đắng.”

Ba vị Đường chủ đang ngồi đều dùng ánh mắt cực kỳ quái dị nhìn chằm chằm Cố Viễn , công tử đối với nữ nhân chưa bao giờ để tâm ..

Tạ Thanh Ca thầm than , A Viễn chăm sóc cẩn thận như thế , ta chẳng bằng hấn ...

.....

Cố Viễn liếc mắt Triệu Hàm Chi một cái , cười hỏi :” Hàm Chi , Thất Chế Tuyết Mật (loại thuốc do Hàm Chi ca ca chế) của ngươi có không?”

Triệu Hàm Chi tự nhiên gật đầu , phân phó gã sai vặt bên người. Lúc lâu sau , gã sai vặt liền bưng tới một hũ chất lỏng.

Triệu Hàm Chi đổ một ít vào trong chén thuốc. Thư Kỳ nhìn thấy như băng tuyết đổ vào chén thuốc ở trên bàn một thứ chất lỏng , thuốc đen thui chạm rãi bị pha loãng thành màu trà ... Cuối cùng mặt nước trở nên trong veo , nàng không khỏi mở to hai mắt nhìn : Phản ứng hoá học ! Trong lòng dâng lên niềm nghi hoặc : Có thể uống sao?

Cố Viễn tỉnh té nhìn hành động của Triệu Hàm Chi , lại bùng chén thuốc lên uống một ngụm , nói :” Hương vị đậm hơn nhiều .” Nói xong đưa tới trước mặt Thư Kỳ :” Uống hết đi.”

Thư Kỳ chần chờ tiếp nhận chén thuốc , nhẹ uống một ngụm , vị ngọt , mát lạnh , có phảng phất mùi hoa , thế nhưng không có chút vị của thuốc.

” Uống nhanh.” Cố Viễn nhìn nàng , trong mắt lộ vẻ thân thiết cùng thâm tình , giống như muốn đem nàng tiến vào đáy mắt . Nàng không khỏi hoa mắt chóng mặt . Hoảng hốt , giống như vị mật ngọt tiến vào trong lòng nàng.

Ăn xong một bữa cơm , Thư Kỳ cùng Triệu Hàm Chi nói chuyện linh tinh với nhau vì lúc đó hắn có hiểu biết,

Hoá ra Triệu Hàm Chi chính là thầy thuốc của Thuật Thiện Đường , phụ thân hắn cũng là cấp dưới của cha Cố Viễn. Triệu Hàm Chi từ nhỏ đối với đạo kiếm không có hứng thú , lại thích nghiên cứu y thuật , bình thường trừ những lúc xem vết thương của huynh đệ còn không thì nhốt chính mình trong phòng treo ghẹo thuốc.

Triệu Hàm Chi cùng Cố Viễn hai người xấp xỉ tuổi , lại cùng nhau lớn lên , tình cảm vốn thân thiết . Nhưng Cố Viễn phải kế thừa sản nghiệp của gia đình trở thành người đứng đầu , Hàm Chi tự giác thấy địa vị cách xa , đối với Cố Viễn có phần thiếu thân cận , xem hắn nắm quyền , quyền sinh sát trong tay sau khi quyết đoán , ngược lại bắt đầu kiêng dè hắn.

Thất Chế Tuyết Mật chính là vị thuốc hắn thu thập hoa mẫu đơn , hoa hồng , cây hoa nhài , bách hợp , hoa sen , cây hoa cúc , mật hoa Thiên Sơn Tuyết Liên điều chế mà thành , ngâm trong ba năm có thể vừa dùng ăn. Ánh sáng lóng lánh hiện ra , hình dạng như tơ trắng mịn , đưa vào miệng , ngọt mà không ngấy , còn có một cỗ mùi thơm ngát , dưỡng da tốt. Bởi vì Thiên Sơn Tuyết Liên cực kỳ quý báu , cho nên Thất Chế Tuyết Mật cũng rất khó chế.

Thế Nhưng 4 năm trước trong một lần Cố Viễn đi xa . mang về một ít Tuyết Liên cho hắn . Hắn liền làm thành một ít Tuyết Mật. Sau thời điểm hắn vì cứu một nữ sát thủ bị thương trên mặt , dùng hơn một phân nửa bôi thuốc vào mặt , hiệu quả tốt lắm , da thịt trơn bóng như ngọc , không hề có tỳ vết. Nữ tử hoá ra là mỹ nhân. Từ lần ý về sau nữ tử quán quýt lấy hắn , thế sống thế chết đi theo hắn báo đáp ân tình . Đáng tiếc thần nữ có tâm giúp đỡ, Vương vô tình (Vương là Vua) . Làm cho hắn rất là phiền não.

Thư Kỳ thấy được vẻ mặt bất đắc dĩ của Triệu Hàm Chi , suy nghĩ người này thoát nhìn thành thật trung hậu , thật không giống tên một sách , không giống tính cách thâm trầm của Cố Viễn , làm việc quyết đoán , từng trải đời . Vì thế nhỏ giọng :” Hàm Chi huynh . Ngô Tịch có bị xử tử không?”

Triệu Hàm Chi nghe , trong lòng kinh hãi :” Công tử ra lệnh ai dám không nghe.”

Thư Kỳ sắc mặt trầm xuống , nói :” Ta nghĩ đến người cùng hắn có chút bất đồng.”

Triệu Hàm Chi không lên tiếng , như con mãnh uống một ngụm rượu.

Một lúc sau hai người đều im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Đội cơm ăn đã no , cũng là lúc đến giữa trưa.

Tiết Hoài Phong cùng Triệu Hàm Chi bốn người lên xe ngựa. Thư Kỳ lại phát hiện tên mã phu kia không phải Vân Phi (mã phu : người lái xe ngựa). Nàng cũng không để ý , nghĩ thầm , chắc hắn đã quay về hiện đại , thế nhưng rõ ràng nói muốn đưa nàng đến Thành Kiến Khang , nhưng cũng không cùng chính mình đưa đi , thật là không có chút nhân tình.

Từ khi chuyện Ngô Tịch phát sinh cho tới nay , Thư Kỳ cho rằng nói bất đồng không cần bàn bạc ý kiến , cho nên không hề để ý tới Cố Viễn.

Suốt một con đường cùng Tạ Thanh Ca ngẫu nhiên tán gẫu vài câu đối thoại.

Cố Viễn cũng không trả lời , trên mặt không có chút biểu tình , nhắm mắt nghỉ ngơi . Nhưng Thư Kỳ lơ mơ cảm thấy được tự hắn đón nhận bỏ câu đưa tin sau đó về mặt liền chứa một tia tối tăm.

” Công tử , tôi nay sợ là chúng ta phải tá túc ở ngoài.” Tuyết Tinh lo lắng nói.

Thư Kỳ hướng ra xe trông trộm , mặt trời lặn , xa xa không trung có một rặng mây đỏ chói mắt.

Ăn ngủ ở núi rừng? Tại cái đất hoang của thời đại này? Thư Kỳ lập tức liên tưởng đến dã thú ăn thịt người, xà cắn người, sơn tinh đạo người (thời đại này cũng có Sơn Tinh sao? Thủy Tinh k biết có không nhỉ?)

Cố Viễn lười biếng mở mắt ra , cười nói :” Đêm khuya tá túc núi rừng cũng có chút thú vị.”

Tạ Thanh Ca cũng gật gật đầu đồng ý :” Trong núi có trăng sáng gió mát , dòng nước trong lành , tiếng đánh đàn huyết sáo , lấy giấy bày áp ủ.”

Rõ ràng ý tưởng của đệ tử hậu duệ quý tộc không quá khổ. Thư Kỳ âm thầm thở dài.

Nhớ hồi học đại học được nghỉ hè về nhà , nàng cùng mấy bạn tốt hứa nhau cùng đi núi cao nhất – Bảo Tháp Phong. Vì đang kiến tạo lại , mọi người cố ý tránh đường quốc lộ mà đi từ đường nhỏ đi bộ lên núi. Nhưng tiếc nuối chính là phạm nhân dẫn đường mơ hồ (Thư tỷ , ai lại bầu người dẫn đường là phạm nhân như thế), buổi tối mà vẫn chưa đi đến khu cảnh , người nào cũng vừa mệt vừa đói. Muốn tìm người viện trợ , nhưng đi động đã sớm không có tín hiệu , chỉ có thể lấy đèn pin sử dụng. Mà khi ra ngoài , tất cả mọi người nói cho cha mẹ của mình đêm nay dừng chân tại khách sạn ở đỉnh núi. Cho nên không ai tìm tới bọn họ .

Cuối cùng , có người gan lớn đề nghị ăn ngủ một đêm tại ngoài trời , sáng mai xuống núi lần nữa. Vì thế vài người tạo thành một vòng , lưng tựa lưng ngồi trên chiếu , vì phòng ngừa dã thú đánh lén , thay phiên nhau trực đêm.

Đêm đó không gian nặng nề , ánh trăng rọi sáng , chung quanh một mảnh yên tĩnh . Ngẫu nhiên có gió ào ào tạo âm thanh , xa xa truyền đến tiếng kêu của quạ đen thê lương , động vật giẫm đạp cành cây tạo tiếng giòn vang ... đây là phong cảnh mới được khai phá , an toàn không chắc chắn. Tất cả mọi người sợ hãi, tinh thần tập trung cao độ , mắt sáng như đuốc , sợ dã thú xuất hiện

Kết quả sau một đêm dài đồng , ai cũng không chợp mắt . Tất cả mọi người may mắn có thể an toàn cho đến bình minh đã cảm ơn trời đất lắm rồi.

Trải qua trí nhớ khắc sâu như vậy , tự nhiên Thư Kỳ đối với đi dã ngoại , trong lòng sợ vô cùng.

Thế nhưng , tình huống không thoát khỏi , tại thời điểm bng đêm buông xuống , xe ngựa chạy nhanh vào núi rừng , Cố Viễn xuống xe tìm một chỗ tương đối trống trải nghỉ ngơi.

Hai người phu xe thừa dịp sắc trời có chút ánh sáng bèn thu thập củi để đốt , chõng chất thành một đống. Tuyết Tinh gỡ lương khô từ trên xe xuống đem đi nấu.

Tạ Thanh Ca cùng Cố Viễn ở vùng lân cận xem xét địa hình , Thư Kỳ nhìn đến nước uống của mọi người cũng không nhiều lắm , nhớ tới khi rời đi đến nơi này trên đường đi qua có dòng suối nhỏ , nước suối trong suốt , xác nhận dòng thượng nguồn . Vì thế lấy túi da đi múc nước.

Vừa rời ở trên xe chạy quá nhanh cho nên cảm thấy được đi cũng phải mất ba bốn trăm thước . Hiện giờ đi một đoạn đường không còn nhìn thấy dòng suối . Thư Kỳ có chút lo lắng cố gắng tìm kiếm dòng suối.

Trời đã tối đen , ánh trăng chiếu xuống nước , trong rừng yên tĩnh . Chợt kinh hãi khi có con vật bay qua. Rừng núi hoang dã , lẻ loi một mình , nàng không khỏi chạy nhanh hơn.

” Hi hi”

Thư Kỳ cảm thấy phía sau phát ra tiếng cười . Cước bộ dừng lại , nghiêng thân mình , liếc mắt sau lưng một cái , không nhìn thấy cái gì , chung quanh tối đen một mảnh , chỉ có cây cối um tùm , bóng dáng lay động , giống sương khói , mơ hồ phân biệt.

Ảo giác , nhất định là ảo giác. Thư Kỳ an ủi chính mình , hồi phục tinh thần . Cẩn thận đi về phía trước vài bước , lại rõ ràng nghe được phía sau truyền đến âm thanh :” Hi hi Hi hi” Tiếng cười , cảm giác đến gần mình.

Thư Kỳ sớm đã da đầu run lên , không dám quay đầu lại nhìn , theo bản năng bỏ chạy đi.

Trong rừng vắng vẻ trống trải chỉ nhìn thấy nàng bối rối dồn dập tiếc bước chân. Nàng cũng không dám thở mạnh ra.

Chạy một bước , có cái gì đó giống như trẻ con nói âm thanh lạnh lạnh đến chói tai đang đuổi sát.

” Á kia , á kia ... chơi với ta” Âm thanh rõ ràng non nớt nói chuyện , Thư Kỳ nghe được cảm thấy rừng rậm xa thẳm.

Nàng không dám dừng lại.

Không biết chạy rất xa , chân nàng mềm nhũn tê liệt ngã xuống mặt đất , gầy dựa nỗ lực đứng lên , cái âm thanh quý dị kia đã gần đến.

” A tỷ , hi hi”

Thư Kỳ tự trấn tĩnh tinh thần , tiếng nói phát ra , thấp giọng quát :” Ai?”

Âm thanh vừa nói , lại nghe tiếng cười quái dị , một hài đồng áo trắng dần xuất hiện trước mặt nàng . Tuy rằng nhìn qua bất quá là tiểu nam hài năm hay sáu tuổi , khuôn mặt thiên chân vô tà * (ngây thơ k nhiễm bân) , đôi mắt xanh biếc , sắc bén lạnh lùng , khắp người toả ra mùi kì bí , khiến Thư Kỳ dựng tóc gáy Thân hân giống như khinh khí cầu treo lơ lửng giữa không trung lúc ẩn lúc hiện , còn phát ra tiếng lạnh lạnh giọng trẻ con :” A tỷ , chơi với ta

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Hải đồng hiển nhiên không bị bối rối này nọ , thô bạo cắt ngang lời nói của nàng :” Dù sao ngươi là của ta , phải chết cùng ta!”.

Thư Kỳ giật mình nhìn hải đồng trước mắt , trong mắt của hắn ngoài hung ác ra còn giống vài phần cầu xin. Nàng không khỏi chút hoài nghi , bản tính hắn cũng không ác , chỉ là do cô đơn tịch mịch mà tạo nên.

Một tia ánh mắt thương hại rơi xuống trên người hắn. Hải đồng rất kinh ngạc , những nữ nhân trước kia bị hắn bắt không giống nhau , giờ phút này đang dùng ánh mắt thương xót nhìn mình . Hắn giống như cảm giác được chính mình căn bản không làm nàng sợ hãi , hắn không cần loài người yếu ớt thương hại.

Hải đồng nhất thời tức giận :” Ngươi dám xem thương ta?”

Thư Kỳ cười :” Ngươi không phải là tiểu hải tử sao?”

Dám xem thường hắn , hải đồng giận dữ , vung tay đánh tới.

” Đánh chết ta , tối nay người vẫn chỉ là u hồn cô đơn thôi.” Thư Kỳ không khỏi nhanh chóng hù dọa nói.

Tay hắn dừng ở giữa không trung . cuối cùng không đánh xuống , nhưng sắc mặt âm trầm nói :” Không cần dùng trò lừa bịp , ngoan ngoãn đi theo ta . Nếu không ta sẽ giết ngươi.”

Thư Kỳ giật mình , nhẹ nhàng thở ra . Quả nhiên vẫn chỉ là một đứa nhỏ.

Không biết đi theo tên hải đồng được bao lâu , cuối cùng đi tới nơi gọi là Thiên La Âm.

Một cánh rừng đủ loại cây cối rậm rạp .

Thư Kỳ cẩn thận vào sâu trong rừng , ban đêm sương mù rất nặng , nhân cơ hội ánh trăng đi lên nàng ngẫu nhiên phát hiện trong bụi cỏ rậm mơ hồ vài bộ xương khô . Tuy rằng nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý , cùng lắm đến lúc đó chỉ cảm thấy đáng sợ.

Những thân ma ở đây là ai? Hay là cũng như nàng , bị hắn bắt đến làm bạn ? Thư Kỳ định tâm lại nhớ tới tiếng nói vừa nãy.

Đột nhiên , tiểu hải tử áo trắng đến đứng ở trước gốc cây đại thụ liền dừng lại , quay đầu lại nhìn Thư Kỳ , ánh mắt như quý mị , quý dị cười (quý : quý . mị : mê hoặc)

Kiểu cười quái dị của người này không rét cũng run. Thư Kỳ rung mình một cái.

Hải đồng quả nhiên nhắm mắt đọc thần chú , trong miệng thốt ra hàng loạt sợi tơ tằm tuyết trắng một cái thật dài , rậm rạp hướng về phía xung quanh nàng bó chặt lại.

” Ngươi đang làm cái gì?”. Thư Kỳ sợ tới mức lui về sau , trực giác nói cho nàng biết đây không phải thứ tốt . Vì thế liều mạng tránh né như rắn thoát khỏi động bàn tơ.

Hải đồng ” hi hi ” cười không ngừng , trên cao nhìn xuống thấy nữ tử áo đỏ thất kinh lo sợ như đang nhảy múa linh hoạt trong sợi tơ tuyết trắng , cảm thấy được rất mới lạ , vỗ tay kêu lên :” Tốt ! Tốt !”

Chẳng lẽ lại trở thành bộ xương khô cho hắn chơi đùa? Thư Kỳ định thần , sợi tơ kia giống như thứ có tri giác , vài sợi tơ hướng tới nàng kéo tới , nàng chân chừ nửa giây , liền bị một cổ sợi tơ tằm mềm dẻo quấn quanh người.

Trên đùi bắt quả cũng hơn mười sợi , Thư Kỳ cảm thấy được như vòng trang sức cứng như thép chắc chắn , nàng càng dùng sức ngược lại càng quấn chặt nàng . Một dòng sợi tơ cũng nhân cơ hội cuốn chặt lấy thất lưng của nàng , khiến nàng không thể động đậy . Lại một luồng sợi tập trung lại đây

Càng ngày càng nhiều sợi tơ hướng về thân thể của nàng , gãy dựa cũng không được nên mặc kệ nó . Bất quá chung quanh nàng đã bị sợi tơ quấn chặt giống như gói đồ. Cái đầu lộ ở bên ngoài.

Tương tượng giờ phút này mình giống như tằm cứng mập mạp kia , tự nhiên nàng cười sảng sặc . Thật là khó nhìn nổi.

Hải đồng kia từ trước tới nay thích xem người kinh hoàng giấy dựa , kêu cứu , xem nàng thần sắc tự nhiên , không để ý chút nào , cảm thấy vô vị nhạt nhẽo.

Thư Kỳ nhìn bộ dáng hần trầm tư không nói , đoán đại khái hần đang suy nghĩ trò chơi mới để ép nàng , trong lòng không khỏi sợ hãi.

”Chơi không đủ sao?”

Âm thanh quen thuộc trong trẻo vang lên ở sau lưng , Thư Kỳ cảm thấy gió xuân dịu dàng lướt nhẹ qua nên sốt ruột nội tâm . Tinh thần nàng hơi bị rung lên (á , cái này của tác giả đây , hăm phải tại ta) , chẳng lẽ là hần đến đây? Nghĩ muốn xoay đầu lại xem , bất đắc dĩ thân mình thành cái kén , không thể động đậy được.

Hải đồng kia sắc mặt đột nhiên biến , kinh hãi , không trung ở giữa lui ra phía sau vài bước :” Ngươi vào bằng cách nào?”.

”Tất nhiên là phá kết giới của ngươi.” Người tới nhẹ nhàng cười , theo trên cây thả người nhanh nhẹn hạ xuống , màu trắng tung bay tay áo , giống như được đặt hoa trong đêm tối.

Là hần ! Nhất định là hần ! Nàng kích động nghĩ.

Thư Kỳ cảm thấy ngực đột nhiên trở nên ấm áp . Thật tốt ! Giờ phút này hần xuất hiện đã làm cho những thành kiến của nàng đối với hần đã bác bỏ . Mặc kệ hần có cứu mình hay không , chỉ cần hần đến đây , lòng nàng liền tràn đầy vui mừng cảm kích.

Hải đồng hoảng sợ vạn phần , người này , không , người này như thế nào có thể phá được kết giới của hần? Âm thanh hần không khỏi trở nên dồn dập gay gắt :” Rốt cuộc ngươi là ai?”

”Ta là ai không quan trọng?” Hần đáp nhẹ khinh công bên người Thư Kỳ.

Thư Kỳ tập trung nhìn , quả nhiên người đứng bên cạnh là hần.

Vị cứu tinh ! Nàng chưa từng thấy giờ phút này hần lại đáng yêu như thế (xạo quá pà cổ , Viễn Ca của e từ trước tới nay đẹp zai rồi).

Cổ Viễn quay đầu đi , cẩn thận nhìn bộ dáng của nàng , cái đầu quật cường quay ngang , tí mi lông mi buông xuống , trong mắt có vài phần ngán nước . Không hiểu sao trong lòng hần dâng lên một tia thương tiếc . Nhìn thấy sợi tơ bao lấy nàng như bánh chưng , thực đáng yêu , hần lại không nhìn được cười (đừng có hỏi vì sao thời đại này có bánh chưng các nàng ná. Dĩ nhiên thôi , bởi vì bánh chưng có từ thời Vua Hùng mà >”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

”Nhìn ngươi chắc không có phạm sự gì chứ?”. Cổ Viễn đáp nhẹ phui bụi đất dính trên quần áo.

Tên hải đồng kia sao chịu được sự khinh thị , mặt nghiêm , há mồm liền niệm thần chú.

Thư Kỳ cả kinh , chẳng lẽ hần muốn phun ra sợi tơ nhện? Bị thứ này vây chặt cũng không dễ chịu gì mấy.

Bất quá lần này thứ hần gọi không phải sợi tơ , mà là các vải lụa trắng như tuyết.

Mấy chục vải lụa trắng đến chói mắt từ bốn phương tám hướng ở cánh rừng đang giương nanh múa vuốt thổi quét mà đến , giống như không gì có thể ngăn chặn được sự tức giận đó.

Thư Kỳ không thể động đậy được , âm thầm lo lắng cho Cổ Viễn.

Mắt thấy thứ vải trắng đang tới gần , Thư Kỳ cư nhiên ngửi được một cỗ nồng đậm mùi máu tươi . Rõ ràng là màu trắng thuần khiết , lại che giấu sự vô tận hắc ám , tự dưng làm cho người ta cảm thấy được sợ hãi.

Đến đây , đến đây ! Mắt thấy hần sẽ bị thứ quái vật góm giếc đó cắn nuốt , Thư Kỳ bật thốt kinh hô :” Chạy mau!”

Công tử áo trắng vẫn chưa sử dụng công lực , không có gì phản ứng.

Khi thứ vải góm giếc sắp chạm đến thân thể hần , chân phải hần đáp nhẹ xuống dưới đất bay lên không nhảy lên cao , một thanh long đao lóe hàn quang

sắc bén từ trong tay áo xuất hiện , dừng ở bàn tay mảnh khảnh công tử áo trắng.

Thứ vải gấm vóc giống như có ánh mắt , đều hướng hấn ráo diết .

Hắn đang cười.

Thư Kỳ rõ ràng nhìn khuôn mặt thanh tú của hắn mơ hồ cười. Trong thời khắc nguy cấp , hắn cư nhiên còn cười được .

” Cẩn thận .!”

Công tử áo trắng nhắm mắt treo ở không trung , tựa hồ tích tụ năng lượng , nghe được tiếng là của nàng. Đột nhiên hai mắt mở sáng , hướng thanh đao tới quái vật màu trắng mà chém tới . Lưỡi đao sắc bén ở không trung vẽ lên một đường cong hoàn mỹ.

Một nhát đao dứt khoát !!!

Như độc xà phun độc tới gần hắn đều chạy tán loạn , chạm vào đất tức hóa thành hư ảo. Chưa tới gần người , quái vật cảm giác trên người đối phương toát công lực thâm hậu , thập phần kiêng kỵ nhanh chóng lui trở về . Không ngừng lui về phía sau , bỗng nhiên trốn vào cánh rừng , thoát khỏi tầm mắt của bọn họ.

Thư Kỳ ngây ngẩn cả người , nàng sớm phỏng đoán võ công rất cao , chính là chưa từng nghĩ tới lại như vậy.

Lại nhìn hắn , Cố Viễn đã định thần thu lại đao , đáp nhẹ xuống đất. Vừa rồi rõ ràng công lực rất mạnh , ngoan mà chuẩn , phải hao phí không ít sức lực , nhưng mà hai người có khoảng cách gần như vậy , Thư Kỳ cảm thấy được hơi thở của hắn , không có một chút biến đổi. Cuối cùng , Thư Kỳ thực lòng tin phục , không thể nhận xét qua tướng mạo , quả nhiên nội lực thâm hậu , không giống thâm hậu , không giống tầm thường.

Hài đồng kia chấp nhận chịu thua.

” Thả người!”. Cố Viễn thần nhiên hạ lệnh , trong lời nói không để cho kháng cự uy hiếp.

Hài đồng sợ hãi mà nghe theo , các sợi tơ nháy mắt biến mất , nàng được tự do.

Được thả lỏng ra , nàng động tay động chân , ăn gân cốt liền khôi phục như thường.

” Đi thôi!”. Cố Viễn cười nói.

Nàng lo lắng nhìn tên tiểu quỷ kia , để nàng đi nhẹ nhàng như vậy , sẽ không còn thấy động tác võ thuật đẹp mắt. Thế nhưng hắn vẫn không nhúc nhích nhìn bọn họ rời đi.

Đi được khoảng mười thước , sau lưng hai người truyền đến tiếng khóc u oán thê lương của tên hài đồng kia.

Thư Kỳ ngây ngẩn cả người , khó hiểu , sao lại thế này . Đây , khóc làm chi giống như bị ức khuất , ta mới là người bị hại mà.

Cố Viễn xoay người quay đầu lại , nhìn tên hài đồng rồi cười nói , khoe miệng mang theo vài phần giọng mỉa mai :” Nếu ngươi còn nháo như vậy , chỉ sợ mọi người càng xem thường ngươi.”

Tên tiểu quỷ nghe nói như thế , cư nhiên dừng tiếng khóc , chỉ mếu máo , yên lặng nhìn hắn , giống như đang đánh giá hắn.

” Ngươi phải đối xử tốt với chính mình mới có thể khiến người khác kính trọng.” Cố Viễn thu lại khuôn mặt tươi cười , đôi mắt sâu không lường được , nhìn bằng ánh mắt nghiêm túc.

Thư Kỳ mơ hồ nhìn đứa nhỏ hình như đang gật đầu , thật sự có tiếp thu.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ra khỏi khu rừng , Cố Viễn cùng Thư Kỳ trở về gấp.

Hai người một trước một sau không chậm không nhanh đi tới. Cánh rừng yên lặng , chỉ nghe được tiếng bước chân lẩn lộn của hai người.

Thư Kỳ vừa đi vừa suy nghĩ xem vừa rồi trong lời nói của Cố Viễn có hàm ý gì. Rõ ràng là hắn hiểu rõ tên tiểu quý gia.

“Đứa nhỏ kia là Thiếu Chủ của Thiên Tâm Tộc.” Như là biết được trong lòng nghi hoặc của Thư Kỳ, Cố Viễn đột nhiên mở miệng giải thích nói. Hắn luôn bình tĩnh, dịu dàng, âm thanh có chút trầm xuống, thân nhiên hiện mặt tiếc nuối: “Chỉ vì mẫu thân của hắn là người, huyết thống không thuần chủng, cho nên bị mọi người trong tộc xem thường.”

Nguyên lai là bởi vì thân phận hèn kém mà bị đồng loại xa lánh, khó trách được muốn tìm người chơi với hắn. Thư Kỳ lập tức bừng tỉnh. Cảm xúc của nàng phập phồng, nàng có thể lý giải được tại sao nơi này lại cô độc tịch mịch đến vậy.

Năm Thư Kỳ 10 tuổi, cha mẹ không hợp nên ly hôn. Bởi vì nàng là con gái, cha muốn anh trai nên không mang nàng theo. Vì thế quan tòa đem nàng phán cho mẹ. Thời gian sau, hai người đều có tổ ấm mới. Ở cùng gia đình mới, đối mặt với dượng và em trai xa lạ không cùng huyết thống, nàng thật sự bị bỏ rơi. Ngẫu nhiên cha kêu nàng đến nhà ăn cơm. Nàng cẩn thận ngồi cùng cha với dì, không được tự nhiên, trên bàn đầy thức ăn làm cho nàng, nhưng vị giác của nàng như bị mất cảm giác, không biết mùi vị ra sao.

Mặc kệ ở đâu, nàng cảm thấy mình là người thừa, tự ti, uể oải. Cho nên nàng bắt đầu ở trong kí túc xá của trường từ năm sơ trung, rồi xa cha mẹ, tự lập.

Trong thời kỳ trưởng thành, các cô gái thường hay nhảy cảm mấy chuyện vợ vẫn nên nàng chịu đựng ít nhiều sự khinh thường, cười nhạo, âm thầm chôn giấu bao nhiêu lệ, đều bởi vì sinh ra nàng mồ côi cha mẹ.

Dần dần nàng càng oán hận cha mẹ đã gây tổn thương cho nàng, nhưng hiện tại tất cả đều là quá khứ, nàng vẫn đang ở Kiến Khang, vẫn sống tốt, hưởng thụ thế giới tốt đẹp này, nàng còn có cái gì để oán hận không? Nàng cảm kích cuộc sống cùng vận mệnh vẫn chưa quên nàng.

Thư Kỳ thờ dài, đêm mùa xuân vắng lặng lạnh lung cùng không khí hỗn loạn có chút mùi hoa lạ, thấm vào ruột gan, ý nghĩ sang suốt hơn rất nhiều.

“Người có biết đường về không?” Thư Kỳ dùng ánh mắt trong trẻo nhìn, hỏi:

Cố Viễn quay đầu lại, tao nhã giảo hoạt cười: “Ta biết.”

Câu này không phải là trả lời. Thư Kỳ tức giận đến nhe răng trợn mắt. Trong lòng đã có chút bất an đứng lên, cả người nam nhân tỏa ra khí chất cao quý lại có tâm tư sâu không lường được? là ma? Là thần?

Thư Kỳ cúi đầu than nhẹ, không nhìn thấu hắn.

Trên mặt đất, bóng dáng hai người nhập thành một bóng trong giống như đang thân mật ôm nhau. Thư Kỳ bất giác đứng yên, liền có ý định đi bộ, tạo khoảng cách để tách bóng ra.

“Sao thế?”. Nhận thấy phía sau có người khác thường, Cố Viễn nhìn lại, nàng đang cúi đầu nhìn mặt đất.

Thư Kỳ cả kinh, chưa biết lấy lý do gì, bụng nàng nhanh tay “thăm thì” trả lời thay nàng.

Cố Viễn xoay người, đi vào trong rừng tìm một bãi đất trống sạch sẽ, đốt lửa lên, bảo Thư Kỳ ngồi xuống nghỉ ngơi, còn mình thì vào sâu trong rừng mà đi.

Thư Kỳ cũng không biết hắn làm gì, chỉ thấy hắn mang theo vài con cá trở về.

Thư Kỳ xấu hổ còn hắn thì tự nhiên cười hi hi rồi lấy thanh đao ra mổ cá.

Quả thực ra không biết trọng nhân tài.

Nhưng mà đao pháp hắn kỹ càng, thành thạo.

Một lát sau, đem cá đi nướng, do thèm ăn nên Thư Kỳ nhanh tay lấy cá.

Con cá này thịt cháy thơm, ngon vô cùng, hơn nữa không nhiễm bẩn.

Con lạnh của đêm khuya đầu xuân không giảm. Nhưng con cá được lột bụng, Thư Kỳ cảm thấy được thật dễ chịu. Nhìn Cố Viễn đang chậm rãi xé thịt, nàng ngưng ngưng thấy mình có chút thô lỗ.

“Không thể tưởng tượng được sự sinh tồn khi đã ngoại cần phải có kinh nghiệm cao thế.” Nàng nhét củi vào đồng lửa rồi nói.

Cố Viễn nhìn đồng củi đang cháy, nghĩ sự tình vừa này, cười nói: “Ngày trước ta theo mẹ sinh sống trong núi một thời gian, tất nhiên là cũng biết được một ít.”

Lần đầu tiên nghe hắn nhắc tới mẹ, Thư Kỳ nghi hoặc, cuộc sống không nghèo khổ, hắn là cảm y vệ, tại sao lại sống trong núi? Chẳng lẽ ở ở chỗ đại kẻ có tiền sống nhàn chán quá nên thích ở nơi gọi là Nông Dân?

“Ta nghĩ người là quý công tử tất nhiên chỉ há miệng chờ cơm, không động chân tay, thế thiếp thành đàn, tiêu tiền như nước làm thối nát cuộc sống.”

Thư Kỳ cười nói,

Cố Viễn hiển nhiên bị lời nói của nàng làm giật mình, hiểu được lời nàng nói, cũng cười rống lên:”Thật ra con nhà quan cũng không hẳn như người nghĩ đâu. Ví dụ như hậu duệ nhà Tà gia được quản giáo nghiêm khắc, cho nên mỗi người bọn họ đều là cô chi và cô lan (chỉ sự cao thượng, tình bạn tốt, tài đức), không giống người đời.”

Tà Vương có cuộc sống xa hoa, ở triều đình có địa vị rất cao quý.

Tà gia có Tà Thạch, Tà Huyền, Tà An, vương gia Vương Đạo đều có trong thân được vua và dân kính trọng. Hoàng đế chuyên môn cho bọn hắn ở lại, để bày tỏ thân phận cao quý của bọn họ được quốc gia nể trọng.

Nhưng cho dù là thời thế thịnh vượng nhất cũng không tránh khỏi nước lũ cuộn cuộn vô tình của lịch sử, thật sự như theo lời của Tô Thức:”Cảnh hoa đào tấn anh hùng.”

“Tà Thanh Ca cũng là con cháu của Tà Gia?”. Thư Kỳ hơi có chút hoài nghi. Hắn xuất hiện trong quán trọ lần trước, ngủ qua đêm với nữ nhân, cầm bản mười phần là tay ăn chơi, căn bản là người hay vui chơi, không có nửa chút “cô chi và cô lan.”

Thoáng nhìn Thư Kỳ có thần sắc không thể tin, Cố Viễn giải thích nói:”Thanh Ca hẳn là không muốn làm con cò, mới cố ý bừa bãi như thế. Hắn một lòng nghĩ muốn tìm hồng nhan tri kỷ rồi cùng hắn ngao du ngoạn thủy, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có.”

Thư Kỳ bỗng nhiên bừng tỉnh, Cố Viễn cười nói:”Bất quá thật sự con người tiêu điều tự tại chính là Hi Bạch.”

“Hi Bạch? Ân Hi Bạch?” Thư Kỳ thoáng nhìn.

“Đúng.” Cố Viễn hơi vuốt cằm.

Thư Kỳ lơ đãng phát hiện Cố Viễn vẫn dịu dàng như ngọc, trên mặt lộ ra chút hâm mộ, hắn ngược lên nhìn vì sao trên trời, ánh mắt sâu thẳm, tự nói:”Tự do giống hắn, không gò bó, mới thấy cuộc đời không uổng phí.”

Thư Kỳ mơ hồ cảm thấy lời hắn nói chính là điều hắn muốn, khả dĩ trước mắt Cố Viễn nhưng lại làm cho người ta có cảm giác cô đơn tiêu điều, làm cho nàng nảy tâm thương tiếc.

“Nếu người hâm mộ, sao không sống cuộc sống giống như hắn?” Thư Kỳ cúi đầu thờ dãi,

Cố Viễn nghe vậy, lập tức khôi phục lại, nhẹ nhàng mỉm cười, ngũ khí kiên định:”ta không thể.”

Thư Kỳ khó hiểu nhìn hắn.

“Ta có trách nhiệm của ta.” Cố Viễn nhìn nàng cười.

Trách nhiệm, hai chữ trầm trọng, là mỗi người đều đeo lưng chữ thập, không thể dòi đi, không thể trốn tránh, thật sự không thể trốn tránh.

Thư Kỳ lý giải được bèn gật đầu, địa vị càng cao thì khả năng trách nhiệm càng lớn, thoải mái cười:”Cứ như ta vậy, một nhân vật nhỏ bé là dễ sống nhất.”

Nghe được tiếng cười sang sảng của nàng, Cố Viễn yên lặng nhìn bộ dáng của nàng. Bởi vì một đường buồn bã, lại thêm Tên Tiểu Quỷ Thiên Tâm quá khiếp sợ, trên vạt áo có chút phong thần, sợi tơ cũng hơi hỗn độn, lúm đồng tiền lại như bong hoa sang nở rộ. Đột nhiên hắn cảm thấy được một góc trong lòng có cái gì đó bị khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Thật lâu sau, Thư Kỳ mới nhớ tới cái gì đó, thần nhiên mang vẻ mặt mệt mỏi hỏi:”Đêm nay có đi không?”.

Cố Viễn đoán đêm nay cũng đủ gây sức ép cho nàng. Vì thế, cười nói:”Người cứ nghỉ ngơi đi. Rạng sáng chúng ta đi.”

Thư Kỳ chỉ ước được như vậy. Đêm nay nàng tiêu hao sức lực quá, quả thật rất muốn ngủ một giấc thật ngon. Thế nhưng nơi này có chỗ để ngủ không?

Ánh mắt cẩn thận đánh giá địa hình chung quanh. Dựa vào cây đại thụ là tốt nhất, có cây cỏ thụ ở phía sau. Đúng vậy, nàng tự vỗ đầu mình, Cố Viễn

không phải là một gốc cây tốt nhất để dựa sao? Vì thế nàng quay lại phía sau, cười hi hi hùi hùi.” Công tử, có thể cho tôi mượn bả vai của người một chút được không?”

Cố Viễn nhíu mày đề phòng, nữ tử này chỉ gây phiền toái đến cho mình đang miệng nói ngọt ngào.” Công tử.”

“Sao?”.

“Cho ta dựa vào một chút.” Thư Kỳ làm động tác ngủ, trên mặt tươi cười càng sáng lạn.

Nguyên lai là như vậy, Cố Viễn cười thầm trong lòng, trên mặt biểu tình nghiêm túc.” Nam nữ thụ thụ bất thân. Ta nghĩ không nên.”

Giả đứng đắn! Thư Kỳ khinh thường dương dương tự đắc. Hiện tại là thời kỳ có nhiều quy củ như vậy. Nàng đành phải như trước không thuận theo càng không buông, nhong nhong nhỏ giọng cầu xin.” Công tử..... Cố công tử..... Viễn công tử..... Cố Viễn Công tử..... A Viễn..... Tiểu Cố..... Lão Cố.....”

“Lão Cố.....” Nàng cố ý đem âm cuối kéo thật dài, càng thêm đậm đà đáng yêu.

Hắn thờ ơ, vẫn không nhúc nhích, giống như tòa đá cẩm thạch pho tượng.

“Lão công” Mới nói ra, nàng nhanh chóng che miệng lại, hai mắt mở to nhìn, mắt đỏ bừng. Trời ạ, mình điên rồi, rõ ràng định nói “lão Cố” như thế nào lại kêu thành “Lão Công.”? Thân hình hắn thật mê người nhưng dù sao nàng cũng là đại cô nương! Bất quá nhìn trộm bộ dáng của hắn, giống như không có phản ứng, cũng không có ý cười nhạo, đành phải âm thầm cầu nguyện: Hắn không nghe thấy!~ Không nghe thấy! Nghe thấy cũng không hiểu! Tại hắn bị lãng.

“Làm sao thế?”. Cố Viễn kinh ngạc thì thầm nhìn nàng tại sao lại đột nhiên im lặng.

Xem ra hắn cũng không biết “lão Công” có một hàm nghĩa. Thư Kỳ dần dần yên lòng, hắn cũng chỉ là cổ nhân của một ngàn năm trước, không thể hiểu được.

“Cố Viễn, rốt cuộc người có chịu hay không?”. Thư Kỳ đỏ mặt mang theo sự tức giận trừng mắt nhìn nam nhân keo kiệt.

Cố Viễn nhìn chằm chằm nàng, cảm thấy có hứng thú, nhìn không được cười một tiếng, một phen kéo nàng lại, đưa vào trong ngực.” Người đều gọi ta là Lão Công, cho người dựa vào một chút thì có ngại gì?”

Không đợi Thư Kỳ hành động trước, ôn nhu nói.” Chỉ cần Tiểu Kỳ thích, yêu dựa vào bao lâu cũng được.”

Một tia cảm giác ấm áp chậm rãi từ đáy lòng trời dậy, mặt Thư Kỳ lúc đỏ lúc trắng, thân thể hoàn toàn cứng ngắc. Lại bị hắn đùa giỡn!

Cố Viễn nhìn bộ dáng khốn cùng của nàng, không khỏi cười ra tiếng.” Có ngủ được không?”

Đối mặt với mỹ nam như vậy, gãy dựa vô dụng, Thư Kỳ vô lực cúi đầu, cười một cách khó khăn.” Người nói tốt thì tốt.”

Nửa đêm gió xuân nhẹ nhàng lướt qua, sợi tóc được hắn dịu dàng vén lên, đột nhiên hắn cảm thấy được tối nay gió cũng hết sức triền miên, coi như say rượu.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Một đêm không thấy hai người trở về, Tuyết Tinh cùng Tạ Thanh Ca cũng không lo lắng. Bởi vì tin tưởng Cố Viễn có thể đảm bảo an toàn cho nàng.

Đây là ngày thứ 4 nàng đi vào thời đại này. Còn thời gian là 6 ngày nữa, phải nắm chắc thời gian. Nàng âm thầm căn dặn chính mình.

Một phen nghỉ ngơi và hồi phục sau khi đoàn người vội vàng lên xe ngựa, Nhìn ra sự lo lắng của nàng, Cố Viễn phân phó xe phu chạy tốc độ nhanh hơn, chạy tới Kiến Khang.

Một ngày sau, tại Thành Kiến Khang.

Xe ngựa chậm rãi chạy ngã tư đường.

Ngồi ở bên trong xe ngựa , nghe được tiếng rao hàng ồn ào , Thư Kỳ xúc màn xe lên , quả nhiên , ngã tư đường đông như kiến , rộn ràng nhộn nhạo.

Không hổ là kinh đô của Đế Vương.

Đường phố có các tiểu quán bán một ít hàng hóa. Sát hai bên đường chính là cửa hàng các loại , có khách trọ , tửu quán , y quán , thậm chí có thanh lâu , trên lầu có các cô nương rêu rao , oanh oanh yến yến , rất là náo nhiệt.

Thư Kỳ tận mắt thấy một nữ tử ăn mặc trang điểm xinh đẹp đang thân thiết với nam nhân bốn năm mươi tuổi , thân mình giống như con bạch tuột tám chân bám chặt chẽ trên người nam nhân. Xem tuổi nàng bất quá cũng chỉ 20. Thư Kỳ không khỏi liu lười , cổ đại tự do nhất vẫn chính là nữ tử thanh lâu nhỉ?

Trong cái xã hội này giống y trong TV mà Thư Kỳ đã được xem. Nàng hưng phấn nhìn không được lời tay áo Cố Viễn , hướng ra ngoài chỉ trỏ :” Người xem người xem , quán này phải có giấy thông hành mới vào đuuowwjc !”. “ cái bánh mì màu vàng kia làm bằng gì? Ăn ngon không?”. “ Chỗ kia có đám người vây quanh có cái gì thế?”. ...

Kỳ thật Cố Viễn biết vấn đề của nàng không cần có đáp án , có thể là lần đầu được chứng kiến nên nàng đang kích động mà thôi.

Xe ngựa ngừng lại rất nhanh. Thư Kỳ theo đoàn người xuống xe , ngẩng đầu vừa thấy , đại môn có treo biển chữ vàng , “ THÁI PHÓ PHỦ”. (đại môn = cửa chính)

Lập tức có hai gã áo xanh ở cửa chạy đến , vừa thấy bốn người ăn mặc đẹp đẽ quý giá , khí chất bất phàm , liền bước qua chào đón , cung kính thỉnh giáo tính danh , báo cáo với chủ nhân.

Vừa nghe thấy tên Cố Viễn cùng Tạ Thanh Ca . trong đó có một gã sai vặt đưa đoàn người bọn họ trực tiếp mang vào phòng khách bên trong phủ, lo pha trà cẩn thận hầu hạ . Có người sớm đi bẩm báo chủ nhân.

Cố Viễn cùng Tạ Thanh Ca tùy ý ngồi ghế , uống trà, Thư Kỳ chậm rãi đánh giá sự bố trí căn phòng.

Tên Vệ Quốc này phụ trách dạy Thái Tử , truyền thụ trị quốc sách lược . Quả nhiên học thức bất phàm. Cả căn phòng thiết kế thanh nhã hào phóng , nhìn rất bình thường , có thể thấy chủ nhà không theo thích thẩm mỹ. Nhưng loại cao quý này chính là sự tích lũy văn hóa vững chắc , không như những kẻ nhà giàu khoe khoang.

Chén trà nhỏ được đưa đến , tên sai vặt báo tin cùng vội vàng đi đến , khom người bẩm báo :” Chủ nhân của tôi đến rồi.”

Thư Kỳ vừa nghe , thẳng lưng đứng dậy , tinh thần phấn chấn . lập tức có thể thấy thiên hạ đệ nhất danh sĩ của một ngàn năm trước có hình dạng ra sao?

Thấy mình rất may mắn vì được tận mắt chứng kiến , từ ngoài phòng truyền đến bước chân nhẹ nhàng đang tiến đến.

Thư Kỳ vừa ngẩng đầu nhìn , vào là một thiếu niên áo lam mười bảy tuổi , nhỏ nhỏ xinh xinh , da thịt trắng nõn , mặt mày thanh tú , ánh mắt có nét cười. Thư Kỳ nghi ngờ trong lòng đem thiếu niên trước mắt cùng hai nam tử kia đối chiếu. Người vừa tới ngồi khoanh tú , nhưng chưa được gọi là “ Đệ nhất thiên hạ “ , Tạ Thanh Ca phong lưu quyến rũ , Cố Viễn trầm tĩnh dịu dàng. Thế nhưng càng nhìn hần càng cảm thấy quen mắt . Tựa hồ đã gặp qua ở đâu , nhất thời không nghĩ ra . Thiếu niên kia cũng không kiêng nể người ở đại sảnh , nghiêng người hướng ngoài phòng giật dử nói :” Vệ Quốc , còn không mau đến , mọi người đang chờ!”

Hóa ra hần không Vệ Quốc.

Chủ nhân chân chính ngàn vạn lần hô gọi mới ra.

Thư Kỳ cảm thấy một đạo hào quang từ ngoài cửa chiếu vào , quý công tử ăn mặc đẹp đẽ thông dong rảo bước tiến đến đại sảnh.

Thư Kỳ lần đầu tiên nhìn mắt hần nhớ tới Tào Thực (Lạc Thần Phú) (Lạc Thần Phú : Vị thần cai quản nông trại , trồng trọt)

Đây thật sự là viên ngọc mài của thiên hạ. Giống như Tổng Ngọc Tại có viết chủ nhân của họ : Thi Chu Tắc rất xích , xoa phấn tắc rất bạch , tăng chia ta tắc quá dài , giảm chia ra tắc quá ngắn . Cái gì đều vừa đúng , mới thuận lòng người khác . Càng khó càng khiến người không nhiễm được thế trần , giống như đá ngọc , làm cho người ta muốn gần gũi. (không hiểu nghĩa là gì, đại khái nội dung 4 câu đầu là : Xoa màu đỏ thắm thì rất đỏ , xoa phấn thì rất trắng , tăng thì quá dài mà giảm thì quá ngắn).

Nhìn hần bất quá khoảng mười ** tuổi (Kỳ tỷ không đoán được =)) , dung mạo bất phàm , Thư Kỳ cũng không khỏi thờ dài . Nàng đối với tiểu bằng hữu khoogn có chút hứng thú . Hơn nữa , kỳ thật trong lòng nàng vẫn thiên về Cố Viễn hơn , hần thanh nhã , trên mặt hần từ đầu đến cuối lộ vẻ tiếng cười thân nhiên , làm cho người ta có cảm giác tin cậy . Đường nhiên , có lẽ hần cũng không phải là người tốt.

Thật là , nhất định là điên rồi. Nàng hưng hăng trách mắng chính mình. Mắt thẩm mỹ có vấn đề rồi , như thế nào lại nhìn đệ nhất mỹ nam kia rồi vẫn cảm thấy tên thần bó khó hiểu Cố Viễn kia đẹp hơn? Chẳng lẽ ... chẳng lẽ mình có ý đồ với hần?

Ý niệm nguy hiểm trong đầu.

Thư Kỳ ngum một lượng khí , ý tưởng kỳ quái nhanh chóng dừng lại . Hần chỉ là cổ nhân của hai ngàn năm trước.

Chờ nàng hồi phục tinh thần , tất cả mọi người trở lại thân phận của chính mình , tên thiếu niên áo lam đứng sau Vệ Quốc chính là thư đồng.

Bắt gặp Thư Kỳ nhìn ánh mắt của hắn . Đột nhiên cảm thấy được hắn rất quen mắt , tạm thời không nhớ ra đã gặp hắn ở nơi nào. Vì thế cố gắng tìm ít kỉ ức còn lại ở trong đầu.

Bốn ngày trước nàng mới đến thời đại này , nhưng mấy ngày nay đi theo Cố Viễn , căn bản không tiếp xúc với người khác . Chẳng lẽ người nàng quen chính là ở hiện đại?

Nàng kinh hãi nhớ tới thiếu niên này quá giống người trong ảnh chụp của Đoạn Thanh Ngọc , nhất là lông mày ở khóe mắt hoạt bát đáng yêu , từ nhỏ cô nhân đã được giáo dục rất nghiêm khắc , không có khả năng họ có mặt biểu tình như thế.

Thế nhưng ảnh chụp Đoạn Thanh Ngọc là cô gái , tại sao trước mắt là thiếu niên.

Thư Kỳ nhìn hắn , thân hình hơi gầy , thể trạng nhỏ xinh , ngũ quan tinh xảo . Chẳng lẽ nàng là nữ giả nam?

Rất đơn giản . Một nữ nhân , có thể thay đổi thành nam trang nhưng không thể che giấu các đường cong của nữ và nam nhân phải có yết hầu.

Mà cô thiếu niên này tròn nhẵn , cái gì cũng không có.

Hay là nàng chính là Đoạn Thanh Ngọc?

Đối diện với thiếu niên vừa rồi không còn chút đề ý , hết nhìn đồng lại nhìn tây . Đột nhiên gặp ánh mắt khó hiểu của Thư Kỳ , lập tức thay đổi sắc mặt , không được tự nhiên đứng lên.

Nàng lôi kéo tay áo bảo trọng thùng thỉnh của Vệ Quốc , làm như có chút xấu hổ , nhẹ giọng nói :” Công tử , tôi muốn đi thay quần áo.”

Vệ Quốc quay đầu nhìn thấy thần sắc kích động của thư đồng , gạt đầu , ý bảo hắn chạy nhanh đi.

Thiếu niên vội vàng chạy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Thư Kỳ đang muốn đuổi theo , lại bị chuyện hấp dẫn của bọn họ dụ dỗ ở lại.

“ Thúc Thúc , rốt cuộc ngươi có chuyện gì muốn cùng thương lượng với chúng ta , bảo chúng ta từ xa đến?”. Tạ Thanh Ca khẽ nhủ mày mở miệng hỏi.

“ Ta ta luôn tự xưng là thanh tâm quả dục ham muốn , tâm trong sáng (liêm khiết không có dục vọng) , không dính tục trần , nhưng lại không thể tương tượng được ...” Trên mặt Vệ Quốc lộ thần sắc thống khổ , giống như khó mở miệng , bị chặn ở yết hầu.

“ Sao cơ?”. Cố Viễn thương thức chén trà , cười nói :” Chẳng lẽ siêu trần thoát tục thần tiên như ngươi lại động phạm trần sao?”

Cố Viễn vừa nói , sắc mặt Vệ Quốc bối rối , nói quanh co :” Không phải .. nhưng ta ta lại làm ra việc không hợp luân lí làm người xưa.”

Tạ Thanh Ca bất ngờ phun một ngụm trà vừa uống , kinh hãi :” cái gì ? Thúc rốt cuộc làm cái gì?”

“ Ta” Vệ Quốc đỏ mặt , có chết cũng lấy dũng khí để nói :” ta thích một nam tử.”

“ Ha?”.

Tạ Thanh Ca cùng Cố Viễn hai người kinh dị nhìn chằm chằm Vệ Quốc

Kế tiếp đó là trầm mặc . Giống như một viên bom nổ sau đó là tĩnh mịch.

Thư Kỳ cũng chấn động , cư nhiên hắn rất coi trọng người ở trần thế . Hơn nữa lại là nam nhân? Không nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp như vậy lại là! Đối phương quả thật có bản lĩnh.

“ Ngươi nói thật hay nói giỡn?”. Tạ Thanh Ca vẻ mặt hoài nghi , hỏi.

Vệ Quốc từ mặt trắng bệch chuyển sang đỏ bừng, lắc đầu nói:” Cùng hấn ở một chỗ, một chút phiền não cũng không có, rất hạnh phúc.”

“Nhưng ngươi cũng là nam nhân!”. Tạ Thanh Ca ngữ khí không biết phải làm sao, còn kèm theo một chút tức giận.

Vệ Quốc cúi đầu không dám nhìn hấn, lời nói vô nghĩa lắm lắm:” Ta hiểu, cho nên không ngừng khống chế mình, mới cảm thấy thống khổ. Ta thật sự thích hấn.”

....”

Chuyện như vậy ở hiện đại cũng có xảy ra, ở hiện đại tư tưởng thoáng hơn, nhưng bọn họ vẫn bị mọi người dị nghị. Huống chi là ở chế độ nghiêm khắc ở cổ đại này.

Thư Kỳ có chút đồng tình với hấn. Con người có tình cảm quý giá gì đó, thích một người cũng là sự tình tốt đẹp. Nhưng không hạnh phúc là hấn lại đi thích một nam nhân mà thôi.

”Ngươi muốn nói tên kia ...” Cố Viễn có chút dăm chiêu hỏi han, ” Chính là thư đồng vừa rồi ...”

Vệ Quốc giống như bị bắt thóp trong lòng, ánh mắt trốn tránh, không cam lòng nhưng chỉ biết gật đầu:” Thanh Ngọc dù chỉ ở trong phủ của ta chưa đầy một tháng, nhưng ta với hấn lại giống như quen biết đã lâu, rất hợp nhau.”

Thanh Ngọc?

Thư Kỳ gật mình một cái, bật thốt lên hỏi:” hấn tên là Đoạn Thanh Ngọc.”

Vệ Quốc kinh ngạc nhìn hồng y nữ tử đối diện, gật đầu:” Chẳng lẽ cô nương cùng Đoạn Thanh Ngọc có quen biết?”. Hấn là cháu của mẫu thân ta.” Thư Kỳ thuận miệng nói có lẽ.

Thật sự là đến khi gặp được cũng chẳng tốn công phu. Thư Kỳ mừng thầm trong lòng. Người thì đã tìm thấy, coi như nhiệm vụ hoàn thành một nửa. Còn lại sáu ngày, phải khuyên nàng trở về. Bất quá có chút khó khăn. Bởi vì hai tiểu hài tử xấu xa đã sớm yêu nhau... Nàng sẽ giáo dục tốt cho bọn họ, trợ giúp cho bọn họ tìm được tình yêu đúng nghĩa.

Nhưng Thư Kỳ không rõ, tại sao Đoạn Thanh Ngọc phải giấu giếm thân phận của mình, không nói sự thật mình là nữ nhi cho Vệ Quốc nghe.

“Đó là biểu đệ của ngươi?”. Cố Viễn cười yếu ớt, dù bận nhưng vẫn ung dung hỏi han.

Thư Kỳ sùng sốt, nhú mày, nghĩ thầm tự dung lại nhận làm thân thích càng phiền toái hơn. Vừa rồi chính mình cũng không nhớ rõ là nói cái gì.

“Ừ.” Thư Kỳ đành gật đầu.

Ai~, không nghĩ tên Cố Viễn này tò mò như vậy, nàng không hề phản kích, chỉ có thể nghĩ ra chiêu sách.

Ánh mắt Thư Kỳ trầm xuống, ánh mắt xa xăm nói:” Ta chỉ gặp hấn qua có vài lần. Sau lần chiến loạn, chúng ta ẩn cư ở chốn đào nguyên, họ hàng bên ngoài không biết vô âm tín. Hấn không biết ta là chuyện bình thường. Ta không trách hấn.”

“Chốn đào nguyên?”. Tạ Thanh Ca tò mò hỏi han, ” Đó là địa phương nào?”

“Này” Thư Kỳ lộ vẻ khó xử:” Chính là phụ thân từng nói, chúng ta đã ẩn cư, thời buổi loạn lạc, không muốn cuốn vào phân tranh, ở những nơi phải thanh tịnh, hòa bình, không tiếp xúc với người ngoài.”

Ngũ Liễu tiên sinh, ngài tạm thời ủy khuất một chút vậy. Thư Kỳ trong lòng có chút bất an.

”Hóa ra lệnh tôn cũng là cao nhân.” Cố Viễn có hàm ý tứ cười nói.

Nhìn vẻ mặt của hấn giống kẻ cười trộm. Trong lòng Thư Kỳ mắng thầm. Vốn tưởng hấn còn muốn nói vấn đề kỳ quái, đang chuẩn bị tinh thần đối phó, hấn lại đem đề tài nhẹ nhàng nói:” Như vậy, Thúc Bảo, thúc cần nghe ta nói một câu?”

Vệ Quốc từ chối cho ý kiến, tựa hồ sớm biết Cố Viễn định nói lời không muốn nghe, cúi đầu xuống, thần sắc âm trầm.

Cố Viễn khẽ uống tách trà, chậm chạp nói:” Nên tin tưởng tâm của mình.”

Vệ Quốc không nghĩ tới lại được nghe một câu như vậy, không phải khuyên can, không phải tác thành. Hấn kinh ngạc nhìn Cố Viễn, trong ánh mắt tràn ngập cảm kích.

Cái gì đạo đức văn vẻ, cái gì chế độ lễ phép, lòng người đứng trước mặt tình cảm chân thành thì tất cả hóa thành tro bụi.

”A Viễn!~” Tạ Thanh Ca bất mãn nhìn chằm chằm Cố Viễn, như thế nào hấn lại có thái độ như vậy? Tỳ Tỳ chỉ có Thúc Bảo và đứa con trai, toàn bộ sự nghiệp tổ tông dựa vào hấn.

” Thanh Ca , người còn không được gặp người mình thích.” Cổ Viễn cười nói :” Cho nên người không hiểu hần.”

” Ta không hiểu.” Tạ Thanh Ca ngượng ngùng , tuy thường ngày luôn đùa giỡn mỹ nhân , nhưng đều vì giải quyết chuyện tịch mịch mới chơi , chưa từng trả giá nửa phần , Cổ Viễn đi cũng không kém , tuy có Tuyết Tinh làm bạn nhưng cũng biết thương hoa tiếc ngọc . Vì thế phản kích nói :” Chẳng lẽ người hiểu biết?”.

Cổ Viễn thần bí khó lường cười mà không đáp.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Thừa dịp bọn họ đang mải tán gẫu , Thư Kỳ bày tỏ muốn đi gặp đệ đệ . Vì thế đến phòng của Đoạn Thanh Ngọc.

Đoạn Thanh Ngọc đang ở trong phòng thu thập đồ đạc , chuẩn bị chạy trốn. Không nghĩ tới Thư Kỳ lại tới nhanh như vậy , thỉnh linh bị Thư Kỳ tóm cổ.

“Đàn chị , thả tôi ra?” Thanh Ngọc lộ ra vẻ đáng thương :” Tôi không muốn trở về.”

“Nếu biết mục đích của chị tới nơi này thì ngoan ngoãn trở về đi.” Thư Kỳ lôi kéo nàng , lo lắng nói :” Cha mẹ của em rất lo lắng cho em.”

Nhắc tới cha mẹ , Đoạn Thanh Ngọc sắc mặt trầm xuống , oán hận nói :” Bọn họ sẽ không để ý đến sự sống chết của tôi đâu. Bọn họ chỉ cần tiền thôi.”

Lại phát sinh mâu thuẫn gia đình .Trong lòng Thư Kỳ thờ dài , bố mẹ và con cái không hiểu nhau thật khó giải quyết . Tuổi nhỏ , tư tưởng nhạy cảm . Nếu không sửa tính , lớn lên sẽ thành chương ngại lớn.

“Nhưng , lần này chính cha mẹ em đến tận trường học tìm em về.” Thư Kỳ chân thành nhìn nàng , Đoạn Thanh Ngọc trong mắt đã ngấn nước , nhìn ra được nàng vẫn còn muốn quay trở về.

Trong lòng nàng kịch liệt đấu tranh , tuy ngoài miệng kiên quyết không muốn về.” Em không muốn trở về , ở nhà rất cô đơn. Bọn họ chỉ biết kiếm tiền , cần bản mặt kệ em sống ra sao ... Thành tích của em rất kém cỏi , bọn họ càng không thích em.”

“Thanh Ngọc , em không thử đi tâm sự với cha mẹ ?” Thư Kỳ nhẹ nhàng vỗ van nàng , trấn an tâm tình nàng :” Bọn họ vội ra vội vào vì ai? Không phải vì đứa con của mình. Hy vọng đứa con có cơ hội giáo dục tốt , cuộc sống tốt nhất trở thành nhân tài của xã hội. Em là đứa con của họ , chắc có thể hiểu được sự khó xử của bố mẹ. “

Trong lời nói của Thư Kỳ cũng có lý , trái tim của Thanh Ngọc thổn thức , nàng tựa hồ có rung động :” Kỳ thật , lúc em rời đi sau này cũng nhớ họ. Em mới phát giác việc làm của mình chỉ là tùy hứng , muốn cho bọn họ lo lắng . Rồi sau đó về nhà muốn được họ quản giáo. Em không phải là con gái tốt.”

Thư Kỳ lôi kéo tay nàng , dịu dàng nói :” Đó là bởi vì em còn nhỏ , đang trong thời kỳ trưởng thành , hơn nữa kiến thức thiếu , cho nên không hiểu được công lao của cha mẹ . Bất quá , hiện tại em hiểu được sự yêu thương của cha mẹ dành cho em là tốt rồi. Lần sau trở về , nghe lời họ , làm con ngoan. Bọn họ sẽ rất vui.”

Đoạn Thanh Ngọc gật đầu , chần chừ nói :” Nhưng , em cũng luyện tiết nơi này .”

“Nơi này cho dù Chúng ta không phải là người ở đây.” Thư Kỳ thờ dài :” Em không nghĩ đến sẽ bị Đội Kiểm Soát thời không đưa vào ngục lao sao?”

“Cái này em chưa nghĩ đến ...” Đoạn Thanh Ngọc cúi đầu thì thào :” chỉ là ...”

Nàng muốn nói lại thôi , bộ dáng của tiểu nữ nữ thẹn thùng , Thư Kỳ liền hiểu được hơn nửa câu chuyện.

“Luyện tiết Vệ Quốc?”

Tiểu cô nương đỏ mặt , không lên tiếng.

“Chỉ có điều , hần hình như không biết em là con gái ?”. Thư Kỳ cười hỏi.

Đoạn Thanh Ngọc gật đầu , thanh âm nhỏ giống như con muỗi :” Cái trang thành nam nhân sẽ thuận tiện hơn , và lại em muốn hần có cái nhìn khác về em.”

“Nào biết được nhìn ra lại có ấn tượng tốt?” Thư Kỳ cười khẽ , thập phần thuần khiết , không mang theo tia trào phúng . Nàng hiểu được cô gái có tâm trong sáng , không tí vết , nhưng lại nhạy cảm tinh tế.

Nàng trầm tư một hồi , nghĩ nên khuyên bảo tiểu cô nương này như thế nào.

Hồi còn trẻ tính tình này không phải nàng chưa có. Thanh thiếu niên trong lúc đó mỏng manh dễ vỡ , một khi đánh vỡ thì có phần mơ hồ , tình cảm ngây ngô sẽ thay đổi vị. Bọn họ còn trẻ , tâm tình còn non nớt.

“Vệ Quốc quả thật đẹp. Cho dù chị có là bà già 80 cũng sẽ rung động.” Thư Kỳ nhìn Thanh Ngọc cười nói.

Thanh Ngọc về mặt kinh ngạc , lại vừa khần trương vừa cẩn thận nói :” chẳng lẽ chị cũng thích hần?”

Thư Kỳ cười ha ha :” Bộ dạng hần như vậy , chị đương nhiên thích hần . Nhưng cũng chỉ là tiểu bằng hữu thôi.”

“Hần trưởng thành rồi , 19 tuổi rồi.” Thanh Ngọc tựa hồ nhìn Thư Kỳ khinh Vệ Quốc bị tổn thương bởi bất công.

“Nam tử cổ đại 20 tuổi mới đi nhược quán lễ.” (con trai 20 tuổi thì được gọi là nhược quán).

Thanh Ngọc vô lực chỉnh lại thất lưng , hạ thấp giọng :” Em sớm biết cùng hần không có kết quả . Cho nên cũng không nói có tên ngọc kia em là con gái.”

Thư Kỳ nhẹ nhàng thở ra , nàng chỉ sợ lại gặp giống nữ diễn viên trong sách của Quỳnh Dao – cùng sống cùng chết , tình yêu cao thượng.

Thư Kỳ nhìn thấy vẻ mặt của Thanh Ngọc khổ sở mà không đành lòng , lại an ủi nói :” Cô gái nào cũng có tình yêu , chàng trai nào thì không chung tình? Em trải qua chuyện này thì chị cũng từng trải qua.”

“Thật sao?” Thanh Ngọc nháy mắt tò mò.

Thư Kỳ đột nhiên liền nhớ lại quá khứ.

Năm ấy nàng học lớp 11.

Khi cô giáo an bài chỗ ngồi , đến hần đến đằng sau nàng.

Nàng âm thầm thích hần . Không ai biết , kể cả bạn tốt của nàng . Nàng không phải không nghĩ nói ra hết , vì hần xuất sắc , nhiều nữ sinh thích hần lắm . Nàng thì bình thường , hèn mọn , lòng của nàng thật rắc rối.

Hiện giờ hần ngồi phía sau nàng , cho dù bình thường trừ những lúc thảo luận bài vở căn bản rất ít nói chuyện với hần . Trong lòng nàng vẫn thấp thòm , khoảng cách gần như vậy khiến nàng hồi hộp.

Có khi nghe hần cùng các nữ sinh thảo luận một đề mục nào đó hoặc nói chuyện tán gẫu vui vẻ , trong lòng nàng xuất hiện cảm giác chua xót.

Vương tử sẽ không bao giờ thích cô bé lọ lem không có chiếc giày thủy tinh.

Nàng thầm nghĩ khiến mình xuất sắc , làm cho hần một ngày có thể chú ý tới chút biến đổi của nàng.

Loạn tình cảm bí mật vẫn chôn giấu trong lòng không muốn cho ai biết.

Đương nhiên nàng cố gắng dần dần thay đổi chính mình . Thế nhưng , bên cạnh hần lại có người bạn gái xinh đẹp.

Vì thế , tâm tình của nàng chưa kịp thổ lộ bị tan nát ra làm đôi. Nghĩ rằng mình sẽ chết đi sống lại nhưng kết quả chỉ có một tia buồn bã , nàng lại phát hiện tình cảm đối với hần có chút phai nhạt theo thời gian.

Như một ảo ảnh thoáng qua không có một chút của dấu vết.

Bất giác ngẫu nhiên nhớ tới hần , trong lòng cũng sẽ nhớ tới thời kỳ trưởng thành tự ti của mình.

Nàng cảm thấy may mắn ông trời cho nàng một cuộc sống này . Nếu không

Một hồi lâu , nàng nhìn Thanh Ngọc lộ ra tươi cười sáng lạn :” Hiện tại chị biết hần rất khá , chị cũng muốn cuộc sống tốt hơn.”

“Vâng.”

Hai chị em nhìn nhau cười.

“Như vậy khi nào chúng ta trở về?”. Thanh Ngọc hỏi.

“Càng nhanh càng tốt.” Thư Kỳ đáp . Tư nhiệm nhớ tới Từ Phiến vẫn còn trong tay tên Cổ Viễn. Cũng không biết hần lấy nó để làm gì. Việc cấp bách

bây giờ là tìm tên Cố Viễn để đòi lại Từ Phiến

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Thư Kỳ ngồi mấy ngày trên xe ngựa, mông đều đã tê dần mất cảm giác. Lúc này kiên quyết không chịu ngồi, muốn đi bộ. Cố Viễn ngẫm lại thấy nhiều ngày nay nàng ăn uống không tốt, sắc mặt không tốt, cũng hiểu được một phần là do vất vả suốt chặng đường dài, thì tùy quyết định của nàng. Đường nhiên Tuyết Tinh nghe theo công tử. Xe ngựa trống không, bọn họ chậm rãi đi ở phía sau.

“Công tử,” Thư Kỳ tiến sát, nhỏ giọng nói: “Từ Phiến của ta, cũng không trả lại cho ta sao?”

Cố Viễn tựa hồ cố gắng hồi tưởng, trầm ngâm một lúc lâu nói: “Cái kia Ta muốn giao cho Tiết Hoài Phong, hẳn là cao thủ nghiên cứu ám khí.”

“Ám khí?” Thư Kỳ vừa nghe lời này, quả thực hơi liều lĩnh, công nghệ cao đồ vật tinh xảo này nọ sao có thể cho các người cỏ nhân làm hư? “Tiết Đường chủ sẽ không hủy nó để nghiên cứu chứ?”

Cố Viễn kỳ quái nhìn nàng một cái, không lý giải: “Nếu không thì nghiên cứu thế nào?”

Thư Kỳ tức giận kêu to: “Cố Viễn, người là đồ ngu ngốc! Người hại ta đến thế thảm rồi! Không có nó ta trở về như thế nào?”

Cố Viễn lại còn tỏ ra vẻ mặt vô tội: “Lúc trước ta cho người nói vật đó dùng để làm gì, người không chịu nói, ta chỉ tựa-hình-dường-như mình xem xét thôi.”

“Người, được lắm!” Thư Kỳ nắm tay, thở phì phì quát lớn, rồi lại nắm cổ áo hắn không khác gì bà mẹ làm với con trai của mình.

Cố Viễn dường như không để vào mắt. cười hi hi: “Nếu người cần ta bào Hoài Phong làm hai cái cho người.”

“Cần bản người không chế ra được.!” Thư Kỳ trừng mắt nhìn hắn.

“Người đem phương thức chế tạo cho bọn họ, chẳng lẽ bọn họ không làm được sao?”

“Đó là công nghệ cao, ngay bản thân ta cũng không hiểu nguyên lý chế tạo.” Thư Kỳ tức giận trả lời.

“Công nghệ cao?” Cố Viễn suy từ về từ này.

Phát hiện mình nói sai, sợ hắn lại nhai bắt bẻ nàng, Thư Kỳ liền nhanh chóng đổi chủ đề: “Từ Phiến không có, lúc trước ta đáp ứng người thì người nên làm theo lời hứa.”

Cố Viễn đưa tay vuốt đầu: “Đương nhiên. Bất quá trong tay ta còn giữ một khối Từ Phiến.”

“Cái gì?” Thư Ngạc mừng rỡ, mở to hai mắt nhìn, tiếp theo nhìn hắn bằng vẻ mặt rất hoài nghi: “Thật sao?”

Cố Viễn cười chậm rãi lấy vật từ trong tay sao thùng thình ra, hiện ra trước mắt nàng.

“Cho ta!. Thư Kỳ hồn hên nhồm lầy.

Cố Viễn nhẹ nhàng nghiêng thân mình, Thư Kỳ bỏ nhào vào khoảng không, hắn xoay người đem thu lấy Từ Phiến giấu trong ngực.

“Người muốn lấy lại?” Cố Viễn trợn mi cười hỏi.

“Người muốn như thế nào?” Thư Kỳ đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn khi hắn dứt khoát mạnh mẽ. Người như hắn, tất nhiên không chịu làm việc không có lợi.

“Nói tác dụng của nó cho ta biết.” Cố Viễn rất lưu loát đưa ra yêu cầu.

Thư Kỳ vốn định hỏi điều kiện của hắn để đáp ứng, rồi cùng Thanh Ngọc trở về nhà. Cũng không nghĩ đến hắn lại yêu cầu như vậy. Nàng sững sờ. Là đáp ứng hay không đáp ứng? Với sự tài trí thông minh của Cố Viễn, có muốn lấy lại cũng không dễ dàng gì.

“Cho dù không muốn.” Cố Viễn ra vẻ đáng tiếc. kỳ thật ta cũng không cần người nói, ta gọi Tiết Đường Chủ hủy đi vật này để nghiên cứu.”

“Đừng...” Thư Kỳ vội ngăn lại, hạ quyết tâm, mím môi, gật đầu.” Ta đáp ứng người. Nhưng người phải đừng nói cho người thứ hai.”

“Được.” Cố Viễn nhìn thấy hồng y nữ tử trước mắt gấp đến độ đỏ mặt lên, trả lời một cách sáng khoái.” Ta đồng ý với người.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Sáng sớm ngày thứ hai, Thư Kỳ rửa mặt chải đầu xong liền vội vàng đi ra phủ Vệ. Cố Viễn luôn luôn để nàng tự do.

Vệ Quốc có thói quen đọc sách, Đoạn Thanh Ngọc làm thư đồng đáng lẽ ra lúc này phải ở thư phòng hầu hạ Vệ Quốc đọc sách, bắt giặc muốn ngủ, liền lấy cơ thân thể không được khỏe, xin phép được nghỉ ngơi. Vệ Quốc không chỉ cho nàng tùy ý bỏ bê công việc, thậm chí còn phái thầy thuốc xem bệnh cho nàng, cấp thuốc bổ cho nàng.

Lúc này Thanh Ngọc ở trên giường.

Thư Kỳ một phen xóc chấn của nàng lên, đánh thức nàng, nghĩ thầm.” Chẳng trách không muốn đi. Rõ ràng là người hầu, lại còn được người khác hầu hạ.”

Vì Thanh Ngọc lấy lý do bị ốm nên cùng Thư Kỳ ra khỏi phủ. Hai người tìm tửu lâu ăn bữa sáng.

Thanh Ngọc kiên quyết không đồng ý đi trước, nhưng Thư Kỳ nhấn mạnh mình là người phụ trách của nhà trường. Hơn nữa khi trở về phải please thầy Vân Phi tới đón nàng, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng mới miễn cưỡng đồng ý.

Nghĩ đến Thanh Ngọc có lẽ muốn cùng Vệ Quốc háo hảo cáo biệt, Thư Kỳ liền xác định thời gian buổi trưa giờ Ngọ, địa điểm đương nhiên càng bí mật càng tốt, không thể kinh động người nơi này.

Nghe Thanh Ngọc nói ở vùng ngoại ô xa xôi hẻo lánh có toà nhà nát cũ kỹ, bởi vì chủ nhân qua đời nhiều năm, người ly tán hết, bình thường rất ít người qua lại nơi này, xem ra là nơi xuyên qua rất tốt.

“Nghe đồn trong nhà có ma.” Thanh Ngọc nửa tin nửa ngờ nói.

“Cho dù khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển như vậy, còn có rất nhiều điều chưa lý giải. Huống chi là cổ đại?” Thư Kỳ cười nói.” Hết thầy hiện tượng bên trong có nguyên nhân.”

“Chúng ta chọn nơi nào?” Thanh Ngọc lòng còn sợ hãi hỏi han.

“Thư Kỳ suy nghĩ, thế giới to lớn này, có đủ những thứ lạ, chuyện lạ rất hiếm có thật. Nếu có thể vạch trần sự việc, tìm được bản chất, sẽ không còn lo lắng nữa.”

“Em đi về phủ trước đi, chị vào trong thị sát tình hình đã.” Thư Kỳ thoải mái buông lời.

“Em và chị cùng đi.” Thanh Ngọc vội vàng nói.

Thư Kỳ lộ ra ý cười trong trẻo.” Không cần. Hiện tại thời gian còn quý hiếm, chạy nhanh trở về cùng Vệ Quốc cáo biệt đi.”

Thanh Ngọc đỏ mặt thấp đầu.” vâng.”

Tiếp theo, tựa hồ lo lắng lại dặn dò một câu.” Chị nhớ chú ý mình an toàn chút.”

“Yên tâm.”

Đi theo con đường, lúc này Thư Kỳ mới phát hiện toà nhà ở hướng Bắc phía núi, quanh năm ít nắng, râm mát yên lặng.

Ngôi nhà tương đối lớn, nhưng tường đổ, cỏ hoang mọc thành bụi, trước mắt cảnh tượng thật thê lương.

Đến khi Thư Kỳ phát hiện có mấy phòng. Chủ nhân phòng này đã đi xa, dường như đang chờ đợi thời gian tàn phá nơi này lẻ loi, trơ trọi.

Chung quanh rất yên tĩnh, không hề có sức sống. Trong lòng Thư Kỳ đột nhiên dâng lên nỗi sợ hãi, giống như mình đang đi vào thế giới diệt vong.

Xa xa ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng côn trùng kêu vang , Thư Kỳ mới cảm nhận được một chút sinh khí.

Đứng vật , trong lòng nàng có một tia khiếp sợ . Nhưng nghĩ lại tưởng tượng , vì ngày mai đưa Thanh Ngọc trở về an toàn , phải thăm dò nơi này. Vì thế tốn mất hai ba giây , lấy lại dũng khí , nghiêng người đi vào bên trong.

Rất nhiều toà nhà rách nát giống nhau , một mảnh tiêu điều , ban đầu không nhìn ra cách bố trí , tảng đá lớn cò đại mọc đầy bao phủ. Các loại thực vật tự do cắm rễ trong đất , tranh đoạt ánh nắng mặt trời. Cây cối dày đặc , một ít ánh nắng mặt trời bị che khuất , khiến cho sân có vẻ chút âm u , chật chội.

Nơi này đã thành vườn cây hoang dại.

Thư Kỳ tinh tế tìm được đường nhỏ , đi đến hành lang gấp khúc đối diện.

Bên phải hành lang là một loạt phòng ở , đồ nát không chịu nổi. Nơi nơi kết mạng nhện , cửa sổ dày đặc tro bụi . Trong phòng tràn ngập mùi khó chịu. Thư Kỳ bịt mũi cẩn thận vừa đi vừa nhìn.

Đột nhiên từ trước mắt truyền đến âm thanh , giọng nữ tử sắc bén thì thầm nói :” Trực tiếp giết hần” , giọng nam thô thiển lập tức phản bác :” Không được , trước hết phải lấy bích châu.” (bích châu : viên ngọc bích màu xanh biếc)

Thư Ngạc không dám thờ ơ , tại đây hoang vu dĩ nhiên thấy cuộc nói chuyện khiến người ta sợ hãi , thật sự là tai hoạ.

Phản ứng đầu tiên của nàng đó là chạy trốn. Nếu để người khác biết được bí mật của mình thì không phải là chuyện tốt.

Vườn hoang vu đã lâu , không có người để ý , trên mặt đất cỏ khô nhiều , nàng tận lực tránh được , nhưng vẫn ngẫu nhiên phát ra âm thanh tiếng dẫm cỏ xột xoạt.

“ Ai ?”. Âm thanh giọng ừ lạnh lạnh hướng nàng lớn tiếng quát.

Thư Kỳ nhìn lại , nhìn hướng phòng thấy một nữ tử mặc y phục đen đi ra , ánh mắt lãnh khốc. Nàng biết ả không phải người tốt , nhanh chân bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Hắc y nữ tử kia đột nhiên bay lên trời , ở không trung hoá thành một con hồ ly đen tinh khiết , ánh mắt phát ra lục quang yếu ớt , giương nanh múa vuốt , nhe răng nanh , hướng Thư Kỳ cắn xé.

Thư Kỳ sớm sợ tới mức té ngã trên đất , hoang mang lo sợ.

Mất thấy hồ ly kia hướng cổ mình khảm Thư Ngạc mà cắn , một ánh sáng như tuyết hiện lên , hồ ly rơi xuống đất , nó hoá thành bộ dáng nữ tử từ lúc trước.

Quần áo trắng lướt qua.

Trong lòng Thư Kỳ một tràn vui mừng. Đúng lúc mình gặp nguy nan thì hần xuất hiện.

“ Có Viễn !”. Thư Kỳ theo bản năng giật lùi về phía sau lưng hần.

Bạch y nhân quay đầu lại cười :” Ta không phải là a Viễn.”

Trước mắt nàng là sư huynh – Ân Hi Bạch.

Thân hình cũng cao lớn , lạnh lùng , áo trắng phiêu phiêu , tay cầm một thanh đao có khắc con rồng , cực kỳ giống Cố Viễn.

Nhưng hần không phải là Cố Viễn . Hần là Ân Hi Bạch

Trong lòng Thư Ngạc có chút thất vọng.

“ Bất quá , là A Viễn bảo ta đi theo ngươi.” Ân Hi Bạch cười , tựa hồ như có thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Thư Ngạc vừa mới âm thầm lập tức tâm tình lại cởi mở , nghĩ đến mưu mô âm thầm của Cố Viễn , không khỏi tức giận :” Theo dõi ta?”

Chẳng lẽ hần không tin nhiệm nàng?

“ Không phải vậy !” Ân Hi Bạch lắc đầu , “ Là để cho ta tới bảo hộ ngươi.”

“ Bảo hộ ta?” Thư Kỳ khó có thể tin “ Hần lại tốt như thế sao?”

Ân Hi Bạch lộ vẻ khó có thể đoán được , mơ hồ cười :” Tâm tư của A Viễn luôn kín đáo , hần có ráp tâm gì ta khó có thể đoán được.”

Khi nói chuyện , hai nam tử mặc hắc bào giống nhau ở trong phòng đi ra đi lại , tướng mạo thanh tú còn trẻ , lại đẹp đẽ dị thường , còn người kia thì lớn tuổi chòm râu dài tới quai hàm , nhìn ra rất có uy nghiêm , hần nhìn nữ tử lúc trước lên tiếng hỏi :” Sơ Vũ , sao lại thế này?” (nữ tử chính là người vừa đuổi giết Kỳ tỷ đó)

“ Bẩm báo trưởng lão , nữ nhân này vừa rồi nghe lén câu chuyện của chúng ta.” Nhìn ra được , cái người gọi là “ Sơ Vũ” đối với trưởng lão có chút cung kính.

“ Tại sao không giết nàng?” Hắc y trưởng lão ngữ điệu bình tĩnh , trong mắt ẩn ẩn chất vấn.

Sơ Vũ xoa ngực bị thương , ho khan nói :” Nô tỳ...”

Hắc y trưởng lão lập tức nhanh tay bảo nàng không cần giải thích , làm bộ hiểu rõ sự việc , ánh mắt nheo dãi hẹp lại , đánh giá Ân Hi Bạch.

Thư Kỳ cảm thấy được ánh mắt của lão cáo già kia tựa như muốn nhìn thấu hết giống Xạ tuyến (Tia X quang) , trong lòng có vài phần khiếp sợ.

Đột nhiên phát hiện trong tay Ân Hi Bạch có thanh long đao , hắc y trưởng thần sắc căng thẳng , trầm ngâm , quát :” Rốt cuộc người và Cố Viễn có quan hệ thế nào? Vì sao thanh đao nằm trong tay ngươi?”

Ân Hi Bạch không chút tức giận , âm thanh trầm ổn như trước :” Tiểu tử kia là sư đệ ta. Về phần đao này thì” Hần dùng ngón giữa nhẹ nhàng bắn ra thân đao , đao lập tức phát ra âm thanh trong trẻo , bả đao nổ vang rung động , giống như đã thấy mùi máu tươi , kiềm chế không được vội vã nếm thức ăn tươi đầy huyết vị (chỗ này hơi khó hiểu , ta cũng đành phó tay _+)

“ Hần cho ta mượn dùng một chút.” Ân Hi Bạch bất đắc dĩ biểu lộ nét mặt lại làm cho hắc y đối diện trên trán nổi gân xanh.

Nhìn ra được hần rất kích động.

Phải tuyên chiến?

Thư Kỳ khàn khàn nhìn lại gần phía sau Ân Hi Bạch. Cho dù hần muốn động thủ , cứ ba chọi một nhưng Thư Kỳ cảm thấy được Ân Hi Bạch sẽ không thua. Bởi vì hần giống Cố Viễn , có lợi thế hiểu rõ thế cuộc rất tự tin.

Hắc y trưởng lão không nói lời nào , ánh mắt cực lạnh địa nhìn chằm chằm Ân Hi Bạch :” Với một người phạm nhân như ngươi , tuyên chiến với chúng ta chẳng phải không biết lượng sức sao?”

Ân Hi Bạch vẫn là không chút để ý , nắm thật chặt đao trong tay , cười nói : “ Trước kia đao không có đuôi quả thật là như thế. Nhưng hôm nay ta không biết , bắt quá các ngươi thử xem”

Hâm xúc trong lời nói tràn ngập ý tứ khiêu khích ! Trong lòng Thư Kỳ lo lắng . Nàng là người theo chủ nghĩa hoà bình . Nàng hi vọng Ân Hi Bạch có thể không chiến mà thắng thì tốt. Làm gì miễn cưỡng đánh đánh giết giết liều mạng với người ta?

Hắc y trưởng lão vừa nghe , sắc mặt cực kỳ khó coi , lại miễn cưỡng cười lạnh :” Thanh Long đao chính là thánh vật của gia tộc ta , bình thường đao rơi trên người , chúng ta đều tránh né.”

Khoan đã ...

Thư Kỳ nghe lời này không khỏi kinh ngạc . Hần nói Thanh Long Đao là thánh vật trong tộc nhưng chủ nhân của đao rõ ràng là Cố Viễn.

Chẳng lẽ

Thư Kỳ dùng dư quang phiêu phiêu (ánh mắt của nàng) nhìn ba người đối diện , người kia chính là hồ ly . Người sống theo bầy đàn , vật họp theo loài. Trước mắt là ba con chồn đen. Trách không được vừa tiến đến đã có mùi ghê cổ khiến mũi Thư Kỳ khó chịu. Tên Cố Viễn ... chẳng lẽ hần cũng là hồ ly?

Tâm tư Thư Kỳ càng thêm chán nản , giống như bị rút xuống vực sâu không đáy.

Chương 28

Tại sao lại có thể? Chẳng phải chính mình tiếp xúc hần không phải không gần gũi, trên người hần cũng không có mùi hồ ly. Hơn nữa, ngôn hành cử chỉ tao nhã, căn bản không có khả năng là hồ ly... Tuyệt đối không thể nào?

Ân Hi Bạch sau khi nghe xong, hahá cười, thu đao vào vỏ, xoay người kéo Thư Kỳ bước đi: "Ta sớm đã nói không cần giờ trò, làm hại ta không thể hảo hảo gần gũi gần cốt."

Hắc Y niên kỉ nam tử bình tĩnh, khó hiểu hỏi han: "Trưởng lão, vì sao lại để bọn họ chạy?"

Trưởng lão lạnh lùng cười nói, đảo mắt tựa hồ lâm vào trầm tư, một hồi lâu thở dài nói: "Người nghĩ rằng ta và người một nhóm ba người có thể đánh thắng được hần sao?"

"Tuy hần có trong tay Thanh Long đao nhưng cũng chỉ là người thường." Hắc Y nam tử khó hiểu nói.

"Thiếu chủ, người xem ánh mắt của hần rất khác thường." Hắc Y trưởng lão một bên xoay người hướng trong phòng đi, một bên giáo huấn nam tử trẻ tuổi đang đứng dậy ở đằng sau: "Rõ ràng đại đệ tử đạo nhân có thể là phạm phu tục tử sao?"

Nam tử trẻ tuổi được gọi là Thiếu Chủ chắc chắn thân phận rất cao quý, trên mặt dù lộ ra vẻ không giận hờn nhưng trong lòng vẫn là cường chế bức tức, cúi mặt xuống, không dám phản bác.

"Các người còn trẻ dù sao thiếu sự trải nghiệm đời." Hắc y trưởng lão chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thở dài: "Lần trước nữ tử họ Tống kia vốn là chúng ta xếp vào bên người Cố Viễn là một quân cờ tốt, các người lại nóng lòng hoàn thành công việc, không nghe khuyên bảo của ta, làm cho nàng đi ám sát Cố Viễn, kết quả thất bại trong gang tấc. Cố Viễn hiện tại gia tăng đề phòng đối với chúng ta. Hiện tại tìm cơ hội xuống tay rất khó."

Hai người trẻ tuổi không dám lên tiếng.

Hắc y trưởng lão nhìn nam tử trẻ tuổi cúi đầu rầu rĩ, sắc mặt khó coi, cũng ý thức được chính mình vừa rồi nói hơi nặng lời, vì thế lại chấp tay nói: "Thiếu chủ chớ trách, lão bợc cũng do phu nhân phó thác." (tự dung thấy anh thiếu chủ đáng yêu một cách lạ thường >)"

Người trẻ tuổi không cam lòng lại mạnh mẽ nâng lão dậy: "Trưởng lão nói quá lời. Đằng sau mẫu thân đều do trưởng lão trợ giúp lập mưu bày kế, trưởng lão đối với ta mà nói giống như Khổng Minh với Lưu Bị, Phạm Tăng với Hạng Võ, Từ Phòng với Lưu Bang."

Hắc y trưởng lão nhìn trời cao, làm như nhớ lại ngày trước cách đây đã lâu.

Chuyện trước kia là sự thật. Hần khe khẽ thở dài, phu nhân đã mất từ lâu, tóc của bản thân cũng bạc trắng cả.

Hồi lâu hần mới thản nhiên, kiên định nhìn bối cảnh đêm nói: "Người yên tâm phu nhân đối với ta có ơn. Vị trí thống lĩnh bộ tộc tất nhiên sẽ là người."

Ân Hi Bạch kéo Thư Kỳ ra khỏi địa phương, mới buông nàng ra.

"Cố Viễn rốt cuộc là ai?" Thư Kỳ nhin không được chất vấn.

"Người không biết sao?" Ân Hi Bạch hơi kinh ngạc: "Ta nghĩ người đã biết."

Thư Kỳ quỳnh lên, dậm chân: "Tại sao bảo ta biết?"

Ân Hi Bạch đột nhiên nghĩ đến cái gì dường như, quay đầu sừng sờ nhìn nàng, sau một lúc lâu, mới không hiểu lắm bầm: "Người kia giống như thay đổi."

Không thấy hần trả lời vấn đề của mình, Thư Kỳ lại sốt ruột giữ chặt hần: "Hần cùng những người đó.... Không, cùng hồ ly là có quan hệ gì?"

Ân Hi Bạch thu lại ý cười, trên mặt thương xót: "Câu này nên để tự hần nói cho người. Ta có thể nói cho người biết, Viễn sư đệ kỳ thật rất đáng thương."

Mặt ngoài nhìn như không giống một đôi sư huynh đệ, kỳ thật hai người bọn họ tình cảm rất sâu đậm. Nếu không thì tại sao bất luận Ân Hi Bạch không cần đáp ứng yêu cầu của Cố Viễn, ngàn dặm xa xôi theo Dự Chương Quận tới bảo hộ nàng.

Thư Kỳ giật mình, cúi đầu suy nghĩ câu "Viễn sư đệ thật đáng thương."

Trong mắt mọi người Cố Viễn nho nhã lãnh đạm, mưu đồ quyết đoán, cơ hồ không gì không làm được, người như vậy lại cảm thấy cô độc tịch mịch,

cảm thấy “Chỗ cao không chịu nổi giá rét.” Nhưng bởi vì hắn rất vĩ đại , vĩ đại là một phẩm chất tốt đẹp , không phải đáng thương.

Rốt cuộc tên kia che giấu cái gì? Hắn có cái gì không muốn người khác biết? Tại sao Ân Hi Bạch nói hắn “đáng thương”.

Thư Kỳ buồn bã phiến toái.

Hai người hồi phủ , Cổ Viễn đang ở thư phòng

Tuyết Tinh nói cho nàng , các loại làm ăn trong thành Kiến Khang đều do công tử quản lý. Ngày thường là giao cho người quản lý . Hằng năm công tử sẽ đến nơi này nghe bọn họ báo cáo kết quả , để điều chỉnh sách lược.

Thư Kỳ lú lờ. Giống như hắn có năng lực xuất chúng CEO ở hiện tại. Nhìn hắn vội vàng , Thư Ngạc áp chế trong lòng nghi ngờ , về phòng mình nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường trần trọc , trong lòng nàng không thể yên ổn.

Một đám ý tưởng xuất hiện.

Chẳng lẽ hắn là hồ ly tinh thật?

Nếu đúng , tại sao hắn phải ở nhân gian hoạt động , mà không trở về núi sống chung với đồng loại của hắn?

Chẳng lẽ hắn có mục đích khác?

Muốn tiêu diệt nhân loại làm the king of the world ????

.....

Mình nhất định là điên rồi , nghĩ đến hắn nhiều như vậy làm gì. Dù sao mình không thuộc thời đại này , sớm muộn gì cũng phải trở về. Người khôn giữ mình là tốt.

Nội tâm đấu tranh một hồi lâu , nàng mới ôm chăn mơ màng đi vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Đấu tranh nội tâm một hồi lâu , nàng mới ôm chăn mơ màng đi vào giấc ngủ.

Thời điểm giữa trưa , không ai đến quấy rầy nàng , đến khi hoàng hôn mới tỉnh lại. Nàng mơ giấc mơ kỳ quái , trong mộng có một cái đuôi giương cao của Hồ Tiểu Bạch (hồ ly trắng) , vẫn không nhúc nhích ghé đến bên giường nhìn nàng ngủ. Hồ Tiểu Bạch chiếu con mắt đen tối vào thân ảnh của nàng. Nàng cảm thấy được đáng yêu lạ thường , thân thủ liền đem Hồ Tiểu Bạch ôm vào trong lòng ngực , không cần biết nó liệu mạng gãy dựa , chà sát lông mềm mại ấm áp vào thân thể. Thế nhưng , trong lúc cọ sát về mặt Hồ Tiểu Bạch khó coi làm cho nàng có suy nghĩ giống Cổ Viễn xấu xa kia , hồ ly liền biến thành Cổ Viễn thân hình thon dài , vật sủng hoàn toàn biến thành nam nhân tên Cổ Viễn.

A!

Nàng sợ hãi kêu có suy nghĩ đẩy hắn ra , liền bừng tỉnh.

“Ác mộng sao?”

Giọng nam không nhanh không chậm truyền đến.

Cư nhiên Cổ Viễn ở trong phòng nàng.

Nàng nhất thời không phản ứng , suy nghĩ hỗn loạn , mơ mơ màng màng.

Đây không phải mộng sao?

Thư Kỳ dùng sức gõ vào đầu mình , một trận cảm nhận sâu sắc chuân sát truyền đến não lớn.

Bất quá , vừa rồi mơ thấy người kia ở đây là sự thật , quả thật vẫn có điểm xâm phạm. Thư Kỳ trong lòng nói thầm.

Bất quá nhìn xem , hắn không phải ở trên giường , mà là dựa lưng về phía nàng .

Thư Kỳ nghĩ đến cảnh trong mơ vừa rồi , trong lòng một trận bối rối.

Tại sao lại có mộng kỳ quái như vậy?

Dựa theo Phát Lạc Y Đức phân tích giấc mộng , chẳng lẽ trong tiềm thức chính mình đã muốn nhận định Cố Viễn là hồ ly tinh? Hơn nữa đối với hắn từng có sự khác biệt? Nếu không tại sao lại ôm hồ ly .

Nàng cường ép bản thân mình ngăn trở miên man suy nghĩ , đứng dậy tự lấy cho mình chén nước , bình phục tâm tình.

Cố Viễn ngồi đối diện nàng , chậm rãi lấy cái chén , rót nước , uống nước. Động tác cực bình thường nhưng ở hắn lại tư thái tao nhã.

“ Vì sao kêu Ân Hi Bạch theo dõi ta?” Thư Kỳ thiếu kiên nhẫn nói.

Cố Viễn lộ ra biểu tình vô tội , khó hiểu :” Hắn là bảo hộ của ngươi , nếu không hôm nay ngươi có trở về bình an được không?”

“ Ta đây còn phải cảm ơn ngươi?” Thư Kỳ hỏi lại , trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

“Đương nhiên , ta cũng không phải không có mục đích.” Cố Viễn làm như thực thẳng thắn thành khẩn. “ Bất quá hiện tại không thể nói cho ngươi được.”

Nhớ tới chỗ của chồn đen , đủ loại nghi hoặc trong lòng nổi lên , Thư Kỳ rất muốn biết nguyên do , nhưng lòng dạ Cố Viễn kín đáo , thái độ làm người ta tình tảo , không nghĩ nói cho người biết chuyện thì hắn tuyệt đối nửa câu cũng không nói. Thư Kỳ ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhìn hắn :” Công tử , ngươi không thể trông thấy nhiều chuyện lắm , ngươi không cần nói ta đều biết.”

Cố Viễn cũng không giận , đem tinh thể Từ Phiến ra :” Là , là , nhưng ngươi muốn kiện chuyện không trông thấy là thấy hết.” (đoạn này khó thừa mả. các nàng bỏ qua nha. đọc mãi mà ứ hiểu 2 ng í đang nói cái gì? =()

Thư Kỳ tức giận nắm chặt tay nghĩ muốn đánh hắn. Ngẫm lại chính mình không phải đối thủ của hắn , lại dè nén bực bội.

“ Nói đi . Cái này dùng để làm gì?” Cố Viễn có chút đắc ý cố ý giờ tay đang cầm Từ Phiến lên.

Thư Kỳ cắn môi , nghĩ thầm Cố Viễn , ngươi thật tiểu nhân , cứ đắc chí đi , bôn cô nương nhất định phải báo thù !!!

“ Không nói , ta đi.” Cố Viễn đứng dậy đi.

Thư Kỳ quỳnh lên , giữ chặt hắn. “Đừng nóng vội , nói đi nói lại , để cho ta nói rõ đầu đuôi hoàn chỉnh cho ngươi nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Thư Kỳ quỳnh lên , giữ chặt hắn :” Đừng nóng vội , nói đi nói lại , chẳng qua người muốn ta nói hết cho ngươi.”

Vì thế , Thư Kỳ đem lai lịch của mình cùng với mục đích kể cho Cố Viễn nghe.

Phản ứng của Cố Viễn không giống như trí tưởng tượng của Thư Kỳ.

Hắn rất bình tĩnh , thỉnh thoảng đưa ra một số câu hỏi . Thí dụ như , hắn đưa ra câu hỏi :” Ngươi là phu tử? “

Thư Kỳ biết vậy nên vô lực , nội tâm tràn ngập thất bại :” Chẳng lẽ ta không giống sao?”

“ Ngươi dạy cái gì?” Cố Viễn vẻ mặt không tin.

Này , ngươi cũng khinh thường ta quá. Thư Kỳ bất mãn :” ta dạy Tiếng Anh.”

Mặc dù Thư Kỳ không giỏi môn Lịch Sử , nhưng nàng biết , thời đại này dấu chân ngươi cũng không rộng lớn , chính là người Tây Vực đi nhiều nơi

nhưng cũng chỉ biết chữ Phạn , Văn tự , căn bản không biết địa phương Tây Cực sinh hoạt giống họ , sử dụng loại ngôn ngữ khác – đó là tiếng Anh. Đương nhiên là Tiếng Anh cổ.

“ Là một dân tộc sử dụng một loại ngôn ngữ.” Thư Kỳ thử giải thích :” Ở thời đại chúng tôi , Tiếng Anh đã trở thành ngôn ngữ quốc tế , người có thể dùng ngôn ngữ này nói chuyện với người da trắng và da đen.”

“Thật không?” Cố Viễn hứng thú :” Có thể cho ta nghe hai câu không?”

Đây chính là nghề chính là Thư Kỳ , nàng gật đầu nói :” Nhưng , nói câu gì?”

“ Tuy.”

Thư Kỳ thích nhất tác phẩm văn học của nữ tác gia Austin “ Giản Ái”- Trung Dịch Giản. Bình thường Dịch Giản có nội tâm kiên cường dũng cảm , nàng nói một đoạn của nam nam diễn viên cao quý , Thư Kỳ thưởng thức. Vì thế , nàng chọn đoạn nói này cho Cố Viễn nghe , nghĩ thầm , rằng Cố Viễn dù sao nghe không hiểu . Vì thế đem tên nam nhân vật chính đổi thành tên của nam tử trước mặt.

Nhìn thấy khí phách Thư Kỳ dâng trào , sắc mặt Cố Viễn càng ngày càng nặng nề. Chờ Thư Kỳ ngừng lại , hần không khỏi khẽ nhủ mảy :” Đây là một đoạn trong lời nói sao? Tại sao giống như nhắc tới tên của ta? Người sẽ không nhân cơ hội ta không hiểu ngôn ngữ liền mắng ta một chút chứ?”

Thư Kỳ thật sự chột dạ , khẩu trương giống như ăn vụng không biết chùi méo , đành phải kiên trì , xấu hổ cười to hai tiếng , lo lắng :” Việc ấy , tên nhân vật chính với người trùng tên.”

Cố Viễn vẫn làm bộ không tin.

“ Và lại , người thấy ta giống loại tiểu nhân đây sao?”. Thư Kỳ vội vàng biện bạch.

Cố Viễn trầm tư hai giây , sau đó khẳng định trả lời :” Giống , rất giống.”

(cherry: đến chết với Viễn Ca mắt)

Thư Kỳ đang tươi cười liền đông lại ở trên mặt , ánh mắt lại sắc bén có thể giết chết người.

“ Người tức giận?” Cố Viễn thực vô tội hỏi han.

Thư Kỳ nghiêm mặt , rõ ràng rất tức giận muốn xông lên chửi hần một trận nhưng ngoài miệng vẫn quật cường phun ra hai chữ :” Không có.”

Cố Viễn nhin không được cười ra tiếng :” Đùa người thôi.”

Hoá ra là công tử ngài đây nhân rồi liền tìm việc vui? Thư Kỳ tức giận trừng mắt nhìn , không để ý tới hần.

Không nghĩ tới Cố Viễn lúc này thoải mái đem Từ Phiến đưa tới trước mặt nàng :” Cho người?”

Thư Kỳ sáng mắt lên , tất cả lo lắng trở nên hư không , cầm lấy Từ Phiến tinh tế kiểm tra cẩn thận , chuyên được nguồn điện , chứng tỏ rất tốt , không có vấn đề gì. Nhưng trong tay chỉ còn một mảnh , chỉ có thể cho Thanh Ngọc đi về trước , còn nàng tiếp tục chờ người mang nàng đi.

“ Các người phải dựa cái này mới có thể trở về?”

“Đương nhiên.” Thư Kỳ cẩn thận nhận lấy , giận dữ với Cố Viễn :” Đều tại người , bằng không ta có thể trở về.”

“ Cuộc sống ở đây không tốt sao?” Cố Viễn đột nhiên thu lại nụ cười , nghiêm túc hỏi.

“ Trong này cũng tốt. Không khí tươi mát , ít ô nhiễm, rau xanh , ngày trước đời sống kém nhưng giờ tấp nập. Thư Kỳ nghĩ , tiếp tục nói :” Chỉ là chúng ta không thuộc không gian này. Từ trường không gian trên người chúng ta không đồng nhất từ trường nơi đây , phóng xạ quá nặng , ở lâu sẽ xuất hiện máu mũi , xuất huyết , giảm sút trí nhớ , suy nhược thần kinh , thậm chí có thể bị ung thư.”

“ Ung thư?”. Lại một từ mới.

“Đúng.” Thư Kỳ đang nghĩ nên dùng từ nào để giải thích căn bệnh này .” Dù sao thân thể cũng không tốt , có thể sẽ chết yếu.”

“ Không còn cách nào trị liệu được căn bệnh đó sao?”

Thư Kỳ lắc đầu :” Y học hiện đại ngày càng phát triển nhưng trước mắt không có chuyên gia nào nghiên cứu thành công.”

Ánh mắt Cố Viễn tối sầm lại , rất nhanh khôi phục như thường :” Vệ Quốc đêm nay mở yến tiệc đưa tiễn Đoạn Thanh Ngọc , mời chúng ta đến.”

Đoạn Thanh Ngọc đã giải quyết tất cả mọi thứ? Nàng có chút kinh ngạc.

Chương 31

Đèn đuốc phủ thái phó vẫn sáng trưng

Trong đại sảnh, tôi tớ nối đuôi nhau mà ra.

Các nha hoàn dẫn khách khứa đến nhập toạ, cũng vì bọn họ khen rượu ngon nên liền đứng ngay sau bọn họ, chờ phân phó.

Phía trên có bàn bạch ngọc. Bàn chứa thức ăn đẹp đẽ, đa dạng, hương vị toả khắp bốn phía. Khiến cho Thư Kỳ chú ý nhất là món ăn hai con cá ... được sắp xếp song song ở giữa bàn, thân cá chiên lên có màu vàng đậm trong đẹp mắt. Mọi người gọi món này là cá thồn bon. Ý nghĩa của cá thồn bon tượng trưng cho tình yêu tốt đẹp.

Cố Viễn hứng thú cười nói: "Cư nhiên dùng thức ăn này chiêu đãi chúng ta. Xem ra, người muốn cùng Đoạn Thanh Ngọc nối tiếp câu chuyện tình có phần rắc rối."

Thư Kỳ ngẩn ra, cảm thấy được trong lời nói của Cố Viễn có chút đạo lý, không khỏi thờ dãi. Hay là Vệ Quốc chỉ dùng đồ ăn ám chỉ tình cảm của mình với Đoạn Thanh Ngọc? Phải chăng là như vậy, thật phiền toái. Yên hội kia chẳng phải chính là Hồng Môn Yên?

"Công ừ." Thư Kỳ không thể không thấp giọng gọi Cố Viễn kiểm viện trợ: "Người nên giúp ta thuyết phục Vệ Quốc."

"Tại sao?" Cố Viễn vẻ mặt bình tĩnh: "Ta đến là để dự tiệc, không phải đảm đương làm người đi thuyết phục người khác."

Thư Kỳ tội nghiệp nhìn hần, nhân châu – xoay động: "Vậy người ít nhất cũng là người đứng giữa."

Thật sự không chịu nổi thái độ cầu xin của nàng. Cố Viễn cười nói: "Được rồi."

Một lát sau, Vệ Quốc cùng Đoạn Thanh Ngọc xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Vệ Quốc vẫn có cách ăn mặc như vậy, Đoạn Thanh Ngọc thay đổi bộ nữ nhân, trên người mặc y phục màu lam quần lụa mỏng phóng khoáng, trên mặt thản nhiên có ít son phấn, trong mắt lơ đãng còn có chút lệ quang loé ra (lệ quang : nước mắt)

Động tác hai người có vẻ thân mật. Vệ Quốc gắt gao nắm tay Đoạn Thanh Ngọc, bọn họ bị nhìn thấy cũng không e dè.

Quả nhiên theo như lời Cố Viễn nói, việc này thật phiền toái. Trong lòng nàng có chút tức giận, Đoạn Thanh Ngọc này buổi sáng đã nói sẽ cùng Vệ Quốc tạm biệt nơi này, trơ mắt nhìn bộ dáng hai người bọn họ giống như một đôi quyết tâm phá tan hàng rào chuẩn bị bỏ trốn với nhau.

Vệ Quốc ngồi xuống chiếc ghế đầu, Đoạn Thanh Ngọc ngồi đối diện Thư Kỳ.

Thư Kỳ hướng đầu thoảng nhìn nàng, Đoạn Thanh Ngọc lại kích động muốn trốn tránh ánh mắt đó, không dám nhìn thẳng ánh mắt ấy.

Mọi người đã vào chỗ của mình, Vệ Quốc bưng chén rượu lên, mặt có vẻ vui sướng, nói: "Hôm nay mời nhị vị đây thật sự là có ý muốn nhờ. Và lại cùng làm một ly, tán gẫu với tại hạ gọi là có chút thành ý."

Hai người tất nhiên hiểu được lời nói của Vệ Quốc. Thư Kỳ không muốn uống rượu này, nhưng thấy Cố Viễn gior chén rượu lên, chính mình cũng phải uống một hơi cạn sạch.

Có người nói, uống rượu không phải xem tâm tình. Tâm tình ở thời điểm tốt thì ngàn chén cũng không say, thời điểm phiền lòng không uống cũng thành say.

Thư Kỳ cảm thấy lời này rất có lý. Cùng là uống rượu, lần trước cùng Cố Viễn uống, cảm thấy rượu kia mang hương vị ngọt ngào, mang theo mùi hương cúc. Hôm nay uống rượu, rượu ngon trong miệng nàng cũng biến thành nước đắng chát.

Thư Kỳ gấp nhanh đĩa rau đưa lên miệng, nghĩ muốn ngăn chặn có luồng khí bị đè nén trong lòng.

Vệ Quốc lại một lần nâng chén, bất quá lần này không phải đối với Cố Viễn và Thư Kỳ, mà là hướng tới Đoạn Thanh Ngọc. Bởi vì đưa rượu lên, sắc mặt hần vốn trắng nõn biến thành đỏ ửng, ánh mắt đung đưa dịu dàng. Hần chậm rãi mở miệng nói: "Tuy rằng Vệ Quốc cùng người ở một chỗ chưa đầy một tháng, nhưng người lại mang đến cho ta những niềm vui, người làm cho ta cảm nhận được thế gian này có rất nhiều thứ tốt đẹp. Cả đời này, Vệ Quốc sợ không rời xa được người. Thanh Ngọc, có bằng lòng kết duyên trăm năm với Vệ Quốc ta không?"

Thư Kỳ cảm thấy đầu âm ỉ đau.

Đây là những lời nói chân tình. Nếu không phải vì Đoàn Thanh Ngọc không thuộc thế giới này, nàng chắc chắn sẽ cùng nam nhân kia ôm ấp tình cảm cảm động. Nàng sẽ giúp đỡ tình cảm này. Nhưng sự thật là các nàng có thân phận đặc biệt, hẳn cùng nàng vĩnh viễn không thể ở bên nhau. Nếu bọn họ dây dưa thêm nữa, càng để lại nhiều chua xót. Tuổi bọn họ còn nhỏ, sự tình lo lắng không chu toàn, khả dĩ nàng cũng không thể mất đi lí trí, trở mặt nhìn bị kịch xảy ra.

Nàng quay đầu xem phản ứng Đoàn Thanh Ngọc.

Đoàn Thanh Ngọc mặt đỏ, ánh mắt si ngốc nhìn Vệ Quốc, làm như vừa cảm kích vừa ngạc nhiên, nàng há miệng thở dốc: "Ta"

"Các người không thể như vậy được!". Thư Kỳ bình tĩnh, cắt ngang lời nói của Thanh Ngọc

Vệ Quốc cùng Đoàn Thanh Ngọc nhất thời xấu hổ, trở nên tái nhợt. Bọn họ nhìn Thư Kỳ, ánh mắt bi thương, tràn ngập khẩn cầu.

Thư Kỳ thấp mắt, dùng sức cắn môi, thời kì trưởng thành của đôi thanh niên nam nữ có lẽ tình cảm phát triển sớm hơn so với chúng ta, ngày càng có chấp, cha mẹ càng cản trở họ càng kiên định. Nhưng nhà đầu Thanh Ngọc này, rõ ràng còn nói sẽ tạm biệt, buổi tối liền thay đổi, cũng không biết Vệ Quốc rốt cuộc cùng nàng nói cái gì mà khiến hồi tâm chuyển ý. Nhà đầu kia không phải không biết luật lệ của việc xuyên không. Nàng đã trái với: "Chưa trưởng thành không được xuyên qua" rồi, chẳng lẽ nàng còn muốn tiếp tục sai lầm nữa sao?

"Thanh Ngọc, em có nghĩ tới hậu quả việc này không?". Thư Kỳ thở dài thật mạnh, trong mắt toát lên vẻ thương tiếc. "Em lén lút xuyên qua, hiện tại lại ở khoảng không gian khác, chẳng lẽ em muốn đội tuần tra thời không đến bắt em?"

Vừa nghe năm chữ "Đội tuần tra thời không" này, sắc mặt Thanh Ngọc trắng bệch, trong mắt lộ rõ tia sợ hãi, vẻ mặt thay đổi. Nhưng cuối cùng nàng lại ngẩng đầu lên, biểu tình kiên quyết: "Bọn họ cứ đến việc bắt. Dù sao em cũng sẽ không rời xa Vệ Lang."

Thư Kỳ vừa nghe gấp đến độ quát lớn tiếng: "ĐOÀN THANH NGỌC, ngẫm nghĩ lại đi, mấy ngày ngắn ngủi gặp nhau, em sẽ bị giam cầm chung thân, đáng giá sao?"

Thanh Ngọc cúi đầu, không nói.

Vệ Quốc lại ngăn cả người, trong miệng thì thảo: "Giam cầm chung thân?"

"Đúng, cô ấy phải đi, nếu không sẽ bị đi tù chung thân, mất đi tự do, giống như phế nhân." Thư Kỳ nói có tình ý sâu xa.

Tâm tình Vệ Quốc bắt đầu dao động, bình tĩnh nhìn Đoàn Thanh Ngọc: "Thanh Ngọc, vì sao muội không nói cho ta biết hậu quả nghiêm trọng như vậy? Nếu thật sự là thế thì thà rằng muội trở về đi, ta cũng không muốn giữ muội lại, muội ở lại càng bị thương tổn."

"Không!". Đoàn Thanh Ngọc đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt chứa nước mắt: "Huynh đối với muội tốt như vậy, muội nào có thể phụ huynh? Muội không muốn huynh cô đơn như trước kia, cả ngày rầu rĩ không vui. Muội phải ở bên cạnh huynh."

"Thanh Ngọc..." Vệ Quốc ngây dại, lần đầu tiên nghe được tiếng lòng của Thanh Ngọc. Cho tới này, hẳn tưởng tình cảm chỉ có từ hắn, nhưng không ngờ lòng của nàng lại giống hắn. Trong lòng hắn vài phần vui sướng, cũng mâu thuẫn. Muốn lưu nàng lại, nhưng như thế lại quá ích kỷ. Hắn không thể.

"Thúc Bảo, cho nàng trở về đi." Cố Viễn mở miệng nói "Chung quy nàng không thuộc về nơi này."

Thư Kỳ gạt đầu, lại nói: "Hiện tại sau này nàng có thể trở về gặp người, các người có thể gặp nhau. Nếu ở lại quá nhiều ngày, các người sẽ vĩnh viễn không có cơ hội gặp nhau nữa. Các người đừng xử trí theo tình cảm của mình mà sai lầm cả đời?"

Vệ Quốc sắc mặt nghiêm trọng, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thư Kỳ phân tích cho hai người hiểu.

Nàng thành khẩn cam đoan: "Chỉ cần qua tuổi trưởng thành, nàng có thể tùy ý đến thăm người."

"Thật sao?" Vệ Quốc nhìn Thanh Ngọc, ánh mắt ôn nhu, chờ mong nàng khẳng định.

"Ừ."

"Như vậy, muội trở về thời đại của muội đi." Vệ Quốc miễn cưỡng cười lộ lên, tươi cười cất giấu nét bi thương: "Ta sẽ ghi nhớ những lời nói của muội, chúng ta hẹn ước năm năm sau gặp lại sau. Đến lúc đó chúng ta đều 24 tuổi, trưởng thành rồi.."

Nước mắt Thanh Ngọc bắt đầu chảy xuống, đây là mối tình đầu của cô gái trẻ: "Được. năm năm sau. Năm năm sau muội nhất định đến tìm huynh."

"Tốt."

"Năm năm này huynh không được quên muội."

“Không quên.”

“Không được nhìn nữ nhân khác.”

“Không nhìn.”

Thư Kỳ cảm thấy âm ỉ.

Hồng Môn Yến

Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Đêm đã khuya.

Ban ngày phở xa náo nhiệt nhưng nửa đêm có vẻ yên tĩnh. Ngẫu nhiên trong ngõ có tiếng gõ ngõ điểm canh đập cái mõ đang chuyển động. Trừ tiếng đó ra chỉ nghe thấy âm thanh có xe ngựa chạy lộc cộc.

Thư Kỳ về mặt đau khổ rầu rĩ.

“Vì sao còn ngồi ở đây làm bộ rầu rĩ, không vui sao?”. Cố Viễn chăm chú nhìn hồng y nữ tử đang nhủ hai hàng lông mày, cười hỏi. Đoạn Thanh Ngọc đã đồng ý ngày mai rời đi, nhiệm vụ công tác của nàng cũng sắp hoàn thành, còn buồn cái gì nữa.

Thư Kỳ ủ rũ, nhìn nam tử ôn nhuận bên cạnh, ngập ngừng nói: “Người nói năm năm sau bọn họ có thể gặp lại nhau sao?”

“Vì sao không thể?”. Cố Viễn nhủ mày, không rõ giờ phút này nàng còn lo lắng cái gì, chính cô ta không phải cũng nói, chỉ cần Đoạn Thanh Ngọc đủ mười tám tuổi có thể tự do xuyên qua.

“Nhưng....” Thư Kỳ hết sức cắn chặt môi, kinh hồn bạt vía, ngo ngác nói: “Cố Viễn, ta có cảm giác ta phạm phải sai lầm...”

Cố Viễn cũng không truy vấn, lẳng lặng nhìn chăm chú thần sắc âm ỉ trước mặt, nữ tử thanh tú đang bất an, chờ nàng nói ra.

“Ta...” Thư Kỳ giương mắt nhìn vào con người hấn, đó là một đôi mắt tối đ, sâu không lường được. Giờ phút này có vẻ trong trẻo thuần túy đến lạ thường, lạnh như nước mắt mùa thu, đem về nồn nóng của nàng chậm rãi loại bỏ.

“Vừa rồi ta mới nhớ ra, sách sử có ghi lại Vệ Quốc 24 tuổi bệnh qua đời...”

Nam tử ngẩn người ra, sắc mặt âm ỉ. Hấn không nghi ngờ trong lời nói Thư Kỳ, nàng đến từ tương lai, tự nhiên sẽ biết được vận mệnh của Vệ Quốc. Bảo Thúc tuy cơ thể ốm yếu, nhưng không có bệnh tật, tại sao lại đoán mệnh?

Thư Kỳ nhớ lại sách sử có ghi: “Vệ Quốc vượt qua sông Trường Giang, gặp Vương đại tướng quân. Do vào buổi đêm, Đại tướng quân ra lệnh Tạ Ấu Dư, Vệ Quốc gặp lại họ Tạ, vui mừng khôn xiết, nói chuyện thâu đêm. Do thể chất yếu kém, mắc phải bệnh nặng, không dậy nổi.”

“Ta thật sự ngu xuẩn. Tự tạo hy vọng cho bọn họ, hoá ra là đưa bọn họ vào vực sâu của tuyệt vọng.” Thư Kỳ sắc mặt khó coi, trong mắt đã hội tụ đầy vẻ hối hận.

Thật hận chính mình, thậm chí nhanh chóng đưa Đoạn Thanh Ngọc trở về, cũng không cần thận đảo nắm mồ bi kịch đợi họ nhảy xuống. Năm năm sau, Đoạn Thanh Ngọc trở lại thời đại này tìm kiếm Vệ Quốc, nếu như cô ấy nhìn thấy bia mộ, cô ấy còn có thể tiếp tục có động lực sống không? Cô ấy có giống Dương Quá (Thần Điều Đại Hiệp) đợi người tình 16 năm, biết mình bị lừa đã nhảy vào đáy cốc cùng Tiểu Long Nữ. Thư Kỳ chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này. Nàng chính là kẻ lừa đảo hại người. Nội tâm của nàng tràn ngập sự áy náy, sợ hãi không được bình yên.

“Đồ ngốc.”

Một bàn tay dịu dàng tiếng đến, nhẹ nhàng cầm đôi tay lạnh lẽo của Thư Kỳ, truyền sự ấm áp của mình cho nàng.

Thư Kỳ không tự giác muốn tránh, lại bị cầm thật chặt.\

”Ngươi không sao.”

Cố Viễn dịu dàng khuyên giải, an ủi nói :” Là do ngươi có lòng tốt , không thể oán ngươi.”

” Nhưng , ta” Thư Kỳ muốn nói lại thôi , trong lòng nàng vẫn mang một oán áy náy trầm trọng.

Cách duy nhất là phải thay đổi vận mệnh của Vệ Quốc. Nhưng hần đang cân nhắc , cái gì không có lợi , hần sẽ không dễ dàng ra tay tương trợ.

Đột nhiên nàng đảo mắt , ngẩng đầu , nói với hần :” Tuổi bọn họ còn nhỏ . Có lẽ khi bọn họ lớn lên một chút , bọn họ sẽ có suy nghĩ khác. Đúng không?”

Trong mắt nàng loé ra lệ quang trong suốt (nước mắt) , lại tràn ngập sự bất an nhìn hần.

” Tất nhiên.” Cố Viễn không chút do dự trả lời.

” Ta thật vô dụng .” Thư kỳ miễn cưỡng cốc đầu mình , mang theo nước mắt cười :” Vận mệnh của Vệ Quốc có lẽ ta không thể thay đổi được nhưng tương lai của Đoạn Thanh Ngọc có thể sửa được. Sau khi trở về ta nhất định quan tâm đến cô ấy nhiều hơn , giúp đỡ cô ấy để đối diện với tương lai , có thể giảm bớt cảm giác áy náy của ta.”

Thư Kỳ vừa khóc vừa cười , thậm chí có điểm khó coi , lại làm cho tâm Cố Viễn đột nhiên rung động.

Ban đêm hai người không nói chuyện.

Sáng ngày thứ hai , Thư Kỳ bị tiếng đao kiếm trong viện ang lên chói tai đánh thức. Đẩy cửa vào vừa thấy đình viện vốn được bố trí rất đẹp biến thành một đồng hỗn độn . Hơn mười thanh niên trai tráng cầm binh khí bảo vệ phủ đang đánh nhau.

Tuy rằng đối phương nhiều người , nhưng thực lực không mạnh , một đám người bị thoái lui đến cửa . Gia nhân trong nhà thừa thắng xông lên.

Lại ầu đả này làm cho Thư Kỳ nhớ tới Lý Trần Hạo (trong Cổ Hoặc Tử) mang theo tiểu đệ đi chém giết.

Nhìn thấy Thư Kỳ trông đáng vẻ mới ngủ dậy đi tới , Cố Viễn khoé miệng cong lên , tiếp đón nàng.

Thư Kỳ không hứng thú chuyện chém giết nhau , còn thấp giọng hỏi :” Chuyện gì thế?”

Cố Viễn xoay người nhìn nàng , hỏi tường một chút , sau đó mới chậm rãi trả lời :” Có thể đó là kẻ thù của nhà ta.”

Cái gì ? Thư Kỳ trừng mắt , căn bản không giống phong cách thường ngày của Cố Viễn. Chẳng lẽ , hần có nhiều kẻ thù lắm , nhiều đến nỗi bản thân mình cũng không nhớ rõ đối phương là ai?

” Công tử , có muốn bắt hết một lượt bọn họ không?”. Quân gia Thường Tất Giản tiến đến xin lệnh.

” Công tử!”. Thư Kỳ cấp bách gọi to , theo tính cách của hần , khẳng định muốn đại khai sát giới :” Công tử , hãy khoan dung.”

Cố Viễn cũng không để ý tới nàng , thu hồi nét cười , ánh mắt như mắt chim ưng sắc bén , gần giọng từng chữ , nói với Thường Tất Giản :” Không để lại ai sống sót.”

Thường Tất Giản thần sắc nghiêm nghị lĩnh mệnh mà đi.

” Công tử!”. Thư Kỳ gần như là cầu xin.

Cố Viễn bình tĩnh , không lên tiếng.

Bất quá trong chớp mắt , có tiếng kêu thảm khóc rung trời , máu đỏ vung vãi khắp nơi trên mặt đất.

Thư Kỳ hai tay che mặt không dám nhìn. Khả dĩ những người đó kêu thảm thiết , xin tha mạng , cầu cứu nhưng lưỡi đao sắc bén vẫn đâm thẳng vào tim , nàng cơ hồ đau đến nỗi ngạt thở.

Trong đình viện lại trở về khoảng yên tĩnh như ban đầu.

Thư Kỳ chậm rãi trợn mắt , trong viện những hơn mười thi thể nằm sõng soài trên mặt đất.

Những người này một phút trước còn sống , giờ đây đã thành một khối tử thi.

Mặc kệ hần là ai , hần cũng không có quyền cướp đi sinh mệnh của người khác.

Hần thật là hèn hạ ! Căn bản là tên đao phủ lãnh huyết vô tình ! Thư Kỳ oán hận nghĩ.

Đêm qua thấy tên Cố Viễn dịu dàng thăm thiết căn bản chỉ là ảo tưởng. Bản thân mình không thể hiểu được tâm tư tàn nhẫn của nam tử trước mặt.

Mùi máu tươi nồng đậm lan toả khắp trong khí cùng phù , trong lòng nàng bốc lên một trận ghê tởm , giờ phút này chỉ có ý niệm mãnh liệt trong đầu : Rời khỏi hắn ! Thật nhanh rời khỏi hắn ! Hắn là ma vương giết người không chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Đoạn Thanh Ngọc cầm trong tay túi du lịch của công ty lúc xuyên qua , nếu không trở về kịp thời thì quá hạn sẽ trở thành phế thải.

Hiện tại có một Từ Phiến duy nhất do Đoạn Thanh NGọc cầm , Thư Kỳ đã chỉ dẫn nàng cài dữ liệu đưa nàng vào thời không.

Một trận ánh sáng hiện lên chói mắt , Đoạn Thanh Ngọc rút cuộc cũng biến mất , trở về nhà.

Thư Kỳ thở dài , cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng nàng quay đầu lại nhìn Vệ Quốc vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ chậm chạp không chịu rời đi , nhiều điểm u buồn trong lòng nàng lại trỗi dậy.

Thiếu niên kia vốn tuấn mỹ . Hiện tại sắc mặt tái nhợt , ánh mắt dại đi , như cô nhi mất bạn , còn kia là một thân ảnh cao ráo hết sức lạnh lùng.

Bọn họ hẹn ước năm năm sau gặp lại như bom hẹn giờ trong lòng nàng , thỉnh thoảng tra tấn thân kinh được coi là cứng cỏi của nàng.

Thư Kỳ à , Thư Kỳ , cách mạng chưa thành công , đồng chí còn phải cố gắng.

Trước khi đi , Thư Kỳ đã dặn dò Thanh Ngọc bảo Vân Phi mau chóng mang Từ Phiến đưa cho nàng , nhưng Thư Kỳ từng vài lần có kinh nghiệm xuyên qua , nàng nhớ rõ Vân Phi nói nếu sử dụng vật này thì phải báo cáo với trường học , trường học còn phải xin viện khoa học kỹ thuật , được phê duyệt mới có thể sử dụng. Trong thời gian báo cáo , xin , phê duyệt cần chờ đợi một khoảng thời gian không phải là ngắn.

Đang tiếc là Từ Phiến khác của mình bị tên Cố Viễn đưa cho Tiết Hoài Phong đem đi nghiên cứu. Nàng không tin tưởng thời đại một ngàn năm trước của hắn có phát hiện được cái gì không.

Thư Kỳ phỏng chừng Vân Phi tạm thời sẽ không đến , bằng không nhân dịp trong khoảng thời gian này tìm khối Từ Phiến khác , nói không chừng còn sử dụng được. Dù sao nàng cũng đang nghĩ rời xa Cố Viễn.

Gói gém hành lý xong xuôi , nàng do dự có nên nói một tiếng với hắn hay không nhưng tưởng tượng đến cảnh hắn hạ lệnh giết người , liền lập tức nàng hạ quyết tâm không lên tiếng trước khi rời khỏi để mất công trong lòng phẫn nộ. Tuy rằng mấy ngày này quả thật nàng vẫn được hắn chiều cố đến , nhưng hắn có thể thành con người lãnh huyết như vậy sao?

Sẽ không , đương nhiên sẽ không. Thư Kỳ lắc đầu , tràn ngập đầy phiền muộn , ta đối với hắn mà nói căn bản không có giá trị lợi dụng , hắn sẽ không để ý đến.

Rón ra rón rén đóng cửa lại , nàng chưa kịp xoay người , chỉ nghe thấy âm thanh lạnh lùng mang theo nghi hoặc ở phía sau vang lên :” Lén lút làm cái gì?”

Thư Kỳ một trận kinh hãi , xoay người chống lại ánh mắt thâm thúy của hắn , đôi mắt đen tinh khiết không có tia tàn ác. Biết rõ hắn không phải là người tốt nhưng Thư Kỳ vẫn có vài phần thất thần , vốn trong đầu có ý kiên quyết nhưng bắt đầu tái nhợt vô lực :” ta....”

Chú ý tới hành lý phía sau , Cố Viễn trợn mi :” Phải đi?”

“Đúng.” Thư Kỳ ổn định tinh thần , kiên định trả lời.

” Tại sao?”. Cố Viễn thất thần , hỏi :” Không phải đợi người mang Từ Phiến đến hay sao?”

Hắn cười nhưng có một chút hoảng hốt. Thư Kỳ sững sờ , cũng không nghĩ tới hắn lại hỏi như vậy.

Hắn hỏi như vậy là bởi vì muốn giữ mình ở lại sao? Nàng âm thầm phỏng đoán , trong lòng đột nhiên toát ra sự ngọt ngào , chua xót.

Không , không có khả năng. Nàng lập tức phủ định ý nghĩ của chính mình. Ngọc Diện La Sát này sao lại có tình cảm được chứ ? Thư Kỳ , người bị điên rồi ! Đừng để bị vẻ bề ngoài lương thiện của hắn mê hoặc. Dừng ngay loại ý nghĩ nguy hiểm này ra khỏi đầu.

Nàng bình tĩnh , đón nhận tầm mắt của hắn , cười lạnh một tiếng , nói :” Người đã quên giao dịch của chúng ta đã hoàn thành rồi sao? Ta đối với người không còn giá trị lợi dụng , ở chỗ này cũng vô dụng.”

Hắn tự nói với bản thân mình , nàng vốn không thuộc thế giới này. Sớm muộn gì cũng phải đi . Nhưng trong thâm tâm hắn giống như bị cái gì gặm nhấm. Hắn không rõ chính mình tại sao có cảm giác này. Trên mặt hắn vẫn mỉm cười.

Thái độ Thư Kỳ xem ra cũng lạnh như văng , một chút lưu luyến cũng không có.

Hai người đều suy nghĩ , trầm mặc một hồi , rồi cuộc Cố Viễn liếc mắt nàng một cái . Sau đó nhìn về khoảng hư không , thản nhiên nói :” Có lẽ sau này không có cơ hội gặp lại.”

” Không có cơ hội.” Thư Kỳ cố nén loại tình cảm khó tả trong lòng .

” Như vậy ...” Cố Viễn dừng lại , rồi cuộc đem ba chữ muốn nói nuốt xuống . Hắn nói nhỏ :” Bảo trọng !”

Thư Kỳ cười sáng lạn :” Người cũng vậy.”

Mặc kệ nội tâm bi thương cỡ nào , nàng hy vọng hắn lần cuối cùng nhìn thấy nàng cười đẹp nhất.

Đi ra khỏi cửa , Thư Kỳ phát hiện bên ngoài bầu trời trong xanh.

Gió táng tạt ầm ập phả vào mặt.

Hốc mắt của nàng hơi cay cay.

Nhưng càng không thể khóc như vậy mà đi ra.

Nàng có thói quen ngẩng đầu nhìn trời khi đang buồn.

Bầu trời cao trong xanh , tinh thần không chứa tia tập chất. Nàng chưa từng nhìn thấy sự yên tĩnh mỹ mãn như vậy.

Tâm nàng bắt đầu hồi phục chút bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Đặt mình vào đám đông trên phố , Thư Kỳ nhất thời có chút hoảng hốt , không biết nên đi con đường nào. Suy nghĩ : Muốn trở về được , phải quay về Giang Ninh tìm Tiết Hoài Phong đòi lại Từ Phiến. Kỳ thật việc này nàng không phải không nghĩ tới thương lượng cùng Cố Viễn . Tuy Từ Phiến với hắn vô dụng , nhưng theo cá tính của hắn , không biết lại đề ra giao dịch kì kèo gì .

“ Cô nương .” Một hoà thượng trung tuổi đi tới , hai tay tạo thành chữ thập , thi lễ với Thư Kỳ nói :” Có vị thí chủ phía trước cách đó không xa chờ người , muốn gặp người.”

Thư Kỳ kinh ngạc , bản thân mình không quen ai , ai muốn gặp mình cơ ?

Nàng đáp lễ lại , chỉ vào chính mình , xác định lại :” Tiểu sư phụ nói là muốn gặp ta ?”

“ Đúng.” Hoà thượng gật đầu :” Mời đi theo bản tăng đến chỗ hẹn.”

Thư Kỳ bán tín bán nghi theo sát người xuất gia , đi ra khỏi địa phương chưa quá 20 dặm , đột nhiên nghe có người hô to gọi tên nàng.

Nàng lên tiếng nhìn lại , nhất thời sợ ngây người.

Người này đúng là Vân Phi

Chẳng lẽ hắn tìm nàng nhanh như vậy?

Thư Kỳ nhìn kỹ , đúng là hắn .

Vân Phi hướng nàng đi tới.

“Nhanh như vậy đã tới rồi?”. Thư Kỳ cao hứng hỏi han.

Vân Phi về mặt quái lạ :” Sao cơ ?”

Thư Kỳ nhất thời không nghĩ được gì , kinh ngạc nói :” Chẳng lẽ , căn bản thầy không có trở về ?”

Vân Phi vừa nghe , nhất thời lộ ra bộ dạng ủ rũ :” Chúng tôi ở Giang Ninh nghỉ ngơi đêm hôm đó , tôi bị người ta bắt giam vài ngày . Sao đó may mắn một tên họ Vệ cứu tôi .”

“Thật không?”. Thư Kỳ trong lòng nghi ngờ , Vân Phi mới đến , căn bản khả năng kẻ thù là không có , như thế nào lại bị người bắt ? Chẳng lẽ là Cố Viễn ?

“Cái người họ Vệ kia có phải đáng cao gầy gầy ? Nho nhã yếu ớt không?” Thư Kỳ truy vấn.

Vân Phi gật đầu :” Đúng vậy , thuộc hạ gọi hắn gọi là Tam Đường chủ.”

Tâm Thư Kỳ một chút lạnh . Việc này khẳng định là người của Thuật Thiện Đường làm . Minh thật sự là không nhìn lầm hắn , thật sự là mua dây buộc mình.

Vân Phi thấy sắc mặt nàng thay đổi , không biết chuyện gì xảy ra , thân thiết hỏi han :” Làm sao?”

“Không , không có việc gì.” Thư Kỳ vội vàng che giấu sự mất mát trong lòng , cười hỏi : “VẬY sau này thầy trốn như thế nào , còn không trở về đi .”

“Tôi xác định cô không có việc gì , mới yên tâm trở về.” Vân Phi nháy mắt , sang sảng cười rộ lên.

“Cảm ơn thầy.” Thư Kỳ cũng thoải mái cười.

“Trong tay tôi có Từ Phiến , cô cùng Đoạn Thanh Ngọc đi về trước , thế nào?” Vân Phi nói xong , lấy Từ Phiến ra khỏi túi đồ.

Thư Kỳ sùng sốt , nhanh nhanh xua tay :” Không , không .”

“Tại sao?.” Vân Phi kỳ quái , chẳng lẽ nàng không muốn trở về?

“Đoạn Thanh Ngọc đã đi về rồi.” Thư Kỳ cười nói :” Em định lưu lại đây tìm Từ Phiến đã mất rồi trở về sau.”

Vân Phi nhìn không được trêu ghẹo :” Cô xem cô , mỗi lần đi công tác năng lực càng tiến bộ.”

“Được rồi.” Thư Kỳ trừng mắt , làm bộ tức giận :” Thầy về trước đi , nếu không thể tìm hộ em thì giúp em kéo dài bài giảng trên lớp hộ.”

Vân Phi nghĩ . khuyên :” Tôi cảm thấy thời đại này có điểm loạn , một mình cô ở đây không an toàn. Cô xem tôi- một đại lão gia , bị một người vô duyên vô cớ bắt nạt , huống chi cô một phụ nữ yếu đuối.”

Thư Kỳ cảm động. Giờ phút này hắn có thể suy nghĩ cẩn thận cho nàng , làm cho trong lòng nàng dâng lên một dòng nước ấm. Người với người trong lúc đó không chỉ có cừ hận . Càng hiểu nhau thì càng quan tâm săn sóc lẫn nhau.

“Thật sự cảm ơn thầy.” Thư Kỳ kiên quyết :” Em nhất định sẽ thấy khắc phục khuyết điểm để bù lại. Đây chính là nguyên tắc làm người của em”

Vân Phi thấy ý nàng đã quyết , đành dặn dò nàng phải cẩn thận bảo trọng . Hơn nữa nói cho Thư Kỳ biết cách đó không xa vị hoà thượng trẻ tuổi kia pháp danh Tuệ Không , hắn là bằng hữu tốt , nếu như có gì khó khăn hãy đến Thanh Chiêu Tự tìm hắn giúp đỡ.

Thư Kỳ mở miệng cười , gật đầu đáp lời , xoay người hướng tăng nhân thi lễ.

Đã đi rồi.

Thư Kỳ trong lòng trống rỗng. Cảm giác chính mình tựa như lục bình trôi , rất là thê thương.

Nhưng mà “Tiểu Tư Tư tưởng” rất nhanh bị cái đói khát bao phủ.

Từ sáng đến giờ , nàng chưa kịp ăn cái gì cho vào trong bụng.

Bình thường ăn theo Cố Viễn , căn bản không cần tiêu tiền. Hiện tại trên người không có vật gì đáng giá.

Làm sao bây giờ. Nàng băn khoăn.

Rời khỏi Cố Viễn , chỉ mang theo hai bộ quần áo để thay. Kỳ thật trong phòng nàng bày biện rất nhiều đồ trang sức quý giá , tuy tiện lấy một thứ cũng có thể giải quyết được vấn đề . Nhưng nàng cố tình không nên gọi là nghèo cũng bày đặt thanh cao. Cái này gọi là tự làm khổ mình.

Hay là trở về.

Không , tuyệt đối không. Rất mất mặt.

Thư Kỳ nghĩ , bắt giắc tới trước cửa Hồng lâu. Trên lầu , nữ tử xinh đẹp làm ra đủ hình dáng thu hút người qua đường.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

”Tránh ra , tránh ra !”. Hai tên hầu vội vã chạy tới , thô lỗ đẩy người qua đường , cấp bách mở rộng đường cho xe ngựa đi qua.

Xe ngựa kia nhìn qua đã biết đắt tiền , thân xe được khắc tinh tế , chế tạo vật liệu gỗ rắn chắc , có thể chống đỡ đao kiếm tập kích.

”Xe ngựa của ai đây?”. Thư Kỳ nhìn một vị đại thẩm hỏi.

Đại thẩm vừa mới vào thành , dùng ánh mắt hèn mọn đánh giá nàng , mới nói :” đây là xe ngựa của thái hậu. Ngươi không biết sao?”

Không phải Thái Hậu chỉ ở trong cung sao? Thư Kỳ tiếp tục chỉ ”Thật ngốc thật khờ” , hỏi :” Tại sao Thái Hậu lại ra khỏi cung?”

”Ngươi tự đi mà hỏi gia nhân của Thái Hậu.” Đại thẩm không kiên nhẫn liếc mắt nàng một cái.

Nàng nhất thời im miệng.

”Dẹp một bên , dẹp một bên.” Một tên lính khoẻ mạnh tiến thẳng , đẩy nàng một cái , đem nàng ngã vào chổn thanh lâu.

Thân thể mất cân bằng , chính mắt mình thấy đang bị ngã , còn không kịp có phản ứng gì.

”Cô nương , cẩn thận!”

Thanh âm nam tử vừa phát ra , nàng nghiêng người dĩ nhiên dựa vào trong ngực ấm áp của ai đó. Một bàn tay cầm thắt lưng của nàng , đỡ lấy nàng.

”Cô nương có sao không?”

Thư Kỳ giữ trọng tâm , xoay người vừa thấy , đứng trước mặt mình chính là bị nam nhân trẻ tuổi ngũ quan cân đối , mặt mày anh tuấn , khuôn mặt tuấn tú lộ ra một cỗ khí chất , xiêm y rộng thùng thình , quần áo lộn xộn , đẹp đẽ lạ thường . Hẳn là người có thân phận cao quý.

”Đa tạ công tử cứu giúp.” Thư Kỳ cúi đầu , thi lễ

”Không cần khách khí.” Nam tử trẻ tuổi kì dị cười :” Công nương chính là muốn tới Ý Hồng Lâu này để mưu sinh?”

”Không , không.” Thư Kỳ sợ tới mức vội vàng xua tay , lui về phía sau :” Công tử hiểu lầm xin cáo từ.”

Nam tử trẻ tuổi có ý tứ thích thú cười , nhìn theo bóng dáng của nàng đi xa.

Thư Kỳ đi rất xa mới dám quay đầu lại.

Ý Hồng Lâu kia phát ra mùi lẳng lơ sôi nổi làm phở xá tăng thêm vài phần lòe loẹt.

Nàng không phải khinh thường nữ tử phong trần này , nàng cũng biết nếu không phải hết đường sống thì ai muốn tiếng rё tiếng cười , cung cấp niềm vui cho người khác.

Khả dĩ nàng chán ghét nơi này vì đây là nam nhân lợi dụng có nhiều tiền tài đến *** áp bách nữ tử dơ bẩn.

Lang thang đường phố không có mục đích . Nàng không biết chính mình nên đi đâu.

Nàng sờ khắp người , chỉ mang theo khối ngọc tùy thân đeo trên cổ.

Ngọc bội có hình tiểu hồ lô màu xanh biếc , cuống hồ lô một bên khắc hai phiến lá , một bên khắc con chuột nhỏ.

Đây cũng không phải ngọc quý gì , ngọc được làm bằng chất liệu bình thường , người sáng suốt nhìn kĩ , còn có thể phát hiện bên trong có chút vẩy cá (

Như Ảnh :chẳng biết đây là cái gì +_+) . Thợ làm cũng không tinh xảo. Nhưng nàng vẫn luôn mang theo bên người. Bởi vì khi còn học đại học lần đầu tiên nàng mua thứ này bằng tiền của mình làm ra , bây giờ nàng vẫn còn tinh tường nhớ rõ lúc đây lấy được lương rất hứng phần. Mua được khối ngọc , nàng càng tự khích lệ mình.

Tro mắt không có biện pháp khác , đành phải dùng nó để giải quyết nhu cầu trước mắt.

Thư Kỳ gỡ ngọc bội xuống , đến hiệu cầm đồ.

Một thương nhân trung niên nam tử chào , một bên là tiểu nhị được phân phó mang trà đến điểm đàm đứng một bên mời Thư Kỳ ngồi hỏi :” Cô nương cần gì ?”

Thư Kỳ mở bàn tay ra , lộ ra ngọc bội , nói :” Chương quầy nhìn xem này.”

Trung niên nam tử cẩn thận xem xét ngọc bội cầm lấy , hai mắt trầm ngâm .

Một hồi lâu , hần mới mở miệng , mặt do dự , lắc đầu nói :” Cô nương , không nói dối cô , ngọc này được làm bằng chất liệu thường , không có giá trị cũng không có chỗ đặc biệt gì.”

Sự thật rõ ràng , nhưng tro mắt không biết làm thế nào , chỉ kiên trì đến cùng , mang theo vài phần uể oải có ý tứ hàm xúc hỏi :” Chương quầy , ngài trả bao nhiêu?”

” Không biết cô nương bán luôn hay muốn chuộc lại?”

” Bán luôn.” Thư Kỳ cũng không cho rằng mình có cơ hội sẽ chuộc lại.

Trung niên nam tử trầm ngâm một hồi , đang định mở miệng ra giá . Trong quán có tiểu nhị vội vàng chạy tới , ghé vào tai hần nói nhỏ vài câu.

Thư Kỳ tò mò quan sát bọn họ.

Vừa mới bắt đầu trên mặt chủ quán rõ ràng có chút nghi hoặc , nhưng mà lập tức lại bình tĩnh , vẻ mặt kinh sợ , cuối cùng thoải mái.

Hần quay đầu với Thư Kỳ , cười nói :” Tôi già 120 hoàng kim , cô nương thấy thế nào?”

” 120 hoàng kim?” Thư Kỳ cứng họng.

Tuy rằng thời đại này nàng không xác định được giá trị , nhưng 120 hoàng kim ở thời đại này chắc cũng không nhỏ.

Không phải nói không đáng giá , sao lại trả 120 hoàng kim ? Trong lòng nàng đâm ra tự đặt dấu chấm hỏi.

Chủ quán cười , nói :” Quán nhỏ của tôi luôn giúp người cấp bách. Cô nương có muốn viết khế ước không?”

Dứt lời , Tiểu nhị đã dâng bút mực.

Thư Kỳ tuy không biết rõ vì sao chương quầy như thế nào lại biến sắc , nhưng mua bán có hoá đơn. Vì thế nhắc tới bút mực , viết xong khế ước liền ấn tay xuống điểm chỉ.

Tiểu nhị trong quán mang mười thỏi vàng đến , đưa cho Thư Kỳ. Đối với một việc tốt như vậy , Thư Kỳ cầm lấy vàng vẫn có điểm lo lắng , dùng sức cắn một phát , rất cứng . Đây quả thật là vàng.

Nghĩ đến tiền không thể lộ , Thư Kỳ nhờ chương quầy đổi một ít bạc vụn , mới cảm thấy nỡ năn chạy lấy người.

Chương quầy trong quán xoay người đi vào trong phòng , hướng bóng người cung kính cúi đầu bẩm báo :” Tất cả đều nhờ ngài phân phó.”

” Tiểu nhân” Chương quầy giương mắt nhìn bóng dáng người nọ , muốn nói lại thôi , giống như lấy lại dũng khí , nói tiếp :” Tiểu nhân không rõ vì sao ngài lại để làm ăn lỗ vốn?”

Người nọ nghiêng người , không hờn giận liếc mắt nhìn hần , chậm rãi mở miệng , ngữ khí hơi có chút uy thế :” Việc các ngươi làm chính là ...”

Trung niên nam tử không dám nói nhiều , trên mặt mang theo thần sắc kính cẩn , biết điều khom người đi ra

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Một trận hăng hái qua đi , Thư Kỳ mới hồi tưởng cầm lấy tiền có chút kỳ lạ. Thực lòng nàng nghi ngờ chủ quán còn có âm mưu khác. Trên đời này có cái gì là miễn phí sao?

Không có khả năng.

Vì trong lúc an toàn , đem đó nàng liền dứt khoát đến khách điểm cao cấp nhất thành Kiến Khang – Minh Nguyệt Lâu.

Nàng xem xét , tại nơi đây kẻ ra vào không hẳn là người có tiền mà nhân vật nổi tiếng trong xã hội đều thường lui tới , 120 hoàng kim đối với người quyền quý như bọn họ bất quá cũng chỉ mất chín sợi lông chân – không đáng kể .

Ở trong phòng dùng bữa tối , nàng đơn giản sửa sang lại một chút hành lý của mình , quyết định sáng mai xuất phát đi Giang Ninh. Bất quá đi phía trước tới Thanh Chiêu Tự tìm vị hoà thượng để lại lời nhắn cho Vân Phi.

Toàn bộ kế hoạch đều hợp lý , Thư Kỳ yên tâm ngã trên giường.

Không biết ngủ bao lâu , trong lúc nửa tỉnh nửa mơ , nàng hoảng hốt nghe được tiếng sáo xung quanh.

Lắng nghe , tiếng sáo ban đêm vô cùng linh hoạt kì ảo , như ai oán , như khóc , dư âm lượn lờ , mỏng manh như sợi tơ mảnh sắp đứt.

Cả thân mình bay bổng giống như những nốt nhạc bay đến đây.

Cảm giác phi thường quen thuộc.

Nàng cũng là người biết cảm thụ mà.

Đúng vậy , ở một nơi , nơi nào đó có rừng trúc xanh , một nam tử áo trắng đang ngồi vẽ mặt ôn nhuận , cầm đàn gảy.

Là hần?

Chẳng lẽ là hần?

Thư Kỳ đột nhiên tỉnh táo lại , cái gì cũng không nghĩ nhiều , nàng vội xoay người xuống giường , đẩy cửa sổ ra vừa thấy , trăng khuyết treo trên đỉnh đầu , một nam tử nhẹ nhàng tay áo ngồi ở nóc nhà đối diện thân nhiên thổi sáo.

Như là phát giác động tĩnh , nam tử thổi sáo đứng dậy , hơi kinh ngạc nhìn thấy người đối diện tóc tai bù xù nhưng lại là nữ tử thanh tú.

Hắn đột nhiên hướng Thư Kỳ chào , thật có lỗi cười :” Quấy rầy giấc mộng của cô nương.”

Tiếng nói của hắn trầm thấp vững vàng , giống như còn chứa sự tang thương mệt mỏi.

Không phải hần !

Trong lòng Thư Kỳ giống như đồ sứ gì đó đột nhiên bị vụn vỡ.

Tự mình đa tình. Nàng xấu hổ nghĩ , đột nhiên cảm thấy người trước mắt rất quen mắt.

Nàng mượn trăng chiếu sáng coi trộm diện mạo của người nọ , trầm tư trong chốc lát , bỗng dung nhớ tới người nọ , người này không phải là đã giúp nàng ở Ý hồng lâu hay sao?

Không thể tưởng tượng được.

Bề ngoài là người ôn nhuận như ngọc nhưng hoá ra là một tay đánh đàn quyết đoán tốt như vậy?

Chẳng lẽ thời đại này nam nhân đều có tính cách phân liệt?

“ Cô nương?” Đối diện nam tử không biết vì sao nàng trầm mặc không nói gì.

Thư Kỳ thờ dãi , nói :” Công tử thổi sáo làm cho ta nghĩ đến cố nhân.”

Nam tử kia nghe vậy , sang sảng cười , nói :” Chắc hẳn người đó rất quan trọng với cô nương.”

Thư Kỳ cả kinh , tâm sự của bản thân mình như thế nào lại bị hắn dễ dàng nhìn thấu?

Nam tử chậm rãi nói :” Cô nương nghe thấy tiếng tiêu của tại hạ liền nghĩ đến vị cố nhân kia , tóc mây chưa chải , xiêm y chưa chỉnh , chỉ sợ hài cũng chưa kịp đi , liền vội vã ra cửa sổ , có thể thấy được hần ở trong lòng cô nương rất quan trọng.”

Thư Kỳ cúi đầu đánh giá chính mình , quả thật như thế.

Bất quá , người này là ai? Sức quan sát thật nhạy bén? Thư Kỳ suy nghĩ , lại dùng ánh mắt xem kỹ hắn.

Hắn thu liễm ý cười , đem tầm mắt chuyển hướng bầu trời đêm xa xôi ... (chỗ này tả bầu trời , hơi ức chế nên ta cắt , cũng k có gì quan trọng ^^)

Hắn trầm mặc đã lâu , khoé miệng mới lộ ra chút ý cười , nói với Thư Kỳ : “ Ta cũng vậy , bởi vì nhớ tới một vị bằng hữu , cảm thấy rất cô đơn . Vì thế dành mượn trăng thổi sáo giải sầu. Như thế xem ra , ta với cô nương đúng là tri âm ”

Nam tử kia nói ngữ điệu nhẹ nhàng , hơi thờ trong gió đêm , nàng cảm thấy được giọng nói kia có vài phần thâm lương.

Không chứng kiến ở ban ngày , giờ phút này trên người nam tử giống như người đã trải qua sự đời thâm lương , một loại nam tử có khí chất trưởng thành.

“ Xem ra công tử và ta cùng là người lưu lạc thiên nhai . ” (thiên nhai : chân trời , nơi xa xăm , các nàng mún hiểu thế nào thì hiểu > ”

“ Người lưu lạc thiên nhai ? ”. Nam tử tuổi trẻ cúi đầu suy tư , nhìn Thư Kỳ sang sảng cười : “ Được . ” cùng là người lưu lạc thiên nhai ! ” (theo ý Như Ảnh ta thì câu ý nghĩ là hai người đều ta người đi lưu lạc nơi chân trời khắp bề)

“ Chúng ta đều là cùng cảnh ngộ thì thông cảm cho nhau , không biết tại hạ có thể mời cô nương uống vài chén rượu dưới đêm trăng hay không ? ”

Thư Kỳ lúc này mới để ý bên cạnh hắn có hai vò rượu , như là cô ý sớm đã chuẩn bị tốt.

Đối phương sáng khoái cười , Thư Kỳ cũng không chịu thua : “ Như vậy , cung kính không bằng tuân mệnh . ”

Nam tử kia cẩn thận đem ống sáo thu vào tay áo , nhắc tới hai vò rượu , đầu ngón chân nhẹ nhàng một chút , phi thân xẹt qua , dừng ở bên cạnh Thư Kỳ.

Hai người chỉ cách nhau một tấm song (cửa sổ)

“ Đa tạ ! ” Thư Kỳ tiếp nhận vò rượu , ngửa đầu uống một ngụm.

Sáng nay có rượu sáng nay say , ngày mai sâu đến ngày mai sâu.

Rượu này , độ cồn nồng hơn , mùi cay xè , không giống như những lần trước.

Nhìn thấy Thư Kỳ nhũ mày nuốt xuống , nam tử kia thoải mái cười to : “ Xem ra hai chúng ta đều không quen uống rượu hoa quế . ”

Thư Kỳ chỉ cười.

Nam tử lại nói : “ Ta ngao du sơn thủy , mới tới Kiến Khang , cô nương biết nơi này có danh lam thắng cảnh gì không ? ”

Thư Kỳ ngạc nhiên. Trách không được khí chất nam tử tiêu soái không kiềm chế được , nguyên lai là người lưu lạc trong thiên hạ.

Cuộc sống “ Đọc vạn quyển sách , đi ngàn dặm đường ” Thư Kỳ rất hâm mộ. Nhưng mỗi lần chuẩn bị đi du lịch lại bị tất cả bạn bè khuyên can , nói phụ nữ độc thân đi một mình rất nguy hiểm. Thế là một đám kXách du lịch như vậy bị phá sản.

Tuy nói nàng vào thành đã được vài ngày , nhưng không đi tham quan. Chỉ mơ hồ nghe Vân Phi nhắc tới , hắn nói phía nam Thanh Chiêu Tự phong cảnh đẹp đẽ , là địa phương tốt.

“ Ta có nghe nói thành phía nam của Thanh Chiêu Tự là nơi danh lam thắng cảnh , không biết các hạ có thể đi một chuyến không ? ”

“ Thanh Chiêu Tự ? ”. Hắn cúi đầu trầm ngâm , gật đầu nói : “ Đi cũng được . Ta nghe bằng hữu nói ở đó là nơi ở của vị thu hành. Ngày mai có thể đi . ”

Nhìn phía Thư Kỳ , ánh mắt thành khẩn : “ Một người đi rất cô đơn , chúng ta có thể coi là hợp nhau , không biết cô nương có đồng ý đi cùng ta không ? ”

Thư Kỳ đối với nam tử có chút hảo cảm. Nàng nghĩ nghĩ , dù sao ngày mai mình cũng đi tìm vị hoà thượng đó , đi cùng hắn , có người bầu bạn.

Thư Kỳ gật đầu : “ Được . ”

Nam tử kia bung vò rượu lên , khoé mắt mang theo ý cười : “ Vậy nhé , ngày mai giờ Mão gặp nhau ở dưới đại sảnh . ”

Giờ Mão : ở đây là chỉ từ 5h đến 7h sáng

Chương 37

Ngày tiếp theo , hai người nói nói cười cười , xuất phát đến Thanh Chiêu Tự

Hai người trao đổi thông tin với nhau , lúc này Thư Kỳ mới biết được người này họ Phùng tên Vũ , người Bình Thành.

Suốt dọc đường vừa đi vừa hỏi , chẳng mấy chốc hai người đã đến dưới chân núi , theo sự chỉ dẫn của người qua đường nói , Thanh Chiêu Tự ở trên đỉnh núi , Thư Kỳ nhìn lên trên một cái , quả nhiên mơ hồ có ngôi chùa được mây mù bao phủ.

Người qua đường nói , từ trước đó là một chùa miếu hương khói tràn đầy , bởi vì lần đầu một đoạn có sơn tặc thường lui tới , luôn cướp bóc người khách phúng viếng , tất cả mọi người sợ hãi , không dám lên núi , cho nên chùa không còn như trước nữa. Nghe nói hai người muốn lên chùa , hẳn thành thật khuyên bảo một hồi.

Nhưng hai người cũng không đem việc này để ở trong lòng.

Phùng Vũ tin vào khả năng của mình , kiến thức lại rộng rãi , loại người nào cũng đều gặp qua.

Thư Kỳ là bởi vì ban ngày rõ ràng lại có người dám làm thế , đúng là vô vương pháp.

Vì thế hai người dọc theo con đường núi phía trước mà đi đến.

Trong núi cỏ thụ che mặt trời , nước suối chảy từ trên thác cao xuống trong suốt. Chim hót líu lo . Ánh sáng mặt trời mới mọc , chiếu vào cây Tùng Lâm dày đặc , cũng có một chút tia hàn ý.

Ngẫu nhiên nghe được tiếng chuông ở trong núi kéo dài , trong rừng cây vang vọng.

Cảnh tượng tĩnh mịch.

Địa phương tịch mịch như vậy có thể làm cho người ta hoàn toàn quên mất phiền não trên trần thế , xoá tâm nhơ bần phàm tục , tâm linh được thanh tịnh bình thản.

Hai người đều không có nói chuyện , sợ nếu khi ai đó mở miệng thì phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

Ước chừng đi được một canh giờ , chân của Thư Kỳ bắt đầu mỏi , dần dần không theo kịp cước bộ của Phùng Vũ.

Phùng Vũ cũng thấy thể lực Thư Kỳ không đi nổi , vì thế yêu cầu Thư Kỳ tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Hai người vào cánh rừng , Thư Kỳ tìm khối đá lớn ngồi xuống.

Phùng Vũ lấy túi nước vừa ra mức ở bờ suối đưa cho nàng.

Hai người nghỉ ngơi một hồi lâu , nàng cảm thấy thể lực hồi phục . Vì thế kêu Phùng Vũ chuẩn bị đi tiếp , thỉnh thoảng một đám cầm đại đao che mặt theo cánh rừng các phía vọt ra , vây chặt xung quanh bọn họ.

Này lúc đó phản ứng đầu tiên của Thư Kỳ chính là : không tốt , gặp sơn tặc. Nàng đoán qua loa một chút , ít nhất cũng có hai ba tên. Nàng phải làm sao đây? Nàng khấn trong lòng Phùng Vũ , thấy vẻ mặt hân hạnh bình tĩnh , nàng cũng thả lỏng một chút.

Chỉ có điều , thời đại này an ninh trật tự không được tốt lắm. Nàng nghĩ muốn ...

“Làm sao bây giờ?” Thư Kỳ nhỏ giọng hỏi.

Phùng Vũ cũng nhỏ giọng trả lời :” Bọn họ nhiều người quá , chúng ta giao tiền đi.”

Quả nhiên , một tên đi tới gần một họ :” Hai người các người , lưu lại tiền mua đường!”

Phùng Vũ lấy mấy khối kim loại trên người , ném cho bọn họ.

“Chỉ có một chút thôi à ?”. Hắn rất không vừa lòng nhìn vàng dưới tay hắn , lại nheo mắt đánh giá hai người bọn họ.

“Nhìn cách ăn mặc của các người , cũng không phải người nghèo kiệt xác. Chẳng lẽ rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt , muốn huynh đệ chúng ta động tay động chân kiểm tra người?” Hắn nhe răng cười , nhìn chằm chằm Thư Kỳ.

Thư Kỳ thấy trong lòng run lên, nhanh tay đem vài miếng vàng lá ném phía trước. Lại âm thầm may mắn mình không mang bên người vàng thỏi để tùy thân.

“Quá ít!” Giống như một con mãnh thú không thể thỏa mãn, đầu lĩnh kia trong mắt tức giận.

Phùng Vũ mỉm cười: “Trong người chúng ta chỉ có như vậy. Nếu thủ lĩnh đem giam ta, thả bằng hữu của ta về nhà báo tin, ta cam đoan người nhà ta sẽ phái người đưa tiền đến chuộc.”

Tên đầu lĩnh kia suy nghĩ một lúc, cùng mấy tên thuộc hạ bên cạnh ghé đầu vào bàn bạc, cuối cùng thận trọng nói: “Tiểu tử nguoi tốt nhất đừng đùa giỡn với ta.”

Nói xong, vung tay lên, ra lệnh thuộc hạ lui bước, nói với Thư Kỳ: “Cô nương, tốt nhất nguoi nhanh trở về báo tin, nếu không tình lang của nguoi khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

Tình lang? Thư Kỳ xấu hổ nhìn Phùng Vũ, Phùng Vũ cười với nàng, xoay người ôm lấy nàng, tựa đầu vào vai nàng, bộ dáng cực kỳ thân thiết.

Thư Kỳ mờ mịt không thôi, thế là thế nào?

Còn chưa rõ tình huống, chỉ nghe Phùng Vũ nói bên tai nàng: “Ở dưới chân núi chờ ta.”

Thư Kỳ chần chờ chớp mắt một cái, lập tức hiểu được, nhưng nàng vẫn giả bộ bằng ánh mắt “Lo lắng” không thôi.

Phùng Vũ vỗ nhẹ bả vai nàng, âm thanh như mặt nước yên ả, nói: “Yên tâm.”

Thư Kỳ định nói gì nữa, tên đầu lĩnh kia sớm không kiên nhẫn, quát: “Tiểu tử nguoi nhanh lên. Nếu không ta cũng bắt giam ả.”

Phùng Vũ lập tức buông Thư Kỳ ra, mỉm cười nhìn nàng, dùng ánh mắt bảo nàng theo kế hoạch mà hành động.

Thư Kỳ chỉ nói một tiếng “Cẩn thận”, liền bắt an vội vàng hướng dưới chân núi mà chạy.

Ở đây nửa ngày, mà không thấy người nào lên núi dâng hương.

Thanh Chiêu Tự quả thật hương khói ít.

Một mình Thư Kỳ đợi ở đỉnh đã lâu cũng không thấy thân ảnh từ trên núi xuống, làm cho nàng đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, không biết nên làm thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Thời gian trôi qua, sự lo lắng trong lòng Thư Kỳ càng ngày càng tăng lên, Phùng Vũ có thể an toàn thoát thân không?

Tuy rằng nhìn bộ dạng của hắc trăn định tự nhiên, nhưng đến tột cùng trong lòng Thư Kỳ vẫn là bất an, chỉ cảm thấy giờ này khắc này chờ đợi là một loại thống khổ.

Nàng suy nghĩ: thay vì ở đây lo lắng hay nên tiếp tục đi lên núi, có nên quyết định áp dụng bước tiếp theo đó là —— báo quan.

Trong lúc quyết tâm lại tiếp tục lên núi, nàng bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một lam ảnh đang ở trên sơn đạo tiêu sái đi đến. Tập trung nhìn rõ, thì người nọ đúng là Phùng Vũ.

Nàng lo lắng nửa ngày tâm rốt cục cũng buông xuống. Vì thế, lẳng lặng ngồi trong đình chờ hắc trăn tới.

Vốn tưởng rằng trải qua một hồi liều chết mới có thể phá vây mà ra, hắc trăn phút này là nhất định rất mệt mỏi, chắc chắn không chịu nổi rồi, nhưng Thư Kỳ nhìn hắc trăn xuất hiện ở trước mắt mình vẫn là tiêu sái không kèm chế được, quần áo không dính bụi thì trong lòng rất kinh ngạc: nếu có thể thoải mái giải quyết đám sơn tặc như thế, thì vì sao lúc ấy còn hao phí tâm tư để nàng đi trước?

Phùng Vũ không nhanh không chậm đi vào bát giác lương đình.

Thư Kỳ vội vàng đứng dậy nghênh đón, hỏi: “Nguoi không sao chứ?”

Hắn mỉm cười, tinh tế đánh giá Thư Kỳ, một hồi lâu mới nói: “Mới vừa cùng đám sơn tặc giao đấu thì gặp được một vị bằng hữu tương trợ.”

Thư Kỳ nghĩ thầm: Chẳng trách hắn có thể thuận lợi thoát thân như vậy.

“Bất quá, ” Phùng Vũ dừng một chút, ý vị thâm trường nhìn nàng nói, “Vị kia hình như là bằng hữu của ngươi.”

Thư Kỳ nghe vậy hiện lên một tia nghi ngờ trong lòng. Nàng là một nữ tử hiện đại vừa xuyên qua đến thời không xa lạ này, làm sao có thể có bằng hữu được?

“Ta ở chỗ này không có bằng hữu a.” Thư Kỳ khẳng định nói.

Phùng Vũ cười, trầm tư nói: “Lúc ấy ta muốn cảm tạ người đó, hắn lại nói không cần cảm tạ hắn, hắn là theo mệnh lệnh công tử nhà hắn làm việc. Như thế xem ra, đích thị là công tử nhà hắn cùng cô nương có quen biết.”

Thư Kỳ trong lòng đột nhiên hiện lên một bóng người.

Chẳng lẽ là hắn? Dựa theo logic người nào đó tự hỏi, lúc bọn họ chia tay thì đã không còn quan hệ gì, hắn căn bản không đáng làm như vậy.

Thấy Thư Kỳ lâm vào trầm tư, sắc mặt âm tình bất định, Phùng Vũ càng thêm khẳng định “Công tử nhà ta” trong miệng người nọ cùng Thư Kỳ đúng là có chút quan hệ. Chính là nhìn về mặt của nàng, tựa hồ giữa hai người từng có chút hiềm khích. Nếu nàng không muốn nói, hắn cũng sẽ không đường đột đến hỏi. Dù sao trong lòng mỗi người đều chôn giấu một ít chuyện vui hoặc buồn mà không muốn bị người khác nhắc đến. Cũng như chính hắn, mấy năm nay rời nhà đi, cáo biệt bằng hữu, một người dạo chơi thiên hạ, cất cao giọng hát khúc Sơn Thủy, lúc đó chẳng phải muốn dùng thời gian chôn vùi những chuyện cũ sao? Cho nên, hắn nhìn Thư Kỳ bộ dạng buồn rầu, ngược lại cười khuyên nhủ: “Ngươi cũng chớ phiền não làm gì. Hắn sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện mà.”

Thư Kỳ gạt đầu đồng ý.

Lúc này đã gần đến giữa trưa, thời tiết bắt đầu chuyển nóng. Hai người thương lượng vẫn là sáng mai mới có thể trở lên núi.

Buổi sáng ngày thứ hai, hai người đến Thanh Chiêu Tự.

Thanh Chiêu Tự xây dựng theo phong cách cổ xưa, chung quanh từng lâm tụy tốt. Chứng thật là người xuất gia thanh tu yên tĩnh.

Bất quá, cũng bởi vì sơn tặc, khách hành hương không ai dám lên chùa phúng viếng, có vẻ vắng ngắt.

Phùng Vũ gọi một tiểu sa di lại hỏi: “Xin hỏi thiền phòng của Tuệ Không sư phụ ở đâu?”. Thư Kỳ lúc này mới biết, nguyên lai Phùng Vũ muốn tìm bằng hữu cũng chính là người mình muốn tìm. Hai người lập tức nhìn nhau cười.

Thông qua lời của tiểu sa di biết được, Tuệ Không rất tuệ căn, là đệ tử đắc ý của chủ trì phương trượng, tại trong chùa này địa vị không thấp.

Tiểu sa di dẫn bọn họ xuyên qua con đường dài có hoa và cây cảnh, đi vào trước thiền phòng của Tuệ Không. Giờ phút này, đại môn của thiền phòng đang đóng chặt, tiểu sa di nói cho bọn họ biết có thể Tuệ Không sư phụ còn đang ngồi thiền, liền đề cho hai người ở ngoài cửa kiên nhẫn chờ đợi.

Ước chừng qua một canh giờ, cửa phòng rốt cục mở ra. Tuệ Không vẫn như cũ là một thân tăng y màu vàng, trên cổ là một chuỗi Phật châu, mặt mày nghiêm trang, chấp tay trước ngực, hướng Phùng Vũ cùng Thư Kỳ thi lễ: “A di đà phật, để mọi người phải đợi lâu.”

Lần trước Thư Kỳ gặp hắn là ở phố xá sầm uất, lúc ấy nàng chỉ lo cùng Vân Phi nói chuyện, cũng không chú ý hắn lắm. Lần này gặp lại, trong lòng Thư Kỳ không khỏi có cảm giác kính sợ.

Thân hình của hắn gầy, cả người toát lên vẻ thanh tuấn thẳng thắn, có chứa một loại thanh khí thần tiên. Khí chất này cũng chỉ có người xuất gia mới có thể có, là không có thực ở nhân gian đầy bụi trần.

Mặc dù nàng không phải là một Phật tử chân chính, nhưng cũng biết giáo lý nhà Phật là một loại huyền diệu về nhân sinh triết học, nếu có thể hiểu thấu đáo Phật lý cao thâm, đại triệt đại ngộ, cũng có thể đạt đến tâm linh bình an vĩnh hằng, do đó sẽ được giải thoát. Các đệ tử Phật môn dứt khoát vứt bỏ thế tục mê hoặc, một lòng hướng Phật cuộc sống, thái độ làm cho nàng sinh lòng kính trọng. Mà trong lòng nàng còn có không ít **** (t: cái này trong bản gốc nó nhu thế), dĩ nhiên là không thể không tiếp tục trầm luân trong cuộc sống cuộn cuộn hồng trần này.

Phùng Vũ vừa thấy hắn, cười nói: “Đã lâu không gặp, Tuệ Không sư phụ.”

Tuệ Không lập tức đưa bọn họ tiến vào thiền phòng của mình.

Thiền phòng của tăng nhân được bố trí cực kỳ đơn giản, bên trong chỉ có một cái giường, một bàn, một cái thanh đồng lư hương, một câu đối “Phật” tự treo ở trên tường.

Để Thư Kỳ nói xong ý đồ đến đây của mình, Tuệ Không lại nói: “Nếu Vân thí chủ đã đem an nguy của nữ thí chủ phó thác cho bản tăng, tất nhiên bản tăng sẽ cùng ngươi đến Giang Ninh. Về phần chuyện lưu lại lời nhắn, giao cho các đệ tử trong chùa làm là được.”

“Sao dám làm phiền đại sư?” Thư Kỳ vội vàng chối từ, nàng biết người xuất gia luôn luôn chú trọng tu hành, không để ý tới tục sự.

Tuệ Không lại nói: “Đệ tử Phật môn vốn là vì cảm hóa chúng sinh, cứu trợ chúng sinh mà đến, giúp đỡ người cũng là bổn phận.”

Phùng Vũ cũng nói: “Tuệ Không sư phụ nói rất đúng.”

Lúc này Thư Kỳ bắt đầu dĩ cũng phải đáp ứng, nhưng cũng băn khoăn, một nữ tử tuổi trẻ cùng một hòa thượng trẻ tuổi đi cùng vẫn là có nhiều bất tiện, liền cự lực mời Phùng Vũ đồng hành.

Phùng Vũ vốn là vừa mới đến đây, còn chưa tham quan phong cảnh của thành này, ý muốn chối từ, nhưng thấy Thư Kỳ khẩn thiết, đành phải nén tâm tình xuống mà đáp ứng nàng.

Vì thế ba người lại trò chuyện với nhau một khắc, ước định ngày mai sẽ xuất phát, để mọi người chuẩn bị.

Trên đường xuống núi, Phùng Vũ cười nói: “Cô nương vừa rồi thật sự là quá lo lắng, không biết Phật gia có nói ‘gặp nữ tử cũng xương khô’. Ta nghĩ thế tục nam nữ trong mắt hán bất quá là một đồng xương khô.”

Thư Kỳ cũng tự giễu nói: “Là ta thô tục.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Hôm đó, Phùng Vũ cùng Thư Kỳ liền đặt xe ngựa, chuẩn bị lương khô, chỉ chờ ngày mai một đường xuất phát.

Đêm đến, Phùng Vũ nói muốn đi dạo, liền một mình ra cửa.

Thư Kỳ một mình ở trong phòng không có việc gì làm, đành phải sớm bò lên trên giường đếm cừ.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, đột nhiên mưa to mưa tiếng mưa rơi cùng sấm sét vang dội làm nàng bưng tỉnh.

Thư Kỳ từ nhỏ rất sợ sét đánh. Trước đây mỗi lần gặp sấm sét trong đêm, luôn luôn bị giật mình bừng tỉnh, ôm chăn sợ tới mức không dám ngủ. Là một đứa bé, nàng tự nhiên hi vọng lúc này mẹ có thể xuất hiện cùng nàng, việc này nàng không dám nói với mẹ, bởi vì mẹ còn phải chiều cổ tiểu đệ đệ mới sinh, nếu ngay lúc mẹ đang phiền lòng còn có thể bị răn dạy. Nàng đành phải một mình nép ở góc giường, bịt lấy lỗ tai, thân thể nho nhỏ co lại thành một khối, chịu đựng một trận sấm sét ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên, một trận cuồng phong mãnh liệt mang theo mưa đem cửa phòng đẩy ra. Ngọn đèn trong phòng cũng bị dập tắt.

Trước mắt tối sầm, Thư Kỳ sợ tới mức dùng chăn che mặt. Ai, ai vào được. Từng xem qua những bộ phim kinh dị lúc này cảnh tượng nhát nhát hiện ra trong đầu. Trên chóp mũi và trán bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Một hồi lâu, lại không nghe thấy động tĩnh gì nữa, nàng vùng trộm bò chần xuống, hé nửa mắt nhìn ra bên ngoài, một mảng tối đen, dường như cũng không gì khác thường. Lúc này mới đem nỗi sợ trong lòng buông xuống, có lẽ là bởi vì nghe chuông quây nói nơi này phòng trộm an toàn thì thổ lộ là nhát lưu, nếu khách nhân ở trong lâu có gì tổn thất ông chủ sẽ bồi trả gấp 10 lần, kết quả yên tâm đến ngay cả cửa cũng chưa xem xét qua.

Bên ngoài mưa ào ào, ban đêm không khí ẩm ướt. Thình thoảng có gió xen lẫn mưa thổi vào phòng, Thư Kỳ thậm chí cảm thấy yêu thích những giọt mưa bắn tung tóe trên mặt đem đến cảm giác ẩm ướt. Nhưng mà trên chân chẳng phải cũng khó tránh khỏi ẩm ướt? Nàng cũng không muốn đắp chăn ẩm ướt mà ngủ một đêm, không cẩn thận sẽ dễ phong thấp.

Trước mắt là một mảng tối đen, một tia sáng cũng không có, nàng đã từ từ đứng dậy, lục lọi từ trên giường bò xuống, chuẩn bị đi đóng cửa.

Từng bước gian nan trong bóng đêm. Biết rõ phía trước không có chương ngại, nàng vẫn không đi nhanh, giường tay sờ soạng trong hư không, thật cẩn thận dịch chuyển bước chân đi tới.

Cảm giác rời giường cũng không có xa lắm, cửa phòng đột nhiên “Kéo kẹt” một tiếng khép lại.

Thư Kỳ nhất thời đứng tại chỗ, không dám nhúc nhích. Lúc này gió còn thổi sao?

Trong bóng tối nhìn không rõ cái gì, nàng lại cảm thấy có cái gì đó di chuyển. Nhưng không nghe âm thanh khác phát ra, nàng lại hoài nghi là mình bị ảo giác.

Ảo giác, ảo giác, chớ tự mình dọa chính mình. Nàng cố gắng trấn an cảm xúc khẩn trương của chính mình, bình tĩnh tâm tình của mình.

Hiện tại không khí ướt át không tràn vào đến đây. Tuy nhiên, để đảm bảo, nàng vẫn muốn đi xác nhận đã thật sự đóng cửa, miễn cho ngủ được một nửa lại phải đứng lên còn phải lo lắng đề phòng.

Nhẹ nhàng thở ra một cái, nàng chậm rãi cẩn thận dựa vào cảm giác cùng trí nhớ hướng cửa đi tới.

Một tia chớp xẹt qua bầu trời bao la đen kịt, ngoài phòng một mảnh sáng chói mắt. Một giây sau chính là lôi điện lớn. Nàng hoảng sợ nhắm chặt hai mắt, che lỗ tai.

Nhưng mà, tiếng sấm chưa nổ vang phía trước, nàng đã bị rơi vào một cái ôm ấm áp nhốt lại. Chưa kịp phản ứng, thì sấm chớp rung trời vang lên, đất rung núi chuyển.

Tiếng sấm qua đi, nàng nhẹ nhàng thở ra, lại ý thức được tình huống của mình lúc này —— bị người gắt gao ôm vào trong ngực!

Lưu manh!

(là nơi có độ an toàn cao) tuyệt đối đảm bảo an toàn cho người cùng tài vật an toàn, vô nghĩa!

Nàng lập tức dùng sức giãy ra khỏi tay đối phương, một bên thấp giọng gầm lên: “Buông!”

Đối phương cũng không lên tiếng, ngược lại càng dùng sức ôm lấy nàng, đem thân mình của nàng cùng hân dính sát vào nhau cùng một chỗ.

Thư Kỳ trong lòng hoảng loạn, chẳng lẽ là hái hoa tặc?

(là nữ chưa chồng, còn xử nữ)

Ngay lập tức trấn định lại, trước mắt loại tình huống này chỉ có thể tự cứu.

Nàng nâng lên chân phải liều mạng hướng đối phương đá, nghĩ rằng thừa dịp đối phương bị đau là chính lúc đào tẩu.

Nhưng đối phương giống sớm hiểu rõ nhất cử nhất động của nàng, lúc nàng nhấc chân đột nhiên ôm nàng nhẹ nhàng quay người lại, tránh khỏi, còn thuận thể đem nàng đặt tại trên cửa.

Hai người thân thể chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ. Thư Kỳ thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương.

“Người muốn làm gì?” Thư Kỳ cố gắng trấn định thanh âm rung rung mang theo vài phần nức nở.

Đối phương vẫn là không lên tiếng. Nhưng Thư Kỳ rõ ràng cảm thấy hân trong bóng đêm nhẹ nhàng cười, thân mình lại dán chặt vài phần, nàng hoàn toàn bị hân ngăn chặn, không thể nhúc nhích, tóc gáy của nàng dựng hết lên, hân sẽ không thật sự muốn cưỡng bạo nàng chứ?

“Ta có tiền,” Thư Kỳ đột nhiên nghĩ đến trong tủ treo quần áo có mấy thỏi vàng, ý đồ lấy lợi dụ dỗ, vội vàng mở miệng, “Ta cho người tiền, người đừng chạm vào ta.”

Rõ ràng cảm thấy đối phương thân thể cứng đờ, một bàn tay thon dài mảnh khảnh xoa gương mặt của nàng. Nàng quay mặt qua chỗ khác, trốn tránh.

Nhưng đối phương không chút nào để ý, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve cánh môi mềm mại của nàng.

Nàng nhân cơ hội há mồm khê cắn, đối phương lại sớm rút tay về.

“Đừng đụng ta!” Âm thanh của Thư Kỳ run rẩy. Nàng nên làm bây giờ? Như thế nào lại gặp chuyện như vậy?

Đối phương hạ giọng nở nụ cười, chợt đột nhiên, một vật mềm mại ấm áp bá đạo dừng ở trên môi của nàng, hôn.

Nụ hôn của hân giống như lửa nhiệt tình.

Trên người của hân có một loại mùi vị quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Nàng liều mạng vịn vẹo thân thể, muốn tránh né. Nhưng hành động này giống như càng khơi dậy hứng thú của đối phương, cả người hắn hoàn toàn ngăn chặn thân mình nhờ nhún kiêu diễm của nàng, làm nàng không thể động đậy. Nàng từ bỏ phản kháng phí công, mặc cho hắn tùy ý mút vào nhấm nháp hương thơm ngọt của nàng.

Thấy nàng không còn liều chết phản kháng, môi của đối phương cũng trở nên ôn nhu, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng.

Thân thể của nàng giống bị rút hết khí lực, mềm nhũn, giống như có thể bay lên.

Loại tư vị này giống như. Cũng không tệ lắm.

Cũng không tệ lắm? Thư Kỳ bị ý nghĩ của mình hù dọa, đối phương đúng là đang xâm phạm nàng, nàng cư nhiên cảm giác không sai? Cũng quá cái kia. Không biết xấu hổ đi?

Nàng vừa thẹn vừa giận, hai gò má nóng bỏng.

Đối phương tựa hồ còn không thỏa mãn vuron lưỡi chậm rãi đụng chạm môi của nàng.

Còn muốn lưỡi hôn?

Nàng quật cường cắn chặt môi, không muốn cùng hắn dây dưa.

Đối phương nhận thấy nàng không hợp tác, cũng không giận, chỉ dùng lưỡi vẽ lên bề ngoài đôi môi xinh đẹp của nàng. Lý trí của nàng bị mất đi một chút, hắn đột nhiên mạnh mẽ cắn môi của nàng, nàng nhẹn không được há mồm kêu sợ hãi, lưỡi của hắn linh hoạt thăm dò vào.

Khi hắn rút cục hoàn toàn hôn nàng thì trong thân thể của nàng giống như đốt một mồi lửa.

Bên ngoài mưa gió dần dần ngừng, phòng trong cảnh xuân kiều diễm, hai người hôn nhau kịch liệt dây dưa. Tay của Thư Kỳ bắt giác chậm rãi đặt lên vai hắn.

Không biết nụ hôn này rốt cuộc giằng co bao lâu, đối phương mới thỏa mãn buông nàng ra.

Thư Kỳ liều mạng nồm hồ hấp, thiếu đường khí đầu óc dần dần khôi phục lý trí.

“Ngươi đi làm cái gì?” Thư Kỳ lạnh lùng đẩy ra hắn, lục lọi muốn đi đốt đèn.

Đối phương cúi đầu nở nụ cười, cũng không trả lời, chỉ giúp đỡ nàng, nói: “Ngươi đừng động, ta tới.”

Tiếng nói quen thuộc ôn nhu như nước mùa xuân.

Là hắn, đúng vậy! Xiêm y tắm hương cũng là một cái vị.

Cư nhiên đi theo nàng tới đây! Vậy vừa rồi coi như cái gì? Đánh lén nàng? Khi dễ nàng?

Tức khắc, đèn sáng lên. Trước mặt Thư Kỳ là một công tử trẻ tuổi mỉm cười nhìn về mặt đỏ hồng của nàng.

Tối nay hắn mặc một thân trường bào xanh thẫm, cổ áo cùng tay áo có viền màu đen, mặt trên có thiêu hoa kim tuyến, càng làm hắn nổi bật mi mục như vẽ, phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm.

Nhìn hắn vẫn là đẹp như vậy. Thư Kỳ ở trong lòng cảm thán một hồi. Về mặt tức giận vừa rồi của nàng sớm hòa tan khi hắn thanh nhã tươi cười, dùng âm thanh hơi khàn khàn hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đừng đi Giang Ninh.” Cố Viễn cười nói, “Ta đã phái người thông tri Tiết đường chủ chạy tới đây.”

“Ngươi làm sao biết ta muốn đi Giang Ninh?” Thư Kỳ nhú mày, lập tức nghĩ tới đáp án, lửa giận chui thẳng lên đỉnh đầu, “Ngươi phái người theo dõi ta?”

Cố Viễn không thể để ý tới Thư Kỳ đang phẫn nộ, thần nhiên nói: “Phải”

“Tại sao ngươi lại làm như vậy?” Thư Kỳ trừng mắt nhìn hắn, dựa vào cái gì dám hạn chế tự do của nàng, còn là một bộ dạng đương nhiên, “Ta không phải là sủng vật của ngươi!”

Cố Viễn đứng yên không nói, mặc cho nàng phát tiết tức giận trong lòng.

“Ngươi rất hèn hạ!”

“Ngươi là tiểu nhân!”

.....

“Uh, phải” hần bình tĩnh thông thả đáp lời, “Là lỗi của ta.”

Thư Kỳ sùng sốt, hoài nghi lỗi tai của mình nghe sai, hần mới vừa nói cái gì? là lỗi của hần? Luôn luôn cao cao tại thượng như hần cũng sẽ nhận sai?

Nàng nghi ngờ nhìn đôi mắt sâu thăm thẳm của hần, quả nhiên không có đến nửa điểm thành ý? Lại đang đánh lừa nàng!

Nàng bất đắc dĩ đặt mộng ngồi xuống, than thở : “Quên đi, quên đi, dù sao ngươi lợi hại, ta đánh không lại ngươi.”

“Ngày mai ta phái người đưa ngươi quay về Sơ Ảnh các.”

“Vì sao?” Sơ Ảnh các là nơi ở của Cố Viễn, ta cùng hần đã tạm biệt rồi, trở lại làm gì?

“Hai ngày sau Tiết Hoài Phong sẽ đến xây Khang thành.” Hần nhíu mày hỏi, “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tìm hần lấy lại từ phiến?”

Người này rõ ràng là ý yếu điểm của nàng mà uy hiếp.

Ta ở chỗ này chờ hần.” Thư Kỳ tức giận liếc hần, nhìn bộ dạng kia của hần càng làm cho người ta căm tức.

“Trong nội đường sự vụ bận rộn, ta sẽ không để cho hần dễ dàng xuất môn.” Cố Viễn lạnh nhạt nói.

“Ngươi. . . .” Đây không phải là cô ý làm khó nàng sao? Thư Kỳ lâm vào chán nản.

“Ngày mai đi hay không tùy ngươi.” Cố Viễn cười khể, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Cố Viễn đã sớm bị nàng chém thành tám khối . Đáng tiếc nàng không có công lực như vậy, đành phải một lời bất mãn nhìn theo thân ảnh thanh nhã đang rời đi.

“Thật đúng là đáng ghét! Chiếm tiện nghi người ta còn kiêu ngạo làm như là không có việc gì!” Thư Kỳ hung hăng đóng cửa vào, căm giận bất bình, lại ảo não nói, “Nụ hôn đầu của ta. Cư nhiên lại bị một cô nhân ngán năm trước cướp a.”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Sáng sớm hôm sau, Thư Kỳ nhìn thấy Phùng Vũ cùng Tuệ Không, khó tránh khỏi hướng hai người giải thích một phen, nói rằng có vị bằng hữu mời nàng đến ở mấy ngày, cũng tự chủ trương mời hai người cùng đi.

Nghe người được phái đi đón nàng nói cô nương muốn đem hai bằng hữu của nàng vào trong phủ thì Cố Viễn chỉ cười một tiếng, liền cho Thường tổng quản đưa bọn họ an trí ở Vĩnh Lạc các . Kể từ đó, Thư Kỳ lại vào căn phòng mình ở lúc trước, tiếp giáp với phòng của Cố Viễn.

“Ta hiện tại cũng không phải là thị thiếp hay tỳ nữ của ngươi rồi, sao còn để cho ta ở nơi này?” Thư Kỳ vọt vào thư phòng đối mặt với Cố Viễn đang kiểm tra lại các khoản kháng nghị,

“Ta cũng phải đến Vĩnh Lạc các ở đi.” Cố Viễn mỉm cười, gấp sổ sách lại, giương mắt nói : “Tiết đường chủ cũng sẽ ở tại Sơ Ảnh các.”

Ách, thì ra là thế. Thư Kỳ lúng túng thay khuôn mặt tươi cười: “Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút.” “Thực rồi ảnh sao?” Cố Viễn liếc nàng một cái, nói,

“Giúp ta sao chép sổ sách như thế nào?” Trên bàn mấy chồng sách thật dày, bộ dáng có chút hư hại. Thư Kỳ nghĩ rằng, dù sao ở trong này ăn không của người, cũng có chút ngại, đã vậy giúp người làm việc xem như trả công đi.

Nàng đi đến bên cạnh hần, cúi đầu nhìn hần. Chử của hần thanh tú tuấn đạt, lại có một chút sức lực khí khái, nhìn phi thường tốt.

“Thử xem!”

Cố Viễn đem bút đưa cho nàng, ý bảo nàng ngồi xuống. Bởi vì nàng biết mình tính tình vội vàng xao động, cho nên khi học đại học vẫn tự luyện bút lông tu thân dưỡng tính, bình thần tâm tính. Không thể tưởng được hôm nay lại có thể phát huy công dụng.

Thư Kỳ cầm bút dụng tâm viết mấy dòng. Chữ viết của nàng coi như đoan chính, bất quá cũng không có cách nào so sánh với Cố Viễn.

“Không được không được, chữ của người viết quá đẹp, càng làm cho chữ viết của ta xấu hơn.” Thư Kỳ ngại ngùng đem bút trả lại Cố Viễn. Cố Viễn cười khê, nói : “Người viết rất được.”

“Thật sự?” Yêu cầu thấp như vậy? Thư Kỳ hoài nghi nhìn hấn. “Chẳng lẽ người không muốn giúp ta chuyện nhỏ này?” Cố Viễn thế lại bày ra một bộ bị thương.

“Không có không có.” Thư Kỳ ngăn ra, vội vàng phủ nhận, nàng chỉ là sợ trình độ của mình không cao nha, “Người nếu không chê, ta đây liền viết.”

“Đa tạ người.” Cố Viễn lại từ giá bút mang tới một cây bút bạc đầu Lang Hào, một bên mài mực một bên giúp nàng mở tập. Cái bàn nhỏ nhỏ hai người cùng ngồi, có vẻ có chèn chúc. Thư Kỳ không thường sử dụng chữ phồn thể, hơn nữa lại có vài con số, nàng sợ sao chép sai, bởi vậy phá lệ dụng tâm

Một mình cơ hồ chiếm hơn phân nửa án thư, Cố Viễn chỉ phải cười nhìn nàng, chính mình bám lấy một cánh tay để viết. Ngẫu nhiên Thư Kỳ gặp một vài chữ cổ mà nàng không nhận thức được, cũng sẽ khiêm tốn thỉnh giáo Cố Viễn, Cố Viễn thường trêu chọc nàng trước rồi sau đó mới nói cho nàng biết đó là chữ gì. Nhiều lúc Thư Kỳ rất là bất mãn, lại cố ý viết vài chữ giản thể cho hấn nhận thức, đáng giận là căn bản không làm khó được hấn.

Bữa tối là do Tuyết Tinh đưa tới. Bưng tới mấy món mà Thư Kỳ thích ăn .

Thăng đến tối, hai người mới đem mấy chồng sổ sách trên bàn sao chép xong.

Thư Kỳ xoa xoa cổ tay đau nhức của mình, vừa hướng Cố Viễn nói: “Như thế nào cảm tạ ta đây?” Cố Viễn một bên đem sổ sách thu vào giá sách, một bên cười hỏi: “Người muốn ta cảm tạ như thế nào?”

“Muốn cái gì thực chất một chút .” Thư Kỳ không chút do dự cười nói, có điểm xấu xa hiện trên mặt.

“Ta suy nghĩ.” Cố Viễn ngập ngừng, từ trong lòng ngực lấy ra một khối ngọc bội dùng dây đỏ buộc lại đưa cho nàng, “Cái này làm tạ lễ được không?”

“Ngọc bội của ta !” Thư Kỳ kinh hi tiếp nhận trong tay hấn. Đây đúng là ngọc bội của nàng mấy ngày trước đã đem cầm. Còn cái gì có thể so với vật mình yêu thích bị mất mà có lại làm cho người ta kích động đây?

“Người làm thế nào có được nó ?” Thư Kỳ vuốt miếng ngọc, hỏi.

“Thường quân gia mang về cho ta .” Nhìn vẻ mặt khó hiểu của Thư Kỳ, Cố Viễn cười nhạt, “Hiệu cầm đồ đó là cửa hiệu của ta.” Thư Kỳ bây giờ mới hiểu được vì sao lúc ấy Chương quỳ trước và sau lại ra giá chênh lệch lớn như vậy.

“Nói như vậy, là người phải Thường quân gia theo dõi ta, gấp ta vào hiệu cầm đồ, liền ngầm bảo chương quỳ mua, sau đó đem ngọc bội cầm về cho người?”

Cố Viễn vuốt cằm

“Đôi phó son tặc cũng là hấn xuất thủ?”

“Phải”

“Còn có, hấn đem chuyện chúng ta chuẩn bị đi Giang Ninh nói cho người biết ?”

“Phải”

Sắc mặt Thư Kỳ càng ngày càng khó coi, trong mắt có chút tức giận: “Vì sao?”

Cố Viễn nghe vậy, lộ ra nụ cười tựa tiểu phi tiểu, nói : “Chuyện này tất nhiên là bởi vì nhớ thương người.”

Mặc dù biết hấn có lúc là vì đùa giỡn mình mà cố ý nói lời ngon ngọt ..., nhưng mà khi nghe một câu tràn ngập nhu tình như vậy thì trong lòng Thư Kỳ vẫn là có một cảm giác vui mừng, ngọt ngào, đương nhiên còn có một chút ngượng ngùng.

“Kỳ nhi, mặt của người lại đỏ.” Cố Viễn nhìn chăm chăm hai má đỏ hồng của nàng, cười hão tâm nhắc nhở. Hấn kỳ thật rất thích nhìn nàng thẹn thùng như một đóa hoa sen e ấp trong gió .

Quả nhiên lại là đùa giỡn ta! Thư Kỳ cắn môi, liếc mắt, xoay người muốn đi.

Cố Viễn giữ chặt nàng, cười hỏi: “Tức giận?”

“Không có.” Thư Kỳ nghiêm mặt, cũng không nhìn hấn.

Cố Viễn kéo tay nàng, bình tĩnh nhìn nàng, chân thành nói: “Người cũng biết kẻ thù của ta nhiều, người lại đã từng là người bên cạnh ta, ta lo lắng bọn họ sẽ ra tay với người .”

Thư Kỳ sắc mặt dịu xuống, nghĩ rằng một khi đã như vậy, tại sao mình đi lại không chịu giữ lại? Hay là hẳn biết cá tính của mình, biết khi đó có muốn lưu mình lại cũng không được còn phải tốn công rồi? Nhưng mà bọn họ có thể có kết quả sao?

Thấy Thư Kỳ trầm tư không nói, Cố Viễn cúi đầu nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn.

Thư Kỳ cả kinh lý trí trấn tĩnh tự nói với mình, không thể lại trầm luân.

Nàng giãy khỏi tay hắn, ngượng ngùng cười, chạy nhanh nói : “Ân, không có việc gì, ta trở về phòng.”

Cố Viễn nhìn về nơi xa, nhìn bóng lưng muốn vội vàng rời đi của nàng, đột nhiên mở miệng nói: “Đội dẫn ta đi gặp người bằng hữu đi. Để ta cũng tận tình chiếu cố họ.” Thư Kỳ gật đầu, xoay người rời đi.

Trong lòng của nàng ần ần đau xót, vì sao bộ dáng của hắn thoát nhìn thật cô đơn như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Trong lương đình ở Vĩnh Lạc cư. Phía dưới là một hồ hồ sen. Bây giờ còn chưa đến lúc nở hoa, những chiếc lá sen xanh đậm trong gió đêm nhẹ nhàng rung động, làm gợn lên từng làn sóng lăn tăn.

Cố Viễn, Thư Kỳ, Phùng Vũ cùng Tuệ Không bốn người ngồi vây quanh ở bên bàn đá. Trên bàn có bày một chút rượu cùng mứt. Thư Kỳ không nghĩ tới Cố Viễn cùng Phùng Vũ cư nhiên trò chuyện với nhau thật vui, hai người đều có chung sở thích, đó chính là du ngoạn núi sông. Điều này làm cho Thư Kỳ thực kinh ngạc, một người giống như Cố Viễn, làm việc tàn nhẫn nóng lòng hiệu quả và lợi ích làm sao có được tình cảm son thủy tiêu điều tự tại?

Cố Viễn cùng Phùng Vũ nói về kinh nghiệm du sơn ngoạn thủy, các nơi phong thổ, cũng làm cho Thư Kỳ mở rộng tầm mắt.

Tuệ Không thân là người xuất gia, cũng không nói nhiều, chỉ lẳng lặng nghe bọn họ trời nam biển bắc trò chuyện.

Bất giác đêm đã khuya, Cố Viễn cùng Thư Kỳ đứng dậy cáo từ, vẫn không nói lời nào, Tuệ Không vụng trộm đưa cho Thư Kỳ một tờ giấy.

Hắn có lời gì không thể nói trước mặt mọi người? Chẳng lẽ là Vân Phi có tin tức gì sao? Thư Kỳ nhanh chóng cất đi, lại nhin không được liếc mắt nhìn hắn một cái, hai tay của hắn tạo thành chữ thập, buông mi mắt xuống, biểu tình cũng không khác thường.

Thư Kỳ trở lại phòng mở tờ giấy liền thấy, mặt trên viết qua loa vài dòng: “Giờ hẹn canh ba, Vĩnh Lạc cư.” Nàng nhìn đồng hồ nước, cách thời gian ước định còn khoảng một giờ. Muốn ngủ lại sợ ngủ quên, chỉ phải cố gắng tinh thần đi đến thư phòng cầu Cố Viễn mượn quyển “Son Hải kinh”. Quyển này là bản gốc của câu chuyện, nàng đã xem một ít phiên bản hiện đại nhưng không có đầy đủ. Những câu chuyện thần thoại đã giúp nàng đuổi đi cơn buồn ngủ.

Nàng không phát giác ngoài cửa sổ vẫn có một thân ảnh thon dài đang đứng đó.

Đã đến giờ ước định. Thư Kỳ nhìn thoáng qua đồng hồ nước, thổi tắt đèn, rón rén ra khỏi phòng, nương theo ánh trăng sáng tỏ nhẹ nhàng xuyên qua hành lang quanh co, đến Vĩnh Lạc cư.

Nguyệt sắc tăng bào đứng yên ở ban công. Thiếu niên kia thần sắc bình tĩnh, giữa lông mày giống như không nhiễm trần tục. Gió nhẹ nhàng thổi bay tay áo rộng thùng thình của hắn, không khỏi làm cho Thư Kỳ ngỡ ngàng. Đứng dưới ánh trăng mờ mờ lung lung, càng tăng thêm khí chất thoát tục của hắn, phảng phất như thần tiên từ trên trời giáng xuống. Chính là nhìn kỹ ánh mắt của hắn, Thư Kỳ cảm thấy có điểm lạ, không giống với ánh mắt sáng trong trẻo mà lần đầu tiên gặp hắn.

“Để cho Tuệ Không sự phụ chờ lâu. Không biết ngài tới tìm ta có chuyện gì quan trọng?” Thư Kỳ tiến lên hỏi. Dù sao hơn nửa đêm, một hòa thượng cùng một cô nương lên lút cùng một chỗ khó tránh khỏi mọi người hoài nghi, cho dù hẳn siêu trần thoát tục không cần thế tục, hay là nàng không bận tâm mình là cô nương.

Tuệ Không suy nghĩ một chút, nói : “Vị Cố công tử kia cốt cách thanh kỳ, khí độ bất phàm. Bất quá, bản tăng từng học qua tướng nhân thuật, trên người hắn có cỗ yêu khí mà thường nhân không dễ dàng phát giác, chỉ sợ không phải là loài người chúng ta. Nữ thí chủ nên cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Thư Kỳ ngăn ra, nhớ tới chuyện đã xảy ra ở thành nam cùng với giấc mơ kỳ lạ mình đã trải qua. Hiện tại hòa thượng này cũng nói hẳn không phải người thường, chẳng lẽ hẳn thật sự cùng hồ ly có quan hệ? Hay là nói bản thân hắn là hồ yêu? Nếu không phải như vậy..., thì võ công của hắn cao không thể tưởng tượng được chứ?, ngay cả tiêu quý tâm tộc trong lòng cũng sợ hãi hắn? Nếu hắn là yêu, vì sao lại có khí chất xuất trần như thế?

Nhìn thấy Thư Kỳ lâm vào suy tư, Tuệ Không lại nói: “Người và yêu không thể chung sống, Bàn tăng tuy là người xuất gia, không nên nhúng tay vào chuyện của hồng trần, nhưng trăm yêu trừ ma cũng là lời dạy của Phật tổ. Bàn tăng còn muốn thỉnh nữ thí chủ hỗ trợ cùng bàn tăng tiêu trừ yêu quái, đừng để hấn gây họa nhân gian.”

Nguyên lai gọi nàng tới là muốn mời nàng cùng nhau đối phó Cổ Viễn. Nhưng là đệ tử của Phật, không phải là nên có lòng từ bi sao? Nói như thế nào cũng phải là khuyên nhủ trước, giúp hấn hướng thiện, làm cho hấn khắc khổ tu hành sớm thành chính quả mà không phải động một chút là “Trăm yêu trừ ma” đi?

Nàng theo bản năng là không còn hảo cảm với Tuệ Không. Cổ Viễn tuy rằng không phải là người tốt, cũng không có chính nghĩa, có khi làm việc thủ đoạn lại đặc biệt tàn nhẫn, nhưng sau khi mình đến nơi đây trên cơ bản giống như ký sinh trùng đi theo bên cạnh hấn ăn uống miễn phí. Nhưng hấn cung cấp áo cơm cho mình, là phiếu cơm dài hạn. Đối phó hấn, đem hấn hại chết không phải là mình không qua được sao? Trong lòng rõ ràng là có cái gì đó trọng yếu hơn nguyên nhân này làm nàng không muốn thương tổn Cổ Viễn, nhưng nàng cũng không muốn tìm hiểu đến cùng.

Thư Kỳ lắc đầu, nhũ mày từ chối nói: “Cổ Viễn công lực của hấn thâm hậu, không phải thường nhân có thể đối phó được.”

Tuệ Không cư nhiên cười quỷ dị, làm cho Thư Kỳ cả người lạnh lẽo. Rõ ràng là một thiếu niên hiền lành, cười rộ lên lại giống như là một ác ma.

Hấn lấy từ trong lòng ngực ra một cái túi hương thêu hoa, nói: “Cho nên mới cần nữ thí chủ giúp đỡ. Bàn tăng nhìn ra được, hấn đối nữ thí chủ tình cảm sâu đậm, người chỉ cần đem túi hương này đặt ở dưới gối của hấn, còn lại mọi việc để cho bàn tăng lo liệu.”

Thư Kỳ nghi ngờ liếc mắt một cái, người xuất gia sao lại có túi hương của cô nương? Hấn tuyệt không giống với vị hòa thượng có tuệ căn mà lúc trước bọn họ nhìn thấy.

“Hay là nữ thí chủ không muốn?” Tuệ Không tiến lên từng bước, gập tái mặt hạ giọng cười nói, trong lời nói lại xen lẫn một chút uy hiếp đe dọa ý vị. Nhìn đáng vẻ của hấn hấn là có tập võ. Nàng cũng không muốn chết oan chết uổng.

Thư Kỳ đành phải thay khuôn mặt tươi cười, nói: “Hảo, hảo, ta sẽ làm theo.” Nói xong, tiếp nhận túi hương cẩn thận cất đi.

Tuệ Không xoay người trước khi rời đi nở nụ cười một cách kỳ quái, còn lại Thư Kỳ ở đằng kia da đầu run lên.

“Điên rồi sao!” Thư Kỳ không chút do dự đem túi hương trong tay ném vào hồ sen. Chỉ nghe trong hồ “ầm” một tiếng, vật kia liền toát ra một đám khói trắng quỷ dị cùng mùi rất khó chịu.

Thứ này quả nhiên vô cùng độc. Dùng để hại người là tốt nhất.

Nàng vỗ vỗ tay chuẩn bị rời đi, lại thỉnh linh bị Tuệ Không quay lại giữ cái cổ mảnh khảnh.

“Người thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Tuệ Không cười lạnh nói, trong mắt phát ra lục quang yêu dị.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

“Người thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!” Tuệ Không cười lạnh nói, trong mắt phát ra lục quang yêu dị.

Người này căn bản không phải Tuệ Không!

Hai tay của Thư Kỳ sống chết giữ chặt cổ tay hấn, gian nan hỏi: “Khụ khụ, người. Người rốt cuộc là ai?”

Trước mắt Tuệ Không đột nhiên biến thành Sơ Vũ.

Thư Kỳ mở to hai mắt nhìn, trách không được hấn muốn trừ bỏ Cổ Viễn.

“Người giết Tuệ Không?”

Sơ vũ khoe miệng toát ra khinh thường: “Giết hấn? Một cái hòa thượng lục căn chưa sạch tham luyến sắc đẹp?”

Thư Kỳ hiện tại chính là muốn kéo dài thời gian, sống lâu một khắc thì mừng một khắc. Nói không chừng người nào đó sẽ xuất hiện. Hấn không hiện ra, Ân Hi Bạch xuất hiện cũng tốt, Thường quân gia xuất hiện cũng tốt, Phùng Vũ xuất hiện cũng tốt. Tóm lại, nàng không muốn chết. Nhất là chết tại đây

trong tay một yêu nữ.

“Là người dụ dỗ hấn làm cho hấn phá giới?” Thư Kỳ chán ghét nhìn nàng.

Sơ Vũ yêu mị cười, trong mắt lóe lục quang, liếm liếm đôi môi đỏ như máu, nói : “Hòa thượng tinh khí quả nhiên so với nam tử bình thường thuần khiết hơn rất nhiều.”

“Người nghĩ thế nào?”

“Thế nào?” Sơ Vũ lắc đầu, gia tăng lực đạo cánh tay, cổ của Thư Kỳ càng bị thích chặt hơn rồi, “Người bắt quả là một người thường, bắt quả cũng chỉ là con người, ngay cả Tuyết Tinh là Thánh nữ dịu dàng mỹ mạo như vậy mà hấn liếc mắt nhìn một cái cũng không có, thế nhưng hội coi trọng người? A, xem ra sở thích của hấn cùng mẹ hấn quả thật rất giống nhau.”

“Nương của Cố Viễn. Là ai?” Thư Kỳ gầy dựa nói.

Sơ Vũ vẻ mặt mỉa mai, cười nói: “Nguyên lai người thật sự cái gì cũng không biết? Đã chết đến nơi rồi, để cho người biết mình vì cái gì mà chết đi. Nương của Cố Viễn vốn là thủ hộ Thánh nữ của thiên Hồ Tộc chúng ta, nàng vốn nên gả cho tộc nhân, buồn cười là nàng cư nhiên đã yêu nhân loại, Tấn triều tướng quân lúc ấy mang binh tiến đến tấn công vùng đất của chúng ta —— Cố Hoài Khánh, hai người sinh ra nghiệt chủng Cố Viễn này, mang đến tai nạn cho Thiên Hồ Tộc chúng ta.”

Thư Kỳ trong lòng cả kinh, nguyên lai thân thế Cố Viễn là như vậy, mà mình cũng chưa từng nghe hấn nhắc qua. Nỗi đau đó hấn chỉ biết yên lặng dằn ở trong lòng, một mình chịu đựng. Bởi vì bên người hấn không có người thân để tin nhiệm, có thể dựa vào, nên mới có thể xử sự lạnh lùng như vậy.

“Hấn mang huyết thống không tinh khiết căn bản không có tư cách được nắm giữ thánh vật thống lĩnh tộc của ta. Chỉ có Cảnh Dạ thiếu gia mới có thể kế thừa thánh vật trở thành tộc chủ. Hấn phải chết.” Sơ Vũ ánh mắt lạnh như băng, “Cuối cùng hỏi người một lần nữa, người có làm hay không?”

Con người tất nhiên không tránh khỏi rất sợ chết, nhưng không thể mất đi đạo đức. Nàng thà rằng chết cũng không đồng ý cùng bọn họ thông đồng làm bậy, trở thành hung thủ giết người. Đúng vậy, nàng sẽ bị giết chết, nhưng trong lòng ngược lại bình tĩnh thanh thản. Nàng cảm hận nhìn chăm chăm nữ tử trẻ đẹp trước mặt, khó khăn mở miệng nói: “Ta bất kể hấn là người nào, các người như thế nào đối phó với hấn, tóm lại ta sẽ không làm bất cứ việc gì thương tổn đến hấn.”

Khuôn mặt diễm lệ của Sơ Vũ đột nhiên liền trở nên dữ tợn đáng sợ, lực đạo trong tay tăng thêm: “Ta đây cũng chỉ có thể giết người trước, lại biến thành bộ dáng của người đi câu dẫn hấn, hút khô của hấn tinh khí.”

Không thể hô hấp ! Trong óc Thư Kỳ trống rỗng.

“Dừng tay!”

Theo sau âm thanh quát lớn là một cây ngân châm bắn trúng cổ tay Sơ Vũ, Sơ Vũ bị đau co rút lại thủ, Thư Kỳ đã bị thanh y nam tử kéo đi qua.

Người vừa tới chính là Phùng Vũ.

Sơ Vũ tức giận nhìn hấn, hận mình công lực không cao, cứng đối cứng cũng không có nắm chắc phần thắng, đối phó nam nhân chỉ có dùng mị thuật.

Nàng lập tức nũng nịu cười, bình tĩnh nhìn Phùng Vũ, trong mắt đột nhiên lóe lục quang, tiếng nói cũng trở nên thập phần kiều mị, thanh tuyến như tơ, âu yếm nói : “Công tử, có thể đem nàng đưa cho ta không?”

Phùng Vũ ngăn ra, trông mắt cũng phát ra lục quang quý dị, ngơ ngác đem Thư Kỳ sắc mặt đang còn tái nhợt đưa qua.

“Người.” Thư Kỳ nhìn Sơ Vũ cười, lập tức minh bạch là chuyện gì xảy ra. Yêu nữ này ở sử dụng mị thuật mê hoặc lòng người.

“Phùng huynh, người hãy tỉnh lại!” Thư Kỳ gấp đến độ kêu to.

“Vô dụng.” Sơ Vũ đắc ý cười nói, “Là nam nhân sẽ quỳ gối ở cửa ta vấy quả lựu xuống.”

Nàng liền mạng bóp chặt cổ Thư Kỳ, chuẩn bị hạ sát.

Đúng lúc này, một đạo chưởng phong sắc bén đột nhiên từ phía sau lưng đánh úp lại, nàng hoàn toàn không kịp phòng bị, không kịp trốn tránh, trúng một chưởng.

Người vừa tới nhân cơ hội đem Thư Kỳ kéo vào ngực mình.

Cố Viễn một thân áo choàng xanh thẫm, đứng ở bên người nàng, thản nhiên cười hỏi: “Không có sao chứ?”

Thư Kỳ gật gật đầu, nhìn hấn, trong lòng vừa thâm oán lại vừa vui sướng.

Người bên cạnh mặt mày trong sáng, mặt như quan ngọc, không có thúc phát, tóc đen như mực ở trong gió đêm chậm rãi lên xuống. Rất có tư thái thần tiên.

Ngược lại, khoe miệng hân mang theo ý cười nhàn nhạt, đôi Sơ Vũ nói : “Lá gan của ngươi cũng quá lớn .”

Sơ Vũ lại cười lên rõ lên một cách kỳ quái, vô cùng đẹp đẽ.

Lại là mị thuật! Thư Kỳ hoảng hốt nói : “Đừng nhìn ánh mắt của nàng!”

Cố Viễn phong đạm khinh vân cười với nàng, lạnh lùng nhìn Sơ Vũ nói : “Ngươi về điểm này có đùa giỡn cũng đừng có ở trước mặt ta đùa bỡn.”

“Ngươi” Sơ Vũ sắc mặt nhất thời trắng bệch, liền lùi lại vài bước, tư thế đề phòng, ngoài miệng lại hung hăng nói, “Đừng tưởng rằng thu thập không được ngươi. Thánh vật của Thiên Hồ Tộc , thiếu gia của chúng ta là tình thế bất buộc.”

Cố Viễn vẫn là không chút để ý cười nói: “Tùy thời xin đợi.”

Sơ Vũ vừa nói xong, đã chạy nhanh trốn vào trong bóng đêm mờ mịt

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“Cám ơn ngươi.” Thư Kỳ trên trong lòng cảm thấy rất ấm áp nên nụ cười phát ra từ nội tâm thoải mái vui vẻ.

“Là ta nên cám ơn ngươi.” Cố Viễn cười nói.

Thư Kỳ kinh ngạc nhìn hắn.

“Những lời của ngươi ta cùng Sơ Vũ ta nghe được tất cả.” Cố Viễn cầm tay nàng, chân thành nói, “Cám ơn ngươi vẫn đứng ở bên cạnh ta, tín nhiệm ta, không bỏ rơi thân phận của ta.”

“Nhân sinh ra là không thể lựa chọn . Nhân loại cũng tốt, thiên hồ cũng tốt, đều là ngang hàng sinh mệnh. Mặc kệ ngươi là thiên hồ hay là nhân loại, ở trong mắt ta ngươi chính là Cố Viễn, thế gian không có Cố Viễn thứ hai.” Thư Kỳ cười nói, lập tức lại nghĩ tới một vấn đề khác, “Nói như vậy, ngươi đã sớm phát hiện ta cùng nàng ở trong này chuyện rồi?”

Cố Viễn cười gât đầu, nói : “Tôi nay thấy ngươi lén lút chạy tới đây, ta lo lắng liền đuổi theo tới đây.”

“Phiền ngươi giải thích cho ta một chút cái gì gọi là ‘ lén lút ’?” Thư Kỳ tức giận trừng mắt nhìn hắn, cư nhiên dùng cái từ này hình dung nàng.

Cố Viễn mặt trầm xuống, nói : “Một cô nương khuê các nửa đêm đi ra gặp một hòa thượng còn không kêu ‘ lén lút ’?”

“Ngươi có ý tứ gì?” Thư Kỳ tức giận đến cắn chặt môi, không nhìn hắn, quay lưng đi nói thầm, “Ta cũng không phải độc chiếm của ngươi!”

Cố Viễn đột nhiên từ phía sau lưng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hôn thái dương của nàng, hơi thở nam tử ấm áp phả ở bên tai nàng.

Cả người nàng không được tự nhiên.

“Ngươi làm gì thế?” Mặt Thư Kỳ nóng bỏng.

“Chứng minh ngươi là sở hữu của ta a.” Cố Viễn vô lại cười nói.

Thư Kỳ lúng túng đẩy ra hắn: “Đừng, Phùng huynh còn ở đây đang nhìn chúng ta kia.”

“Yên tâm, hiện tại hắn không hề biết gì đâu.”

“Chúng ta mau làm hắn tỉnh lại a.” Thư Kỳ vội vàng nói, “Còn có, không biết Tuệ Không sư phụ thế nào.”

“Hào.” Cố Viễn cười, buông nàng ra, đi đến trước mặt Phùng Vũ.

Phùng Vũ vẻ mặt đại ra, trong mắt tỏa lục quang, ánh mắt giống không có tiêu cự, nhìn chằm chằm trong hư không.

Cố Viễn điểm nhẹ trên người hắn mấy chỗ huyệt đạo.

Hắn chậm rãi khôi phục thần trí, trong mắt cũng bắt đầu trở nên hắc bạch phân minh.

Nhìn thấy Thư Kỳ cùng Cố Viễn đứng ở trước mặt mình, hắn không khỏi nghi hoặc: “Ta làm sao vậy?”

Thư Kỳ đem chuyện hắn trúng mị thuật của Sơ Vũ nói cho hắn biết. Hắn tự giễu nói: “Ta tự cho là người đã từng nếm trải qua mọi sự ở đời, nhìn thấu tất cả các mối quan hệ nam nữ, lại không nghĩ rằng vẫn bị sắc đẹp mê hoặc.”

Cố Viễn cười nhẹ, “Có lẽ trong lòng ngươi vẫn chưa chân chính buông xuống tình cảm của người kia.”

Phùng Vũ thật sâu nhìn Cố Viễn liếc mắt một cái, cũng là cười, nói: “Ta vốn ngủ không được, muốn tìm Tuệ Không cùng nhau uống chén trà, không thấy hắn ở trong phòng, vì thế tìm đến đây. Liền thấy kia yêu nữ hạ độc thủ đối Thư cô nương.”

“Đa tạ Phùng huynh ra tay.” Thư Kỳ cười cười, nói, “Nhưng mà không biết Tuệ Không ra sao? Hiện tại nơi nào?”

“Phòng chừng hắn còn bị vây ở trong phòng.” Cố Viễn trầm ngâm nói.

“Chúng ta nhanh đến đó xem sao.” Thư Kỳ cùng hai người hướng phòng Tuệ Không đi đến.

Trong phòng Tuệ Không rộng tuếch.

Chỉ có cái tủ lớn đứng ở sát vách rất khả nghi.

Phùng Vũ tiến lên mở cửa tủ ra, quả nhiên Tuệ Không như một đứa trẻ ngủ say mê man, thân thể co rúc trong tủ quần áo. Vừa mở tủ đã thấy xiêm y của hắn không ngay ngắn, lộ ra một tảng lớn da thịt trơn bóng trước ngực, trên mặt có vết xanh tím ứ đọng.

Thư Kỳ vừa thấy, trong lòng liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, trên mặt bỗng nhiên đỏ lên.

Phùng Vũ vội vàng đem hắn ra, đặt trên giường. Cố Viễn bắt mạch cho hắn, niệm động cái bí quyết. Sau đó lại nhìn Thư Kỳ, muốn nói lại thôi. Một hồi lâu mới đến cạnh Phùng Vũ nói: “Sơ Vũ dùng đoàn tụ thuật hút đi hơn phân nửa máu tươi của hắn, có thể khôi phục thần trí hay không còn phải xem vận mệnh của hắn.”

“Cây đoàn tụ? Ngươi là nói trông vào cây vui mừng?” Thư Kỳ nhớ tới tảng cây đoàn tụ lớn trong đình viện, nhũ mây hồi, “Lần đầu nghe nói cây đoàn tụ có thể hấp tinh khí người?”

Cố Viễn nhìn vẻ mặt thành thật của nàng bất đắc dĩ cười cười.

Phùng Vũ cũng cố nén cười, nói: “Cố huynh nói đó là nam nữ ái ân thuật.”

Thư Kỳ then thừng, trách không được Cố Viễn vừa rồi dùng ánh mắt như vậy nhìn mình. Nàng vội vàng đánh gãy lời của hắn, nói: “Các ngươi tiếp tục, không cần để ý ta.”

“Vậy bây giờ Cố huynh ý kiến gì, phải làm như thế nào?” Phùng Vũ hỏi.

Cố Viễn trầm tư một lát, nói: “Trước mặt chỉ có đưa hắn trở về chùa, để cho chỗ hắn ở tại nơi quen thuộc của mình, hi vọng tiếng chuông mõ cùng tiếng tụng kinh lễ Phật có thể làm thần trí của hắn tỉnh lại.”

Phùng Vũ gật đầu: “Ngày mai ta sẽ đưa hắn trở về chùa.”

“Làm phiền Phùng huynh.” Cố Viễn đứng dậy làm vái chào.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Ánh trăng bàn bặt như nước. Hoa và cây cảnh sum suê, gió đêm lay động, hoa ảnh che phủ, lờ mờ.

Cố Viễn cùng Thư Kỳ hai người sống vai chạm rãi quay về Sơ Ảnh các.

Cố Viễn quay sang nhìn người bên cạnh bày ra một bộ dạng phi thường một mối, đột nhiên dừng lại, cười mở miệng nói: “Tối nay khiến cho ngươi bị sợ

hải.”

Thư Kỳ vừa nghe, neho mắt nhìn hấn bốn cọt cười: “Cũng không phải lần đầu tiên, đã quen rồi.”

“Bắt quá, bọn họ tại sao muốn đối phó ngươi?” Thư Kỳ nhìn hấn, sắc mặt của hấn bình tĩnh, hơi mang theo ý cười.

“Bọn họ đương nhiên là hướng về thánh vật trong tay ta.” Cố Viễn hướng mắt vào không trung, như đang nhớ lại những kỷ niệm đã từ rất xa xưa, “Thiên Hồ Tộc có quy định là chỉ có những người có được thánh vật mới có tư cách kế thừa chức vị tộc chủ.”

“Nói như vậy, vậy ngươi chính là Thiên Hồ Tộc tộc chủ?” Thư Kỳ nhìn nam tử phiêu dật trước mắt hỏi.

Cố Viễn cười khỏ: “Ta không đề tâm đến chức vị tộc chủ, đã đem tất cả mọi việc trong tộc giao phó cho ba vị trưởng lão, nhắc nhở bọn họ ở trong tộc tìm kiếm người thừa kế thích hợp.”

“Tuyệt Tình cô nương là Thiên Hồ Tộc Thánh nữ?”

“Đúng vậy.” Trên mặt Cố Viễn lộ ra một chút ái náy, “Chỉ có cô gái có linh lực mạnh nhất trong tộc mới có tư cách trở thành Thánh Nữ. Làm Thánh nữ, không chỉ có việc thủ hộ tộc nhân an toàn, còn phải nghe mệnh lệnh của tộc trưởng.”

“Trách không được nàng đã xinh đẹp lại nhu thuận như thế.” Thư Kỳ cúi đầu thờ dài, “Cô ấy đúng là người mà những cô nương bình thường ao ước được như vậy.”

Cố Viễn nhìn về phía nàng, cười khê: “Ta lại càng ưa thích một cô nương như ngươi vậy.”

Giờ phút này hấn tươi cười thật ngọt ngào vui vẻ, đẹp như dòng thác đổ từ trên núi cao.

Thư Kỳ mặt đỏ lên: “Vậy ngươi bây giờ định làm gì?”

“Mẫu thân của ta bị Tề tướng đương triều Tạ Đông Lâu kết phong ấn tại núi Phạm Tĩnh.” Cố Viễn thần sắc âm đạm, lại nói: “Mấy ngày trước đây hấn phái người truyền tin cho ta, nói đương kim hoàng thượng thân thể không khỏe, cần thánh vật Thiên Hồ Tộc —— Chu Thần châu làm thuốc dẫn, coi đây là điều kiện trao đổi, đáp ứng thả mẫu thân của ta ra.”

“Ngươi sẽ đáp ứng đúng không?”

“Đương nhiên.” Cố Viễn như trút được gánh nặng nở nụ cười tươi.

“Tộc nhân của ngươi không có dị nghị sao?” Thư Kỳ lo lắng nói.

“Có lẽ sẽ có.” Cố Viễn cười cười, ánh mắt lại trở nên sắc bén vô cùng, “Nhưng ta không quản được nhiều như vậy. Mẫu thân của ta đã bị phong ấn mười bốn năm. Mười bốn năm này từng ngày từng đêm không giây phút nào là không phải gánh chịu nỗi thống khổ như vạn tiễn xuyên tâm. Ta là nhi tử của người không thể dợi được nữa.”

“Chính là, ” Cố Viễn nhìn nàng hiện giờ xinh đẹp như hoa sen đang im lặng, không đành lòng nói, “Từ đó về sau, những người có ý muốn đoạt thánh vật gia tăng, tình cảnh của ngươi lại càng thêm nguy hiểm.”

Thư Kỳ rùng mình một cái, chẳng lẽ hấn đã quyết định cho mình trở về? Nhưng mà Tiết Hoài Phong không phải còn chưa tới sao?

“Cho nên,” Cố Viễn nở nụ cười đầy ẩn ý, “Vi an toàn của ngươi, sau này có đi nơi nào cũng phải bẩm báo lại với ta.”

“Cái gì?” Sắc mặt Thư Kỳ khẳng định rất khó coi, bẩm báo? Ta cũng không phải là cấp dưới của ngươi, “Không cần đâu? Ta đã lớn, có một chút năng lực có thể tự cứu mình.”

“Ngươi?” Cố Viễn nhú mày, hỏi, “Mới vừa rồi là ai thiếu chút nữa bị bóp chết?”

Thư Kỳ chán nản.

“Nếu không muốn chết nên ngoan ngoãn nghe lời của ta.” Cố Viễn giống như đứa nhỏ đắc ý cười nói.

Thư Kỳ chỉ đành phải “Hừ” một tiếng rồi im lặng.

Bộ dạng này của nàng giống như một tiểu nhi nữ giận dỗi làm cho tâm Cố Viễn cảm thấy ngọt ngào.

Ầm ỉ suốt buổi tối, trở lại phòng, Thư Kỳ lại không còn cảm thấy buồn ngủ nữa. Hừ, Cố Viễn tên xú tiểu tử, thay đổi biện pháp hạn chế tự do của mình, chọc ghẹo mình, thế nào cũng phải trả thù hấn một chút. Nếu cô nương ta ngủ không được, ngươi cũng đừng mơ được ngủ yên.

Trong lòng Thư Kỳ đột nhiên toát ra một ý niệm trên cọt người khác.

Nàng đứng ngoài cửa phòng của Cố Viễn, kêu vài tiếng “Công tử” cũng không có ai đáp lại. Nói vậy hấn đã ngủ.

Vì thế tay chân nhẹ nhàng mở cửa, chuẩn bị đánh lén.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ soi vào. Y hiện đang nằm trên giường ngủ của mình.

Nàng đến nhẹ nhàng đến gần nhìn hấn, Cổ Viễn vẫn im lặng ngủ, hô hấp vững vàng.

Dung mạo của hấn khi ngủ thật là đẹp nha. Thư Kỳ nhìn không được tán thưởng trong lòng.

Ngủ quan thanh tú, tản ra khí chất xuất trần, giờ phút này không có đôi mắt sâu không lường được, giống như một thiên niên thiên chân vô hại.

Nàng cơ hồ đã quên mình là tới làm gì, chỉ biết đánh giá gương mặt tuấn mỹ của hấn, luyến tiếc không muốn dời tầm mắt.

Nàng cứ nhiên cúi người xuống hôn đôi môi của hấn.

Làn môi mềm mại vừa chạm thì đối phương lại vươn tay đem nàng kéo vào trọng lòng ngực của mình, nghiêng người qua, đem nàng đặt ở dưới thân, cái trán ấm áp chạm khẽ vào trán của nàng, nhẹ nhàng hôn môi của nàng. (TT: hehe, Thư Kỳ tỷ là tự mình đưa đến miệng hồ ly đó nha)

Một tư thế mờ ám

Thư Kỳ vốn không hề phòng bị, không kịp phản ứng, tự nhiên tim đập mặt đỏ, hấn sẽ không phải là đem mình ăn đi? Nàng sợ tới mức sống chết lấy tay chống đỡ ngực của hấn, ý muốn kéo ra một chút khoảng cách, bỗng rồi không thôi quát lên: “Người muốn làm gì?”

Cổ Viễn thấy nàng hoa dung thất sắc, không đành lòng đùa nàng, miễn cưỡng đứng dậy, khoe miệng mỉm cười yếu ớt: “Ta chỉ bắt quá lấy của kẻ trộm một nụ hôn mà thôi a.”

Thư Kỳ mặt đỏ bừng một mảnh, nàng xịu mặt xuống, cho dù thế nào thì hấn cũng là nam nhân, chính mình là một nữ hài tử làm sao có thể bị ma quỷ xui khiến làm ra hành động to gan như vậy? Thật mất thể diện.

“Còn ngồi ở trên giường của ta?” Cổ Viễn tà tà cười, để sát vào nàng bên tai, khe khẽ thở dài, “Đêm nay thật muốn ngủ cùng với ta?”

“Không có, không có.” Thư Kỳ gạt mình, nhanh chóng nhảy dựng lên, cũng không quay đầu lại, như trốn chạy về phía cửa, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, “Ta, ta đi rồi.”

Cổ Viễn nhìn thân ảnh chạy trốn của nàng, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Hôm sau, Cổ Viễn sắp xếp xong xuôi xe ngựa cùng người thủ hộ, hộ tống Phùng Vũ cùng Tuệ Không đi Thanh Chiêu tự.

“Làm phiền Phùng huynh.” Cổ Viễn đưa bọn họ xuất thành.

Phùng Vũ vuốt cằm, nói: “Yên tâm, nếu hấn tỉnh lại, ta sẽ thông tri cho các người.” Lại xoay người qua Thư Kỳ nói, “Thư cô nương không bằng đi cùng chúng ta đi?”

Thư Kỳ ngạc nhiên với đề nghị kỳ quái của Phùng Vũ, hấn sao có thể đột nhiên mời nàng cùng đi chung? Một cô nương khuê các ở chùa miếu nghĩ thế nào cũng không tiện đi?

Không đợi nàng trả lời, Cổ Viễn đã giúp nàng cưỡi tuyệt Phùng Vũ: “Kỳ nhi hai ngày này còn có việc trong người, chỉ sợ không thể lên núi.”

Phùng Vũ thần sắc tự nhiên cười gật đầu, lên xe mà đi.

Cổ Viễn cùng Thư Kỳ hai người nhìn theo xe ngựa gập ghềnh trong đường núi càng lúc càng xa.

“Phùng huynh sao đột nhiên lại mời ta lên núi?” Thư Kỳ nghĩ mãi mà không rõ, liền hỏi.

Cổ Viễn nghiêm túc suy nghĩ nói: “Chẳng lẽ là luyến tiếc người?”

Thư Kỳ trừng mắt: “Nói bậy! Hắn không phải người như vậy.”

“Vậy hắn là loại người thế nào?” Cố Viễn thu liễm ý cười, hỏi, “Ngươi hiểu được hắn bao nhiêu?”

“Hắn” Thư Kỳ suy nghĩ, quả thật, cùng hắn ở chung vài ngày, bọn họ căn bản không có hỏi đối phương về thân thế, chỉ là bình thủy tương phù, chơi thân bằng hữu. thật sự mình không biết gì về hắn.

“Cho nên ta sẽ không tùy tiện cho ngươi cùng hắn lên núi .” Cố Viễn thâm tình nhìn nàng, chân thành nói, “Ta không muốn ngươi đã bị bắt cứ thương tổn gì.”

Buồn nôn, nổi cá da gà, hắn nói chuyện như thế nào càng ngày càng trực tiếp. Nàng muốn không chịu nổi rồi, trước mắt mau chóng nói sang chuyện khác.

“Cũng đã lâu không gặp sư huynh của ngươi rồi?”

“Hắn mỗi ngày ở núi xanh thăm cùng mình chơi cờ.”

“Cùng mình chơi cờ?” Thư Kỳ kinh ngạc, hắn sẽ không giống như Chu Bá Thông rồi rãnh tán gẫu với chính mình “Tà hữu đánh nhau” đi?

“Hắn đã quen thanh đạm, một mình rơi vào thanh tịnh.” Cố Viễn cười nói.

“Sau khi trở về ta muốn đi gặp hắn.” Thư Kỳ đối với Ân Hi Bạch rất kính nể .

“Hào. Bất quá hắn nếu giữ ngươi lại cùng hắn đánh cờ, không cần cự tuyệt.” Cố Viễn đột nhiên ngập ngừng, nói, “Một mình hắn cũng thật sự quá tịch mịch đi.”

Thư Kỳ trong lòng không được tự nhiên . Rõ ràng hai sư huynh đệ đều quan tâm lẫn nhau, nhưng vì cái gì cũng đều lại biểu hiện lãnh đạm như vậy?

“Chơi cờ ta không chơi được.” Thư Kỳ vẫn là hỏi học tiểu học được nghỉ hè khi ở cung thiếu nhi có học qua một chút cờ vây, bởi vì phát hiện mình ở phương diện này hoàn toàn không có năng khiếu, sau khi kỳ nghỉ hè kết thúc thì đã không còn học nữa.

“Ngươi chắc chắn được.” Cố Viễn cười thần bí.

“Làm sao ngươi biết? Ngươi lại không có cùng ta chơi qua?” Thư Kỳ không đồng ý, không buông tha hỏi.

Cố Viễn cười không đáp, mang nàng vào nhà gian Minh Nguyệt Lâu.

“Hôm nay ở chỗ này dùng đồ ăn sáng đi. Ngươi tới lâu như vậy còn không có mang ngươi đi ra ngoài một chút. Chờ ăn xong rồi, chúng ta đi dạo.”

Vừa nghe nói có thể đi chơi, Thư Kỳ vô cùng vui mừng, vội vàng gật đầu: “Hào, hào.”

Đi trong đám người hồi hã, Thư Kỳ lại nhớ tới cảm giác khi ở hiện đại. Đã lâu không náo nhiệt như vậy.

Nàng không ngừng chạy tới chạy lui ở các quán lớn nhỏ, đối với những đồ vật khéo léo tinh xảo ý yêu thích không muốn buông tay. Nhưng Cố Viễn kỳ quái, mặc kệ thích như thế nào, nàng lại chỉ xem không mua.

“Ta sớm muộn cũng phải đi, lại không mang những đồ đó đi được. Cứ để những người thích chúng mua đi. Cũng coi như giúp người thành đạt ý nguyện.” Thư Kỳ cười nói.

Cố Viễn nghe vậy, tâm tình lại nhất thời âm trầm, cái gì cũng nói không, chỉ bình tĩnh đứng tại chỗ. Dòng người bên cạnh như dệt, thế giới của hắn lại giống như đình chỉ vận chuyển.

“Làm sao vậy?” Thư Kỳ đột nhiên phát hiện người đứng phía sau không thấy, nhìn lại, hắn sắc mặt âm tình bất định đứng cạnh quán nhỏ vừa rồi.

Thư Kỳ chỉ phải đi trở về, trong lòng suy nghĩ tám phần là do không thích đi dạo. Nam nhân quả nhiên chán ghét bởi nữ nhân đi dạo phố.

“Ngươi làm sao vậy?” Thư Kỳ nghiêng đầu, đánh giá ánh mắt của hắn, hỏi.

Cố Viễn phục hồi tinh thần lại, vội vàng che dấu thất thần vừa rồi, thần nhiên đáp: “Không có gì.”

Rõ ràng là có cái gì, lại không chịu nói ra, một chút cũng không thừa nhận. Thư Kỳ vênh miệng, nói : “Ta còn muốn qua bên kia nhìn xem”

“Vậy đi thôi.” Cố Viễn cười nói, trong mắt chất chứa nồng đậm nhu tình, nhìn nàng nói, “Đi cho ngươi xem một chút thời đại phồn hoa tốt đẹp này, nói không chừng ngươi sẽ không muốn trở về .”

Trong lòng Thư Kỳ nổi lên một tầng sóng nhân nhật. Nguyên lai mới vừa rồi là hắn suy nghĩ điều này. Cảm giác áy náy tràn ngập trong lòng. Nàng có khả năng là sẽ cô phụ tình cảm của hắn . Không phải nàng không muốn lưu lại, mà là lưu lại có thể ảnh hưởng đến sự sống của nàng. Nàng không mang tư tưởng “Sinh mệnh đáng quý, nhưng tình yêu quý hơn”, nàng không phải là người xem tình yêu là tối thượng, cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ nói rõ tình

yêu rất yếu ớt. Không có ai sẽ vẫn cùng ai đi đến cuối cùng. Hắn và nàng chính là ngẫu nhiên kết bạn mà đi cùng một đoạn đường, vận mệnh sau này của bọn họ vĩnh viễn sẽ không thể phát triển hơn nữa. Hoàn cảnh của họ lúc này không phải là quan niệm dòng dõi thế tục, mà là thời gian! Thời gian như dòng sông vĩnh viễn chảy không ngừng. Nhân sinh bất quá trăm năm, qua ngàn năm trong đó có bao nhiêu kiếp luân hồi?

Nàng vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã rơi xuống phía sau cách xa hắn mấy trượng. Đang muốn bước nhanh hơn đuổi theo hắn, thình lình bị một thiếu niên cái xiêm y rách nát đụng phải.

Bên hông một trận truyền đến cảm giác đau đớn nho nhỏ.

Thiếu niên kia cũng không xin lỗi, sừng sốt một giây, nhanh chân bỏ chạy.

Thư Kỳ thấy cảnh tượng này giống như đã từng gặp qua. Quả nhiên, vừa sờ bên hông, trống trơn, túi tiền không cánh mà bay.

Nhất định là thiếu niên vừa rồi.

Nàng liền đuổi theo. Mất thấy thiếu niên kia ở trong đám người linh hoạt chạy trốn, nàng như thế nào cũng đuổi không kịp.

Thiếu niên càng chạy càng nhanh, đảo mắt chui vào trong ngõ nhỏ. Thư Kỳ thờ hồng học theo vào.

Nơi này ngõ nhỏ bốn phương lại thông suốt, căn bản không biết hắn chạy đường nào.

Thư Kỳ nhìn chung quanh.

Cách đó không xa Cố Viễn đã chặn đứng thiếu niên đang chạy trốn.

Thư Kỳ thờ không ra hơi xông tới, hung hăng quát: “Nhanh chút giao ra đây!”

Thiếu niên kia hiển nhiên có chút sợ hãi, quanh co nói: “Cái gì?”

“Đừng đánh trống lảng! Mau đưa ví tiền của ta giao ra đây.” Thư ngạc nhú mày trách mắng, “Nếu không ta sẽ gọi cảnh sát. . . . Không, đem người giao cho quan phủ xử trí.”

Thiếu niên kia vừa nghe muốn đem hắn đưa quan phủ, trên mặt rõ ràng lộ ra sự sợ hãi, từ trong lòng ngực lấy túi tiền ra hướng Thư Kỳ ném tới.

Thư Kỳ mở ra thấy mọi vật đều đầy đủ. Lại nghĩ đến, thiếu niên này dễ dàng bị nàng hù dọa như vậy, có thể là lần đầu tiên làm chuyện như vậy. Lại tỉnh táo quan sát hắn, hắn bất quá mười ba mười bốn tuổi, thân thể gầy yếu, bộ dạng thiếu dinh dưỡng, quần áo cũ nát không chịu nổi, sắc mặt vàng như nến, nhưng ngũ quan thanh tú, trên trán còn mang theo chút non nớt, không giống như một tên côn đồ.

“Tại sao muốn trộm đồ?” Thư Kỳ lạnh lùng hỏi.

Thiếu niên cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Mẹ ta sinh bệnh rồi, muốn ăn thịt, ta cũng đói, nhưng mà ta không có tiền. . . .”

Mẫu thân sinh bệnh nhà lại nghèo, thân thể đói khát, sinh lý nhu cầu đều không thể thỏa mãn, pháp luật, đạo đức, tôn nghiêm cũng có vẻ bé nhỏ không đáng kể. Huống chi hắn vẫn chỉ là đứa bé. Thư Kỳ an ủi vỗ vỗ đôi vai gầy yếu của hắn. Hắn gầy đáng sợ, trên vai lồi chỏm xương cốt đụng vào tay nàng bị đau.

Thư Kỳ ngăn người, thờ dài, trong mắt nhiều hơn một phần thương tiếc, đi đến bên người Cố Viễn thương lượng một phen.

Cố Viễn cười gật đầu đáp ứng.

Thư Kỳ nghiêm túc nhìn thiếu niên nói: “Như vậy đi, ta cho ngươi một việc làm kiếm tiền để sống, có thể trả tiền công trước, không biết ngươi có chịu làm hay không?”

Thiếu niên vốn trong lòng run sợ chờ Thư Kỳ cùng Cố Viễn đem mình hung hăng dạy dỗ một trận, hiển nhiên không lường trước Thư Kỳ sẽ nói những lời này, chỉ là kinh ngạc nhìn nàng.

“Chúng ta, công tử nói,” Thư Kỳ cười nhìn phía Cố Viễn, “Trong phủ còn cần một người giúp đỡ quét dọn đình viện, không biết ngươi có bằng lòng đến làm hay không?”

Thiếu niên vừa nghe, mừng rỡ mãnh liệt gật đầu.

Thư Kỳ cười đem bạc vụn trong túi tiền đổ ra hết, đưa cho hắn, nói: “Nên dùng tiền của mình lao động kiếm ra. Không thể làm chuyện phạm pháp loạn kỷ cương.”

Thiếu niên mặt đỏ lên, cúi đầu nói: “Dạ, Thuộc Nghị về sau không bao giờ làm chuyện xấu nữa.”

Thư Kỳ hài lòng cười hỏi: “Ngươi tên là Thuộc Nghị?”

Thiếu niên gật đầu.

“Như vậy sang ngày mai ngươi đến Cổ phủ thành đông, ta dẫn ngươi đi làm việc.” Thư Kỳ nói.

Thuộc Nghị nhận tiền, nhìn công tử tuần mỹ trẻ tuổi cùng phi y nữ tử cao hứng đáp: “Dạ, đa tạ công tử cùng cô nương. Mẹ ta nếu biết Thuộc Nghị tìm được việc làm, lại đem theo tiền trở về, bệnh cũng sẽ khá hơn rất nhanh.”

“Vậy ngươi đi về trước đi.” Thư Kỳ cười nói, nghĩ rằng hẳn là một đứa nhỏ thật thà đáng yêu, “Nhớ rõ ngày mai.”

“Dạ, cô nương, ta sẽ nhớ kỹ.” Thuộc Nghị cao hứng phấn chấn đem bạc cất đi xoay người chạy về nhà.

“Cám ơn ngươi.” Thư Kỳ cười với Cổ Viễn.

“Suy nghĩ của ngươi không sai, làm cho hân ý thức được về việc tự mình kiếm tiền, so với một lần bố thí cho hân tốt hơn nhiều.” Cổ Viễn cười nói.

“Cho nên ngươi phải được cảm tạ là ngươi, ngươi cho hân cơ hội làm việc, cứu vãn một thiếu niên thiếu chút nữa trượt chân.” Thư Kỳ cười nói.

“Bất quá,” Cổ Viễn ngừng một chút, không hiểu nói: “Hân chỉ là một trong những thiếu niên lưu lạc trôi dạt trong Khang thành này, còn có rất nhiều, chiếu theo phương pháp của ngươi, ngươi quản được hết sao?”

Thư Kỳ cười, đang nhớ lại lúc trước xem qua một câu chuyện xưa. Nói rất đúng: Một đứa bé trai chơi đùa trên bờ biển, hân phát hiện mỗi một lần sóng biển chụp lên bờ đều đem một ít cá nhỏ mang theo lên bờ. Mà một ít cá bơi vì không thể trở lại trong nước, sẽ ở trên bờ cát bị chôn sống hoặc phơi nắng mà chết. Vì thế tiểu nam hài này mỗi ngày ở bờ biển đem những con cá nhỏ theo sóng biển lên bờ này quay về với biển. Có người không rõ hân tại sao làm như vậy, hỏi hân: “Cá bị mang lên bờ nhiều vô số kể, ngươi cứu hết nổi sao?” Tiểu nam hài vui vẻ cười nói: “Có thể cứu được một con thì là cứu một con.”

Chẳng lẽ bởi vì những người cần giúp đỡ trên đời quá nhiều, lực lượng của mình thiếu, thì có thể bỏ mặc, khoanh tay đứng nhìn sao?

Tâm tình của Thư Kỳ lúc này cùng với tiểu nam hài đó rất giống nhau.

“Nếu giúp được, ta liền giúp hết khả năng.”

Cổ Viễn trong lòng chấn động, nữ tử này trong lòng đến tột cùng là cất giấu cái gì? Nàng nhìn qua giống như mềm mại yếu ớt, nội tâm lại cứng cỏi chấp nhất, nếu người như vậy ở chung một chỗ, nội tâm trong sáng của nàng có thể ảnh hưởng đến tâm của mình, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Núi xanh thăm.

Một tòa nhà bằng gỗ nằm giữa rừng trúc thấp thoáng như ẩn như hiện.

Trong đình viện im ắng. Chỉ nghe âm thanh của quân cờ hạ xuống.

Ân Hi Bạch ngồi ở bàn trúc trên thạch đài, một mình uống rượu đánh cờ, bộ dáng nhàn nhã tự tại.

Đây là khung cảnh ẩn dật của ẩn sĩ a. Thư Kỳ sợ mình đến quấy rầy thanh tịnh của hân thanh tịnh, do dự có nên đi vào hay không.

“Nếu đã đến đây sao không tiến vào ngồi một lát?” Ân Hi Bạch không quay đầu lại, đột nhiên mở miệng nói.

Tai của hân quả thực rất tốt. Thư Kỳ từ bên trong rừng trúc đi ra, cười nói: “Ân huynh, quấy rầy.”

Ân Hi Bạch cũng sang sảng cười, ý bảo nàng ngồi xuống, chỉ vào ván cờ trên bàn đá nói: “Tôi vừa đúng lúc, không bằng ta và ngươi đánh vài ván cờ được không?”

Thư Kỳ cười nhẹ nhàng nói: “Kỳ nghệ của ta thô thiển, chỉ sợ không phải là đối thủ của Ân huynh.”

Ân Hi Bạch nhìn nàng một cái, cười nói: “Ta và ngươi không tranh chấp thắng bại, ngươi mau ngồi xuống cùng ta đánh vài ván cờ.”

Thư Kỳ nghĩ rằng, thôi thì hãy vì Cố Viễn mà bồi hấn vài ván cờ là được, giúp hấn vui vẻ là tốt rồi. Vì thế ngoan ngoãn ngồi xuống, tiếp nhận hộp đựng quân cờ trắng hấn đưa tới, một lần nữa bày thế cờ.

Vốn tương với trình độ tệ hại của mình, nhất định bàn bàn đều thua, không nghĩ tới chính mình cứ nhiên cũng có thể thắng được mấy ván. Thư Kỳ tất nhiên lên tinh thần, niềm tin tăng lên, không mấy chốc lại đến buổi chiều.

Sắc trời chuyển màu đen, Tuyết Tinh phụng mệnh công tử đến thỉnh nàng trở về dùng bữa tối.

Nàng nhìn không được dương dương đắc ý ở trước mặt Cố Viễn khoe khoan một phen.

“Không thể tưởng được kỳ nghệ của ta cũng không kém chứ sao. Nếu lúc trước vẫn luyện tập, nói không chừng cũng thành một danh thủ quốc gia.”

Cố Viễn cười thầm. Lấy trình độ Ân Hi Bạch làm sao có thể tùy tiện bại bởi nha đầu này, nhất định là sợ nàng thảm bại, mất hứng thú bỏ đi, cố ý để nàng thắng mấy ván, kéo nàng bồi hấn chơi cờ. Hấn cũng không vạch trần, chỉ cười nghe nàng nói xong.

“Cười kỳ quái như vậy,” Thư Kỳ nhìn mặt hấn, nghi hoặc, cúi gập nói: “Chẳng lẽ không tin tưởng năng lực của ta?”

“Không có.” Cố Viễn thu liễm ý cười, ra vẻ vô cùng chân thành nhìn nàng.

Ánh mắt của hai người nhìn nhau, trong không khí còn có cỗ hơi thở mờ ám.

Thư Kỳ tim đập rộn lên, mau chóng thu hồi ánh mắt của mình, mặt lại đỏ lên.

Cố Viễn tựa hồ đã nhận ra sự xấu hổ của nàng, vì thế cái chén, rót cho nàng chén nước, nghiêm trang nói: “Đêm mai Tiết Hoài Phong sẽ đến trong thành.”

“Thật sự?” Thư Kỳ ngẩng đầu, vui mừng như rơm rày.

“Nếu là từ phiên bị mất hoặc là hư hao rồi,” hấn ngập ngừng, nói tiếp, “Người trở về không được?”

Thư Kỳ lắc đầu, giọng thành thật nói: “Cho dù như vậy, đồng sự của ta. . . . Cũng chính là đồng nghiệp của ta bọn họ có thể tới đón ta trở về.”

Tâm tình Cố Viễn có một chút âm đạm.

Hấn phải làm như thế nào lưu lại nàng? Vẫn là, hấn thủy chung là lưu không được nàng?

Chỉ là khi nghe nói nàng phải đi, tâm của hấn giống bị khoét đi một khối, trong lồng ngực trống rỗng, lạnh như băng.

Trông đầu hấn hoảng loạn phiên chán, cảm giác bất an.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Tiết Hoài Phong nhận được lệnh Cố Viễn liền vội vã dẫn theo mười mấy người thân thể khỏe mạnh, võ nghệ xuất chúng ra roi thúc ngựa đến Giang Ninh. Ngày tới Cố phủ thì đã mệt mỏi, nhưng sĩ khí bộ dạng vẫn hiên ngang chỉnh tề.

Đêm đó, Tiết Hoài Phong vào Sơ Ảnh các. Hấn cùng với Cố Viễn ở trong thư phòng trò chuyện đã lâu. Thư Kỳ thật không biết hai nam nhân ở trong đó âm mưu những thứ gì, bộ dáng rất thần bí bất quá nàng cũng không có hứng thú muốn biết.

Trước mắt trọng yếu nhất là lấy lại Từ phiến. Lúc này, nàng đang ở trước phòng Tiết Hoài Phong “Ôm cây đợi thỏ”.

Tiết Hoài Phong vừa thấy Thư Kỳ, không đợi nàng mở miệng, hấn đã đem từ phiến giao cho Thư Kỳ. Thư Kỳ kinh ngạc, không ngờ sự tình tiến triển thuận lợi như thế, xét thấy Tiết Hoài Phong là thuộc hạ của Cố Viễn, nàng từng hoài nghi tính cách của hấn có thể hay không giống với Cố Viễn phức tạp nhiều thay đổi.

Mà bây giờ loại tình huống này xem ra chỉ có thể là Cố Viễn sớm đã đem việc này nói lại với hấn, bớt đi một hồi mài chít chít. (tiểu tuyết: ta bó tay với kỳ tỷ, ta thấy câu này vui vui nên để nguyên văn đó nha)

Thư Kỳ cảm được Từ phiến chuyện trước tiên đó là kiểm tra Từ phiến xem có hư hao gì hay không. Kết quả càng phần chấn lòng người: nguồn điện

sung túc, ấn phẩm đầy đủ, cũng có thể được tín hiệu bên kia. Đủ loại sự thật chứng minh đây là một Từ phiến hoàn hảo không tổn hao. Cũng tốt, nàng không cần chờ Vân Phi tới đón nàng, chính nàng hiện tại, lập tức, tức khắc là thể quay về bên kia.

Nàng khó nén hưng phấn trong lòng, đi ngang qua phòng Cổ Viễn thì thấy hấn mở cửa, rãnh ngồi chơi, giống như đang đợi ai đó.

Nàng tất nhiên là hướng hấn báo tin tức tốt này, hấn không yên lòng chỉ thần nhiên ứng câu: “Àn.”

Thư Kỳ hiện tại cần phải có người chia xẻ cùng nàng loại này tâm tình mất mà lại có được mừng như điên này.

“Ta chuẩn bị ngày mai sẽ trở về.”

”Ừ.”“

”Chúng ta có thể là vĩnh biệt.”

“Ừ.”

“Ngươi không giữ ta lại à.”

“Ừ.”

“Ngươi sẽ nhớ ta.”

”“Ừ.”

“Đêm nay chúng ta cùng nhau cuồng hoan đi?”

“Ừ.”

“Cái gì?” Cổ Viễn phục hồi tinh thần lại,

“Cuồng hoan?”

Thư Kỳ buồn cười phát hiện nguyên lai người luôn luôn bình tĩnh như hấn cũng sẽ ngẩn người, thật là chuyện lạ. “Tối nay là đêm cuối cùng ta ở tại chỗ này. Ta muốn hảo hảo mà ngoạn cho thống khoái.”

Thư Kỳ giữ chặt hấn, “Ngươi phải theo giúp ta.”

“Tùy ngươi vậy.” Hấn cười cười, người ngoài nhìn thấy nụ cười ôn nhuận bình thân giống như trước đây, chỉ có mình hấn biết trong lòng thấp thỏm lo âu đến cỡ nào.

Đây là lần đầu tiên hấn thấy bất lực trong hơn hai mươi năm qua. Hấn muốn nàng lại ở, nhưng mà hấn không biết nên làm như thế nào.

Hấn nghĩ: hấn sẽ vĩnh viễn mất đi nàng, cũng sẽ mất đi trái tim ấm áp.

Trong lòng hấn thờ dài, đi rồi cũng tốt, đi rồi hấn liền vô khiên vô quái, không còn cố kỵ.

Đêm đó, đầu tiên là Cổ Viễn cùng Thư Kỳ dạo chợ đêm, ném qua rất nhiều đồ ăn.

Miệng còn bị nàng không chút khách khí dứt một chuỗi kẹo hồ lô. Sau khi ăn uống no đủ, Thư Kỳ lại đưa ra ý muốn tới Ly Thiên không gần nhất ngắm sao.

Bởi khi trở lại 21 thế kỷ, nàng sẽ không thể nhìn thấy bầu trời đầy sao như bây giờ. Nàng lúc này đây nhất định phải nhìn cho đủ. Kỳ thật, Thư Kỳ đang che giấu nguyên nhân chân chính. Nàng ngưng ngưng khi phải nói ra, cô gái, đôi tình yêu luôn luôn có nhiều ảo tưởng, mà nàng vẫn ao ước là cùng người trong lòng mình lặng lẽ ngồi ở đỉnh núi cùng nhau ngắm sao trời. Cho dù không nói lời nào, đó cũng là thời gian phi thường tốt đẹp ấm áp. Là việc mà, nàng muốn cùng với Cổ Viễn cùng nhau hoàn thành. Chứ việc bọn họ là không khả năng cùng một chỗ.

Trên đỉnh núi Đông Sơn, ánh trăng dâng lên sáng tỏ.

Thư Kỳ cùng Cổ Viễn sóng vai ngồi ở trên sườn núi, nhìn lên tinh không.

“Chỉ mong nhân gian lâu dài, ngàn dặm cùng tiền duyên.”

“Nhân sinh đại đại vô cùng đã, Giang Nguyệt hàng năm vọng tương tự. Không biết Giang Nguyệt đãi người nào, nhưng thấy Trường Giang đưa nước chảy.”

Thư Kỳ nhẹ nhàng tựa vào vai Cổ Viễn, nhìn ánh trăng như Bạch Ngọc bàn treo trên cao thờ dài:

“Cho dù trải qua ngàn năm thời gian, ánh trăng vẫn là ánh trăng, mà ta và ngươi cũng không thể cứ ngồi như vậy dưới trời sao cùng nhau thưởng thức Minh Nguyệt.” Trong mắt Cổ Viễn toát ra một chút cô đơn, thần nhiên cười nói:

“Kỳ thật ngươi có biết ta muốn lưu lại ngươi không phải việc khó. Nhưng mà ta không thể ích kỷ như vậy, ta không thể để cho ngươi bởi vì lưu lại mà thân thể bị thương tổn, ta hi vọng ngươi sống được tốt. Cho nên ta thà rằng cười để ngươi đi.”

Thư Kỳ ngẩn ra, đôi mắt phần tình cảm này, lựa chọn của bọn hắn là giống nhau. Nhưng là điểm xuất phát lại bất đồng. Nàng nghĩ đến chính là muốn huy kiếm chém tơ ngọc, bảo trụ cái mạng nhỏ của mình, mà hắn làm như vậy cũng là vì nghĩ cho nàng.

Trong lòng nàng lúc này rất nhiều tình cảm cùng nhau xông tới, như thủy triều đánh thẳng vào lý trí.

Nhưng nàng không còn là tiểu cô nương mười mấy tuổi, muốn lời của hắn hết thấy đông lại ở bên môi. Nàng chỉ đem đầu vùi thật sâu vào trong ngực của hắn, nước mắt tùy ý chảy xuôi, làm ướt vạt áo của hắn.

Ánh trăng cũng trốn vào trong đám mây. Chỉ có đầy trời ánh sao không biết tư vị của sầu muộn giống như chớp động trên không.

“Hai vị thật sự là thật hăng hái nha.” Âm thanh nam nhân thô ráp phía sau hai người truyền đến.

Thư Kỳ vội vàng khởi động thân mình, nhìn lại, nguyên lai là lúc ở trong ngôi nhà cũ thành nam gặp qua, Cảnh Dạ. Xem ra lại già bất thiện.

Cổ Viễn thông dong đứng dậy.

Cảnh Dạ ánh mắt sâu kín như quỷ mỹ, cười lạnh nói: “Cư nhiên cùng nữ tử nhân loại nói chuyện yêu đương.”

Cổ Viễn trên mặt vẫn là cười nhạt: “Ta cảm thấy con người không có gì không tốt.”

Cảnh Dạ cười to, cuồng vọng tiếng cười ở trong bầu trời đêm yên tĩnh hết sức chói tai: “Bản thân ta đã quên, ngươi thân mình chính là cái tạp chủng, trong thân thể còn chảy dòng của nhân loại ti tiện!”

Lời này cũng quá mức tức giận! Thư Kỳ trong lòng vì Cổ Viễn mà bất bình. Nói sau, nhân loại là vũ trụ tinh linh, vạn vật linh trưởng, sao không hắn nghĩ hắn là loại vô dụng đi. Nàng lo lắng Cổ Viễn xúc động, thân thủ giữ chặt Cổ Viễn, hoàn hảo, hắn cũng không có biểu hiện ra vẻ mặt bị chọc giận, thái độ bình thường.

“Ngươi chính là đến đây để chế ngạo ta?” Cổ Viễn ánh mắt vi lượng, giọng mỉa mai nói.

Biểu tình trên mặt Cảnh Dạ cứng đờ, lạnh lùng nói: “Tối nay là đêm trăng tròn, linh lực của ngươi đã mất hết, vẫn là ngoan ngoãn đem thánh vật giao ra đây đi.”

Chẳng lẽ hắn ở đêm trăng tròn sẽ mất hết linh lực biến thành người thường hoặc là cũng không khá gì hơn? Thư Kỳ không khỏi nắm chặt tay Cổ Viễn. Cổ Viễn quay đầu cho nàng một ánh mắt “Yên tâm”.

Bảo nàng sao có thể an tâm đây? Nàng thậm chí tức giận chính mình cứng rắn lôi kéo hắn đi, chạy đến nơi hoang sơn dã lĩnh này ngắm sao làm gì chứ?, nếu không hắn làm sao có thể gặp phải oan gia đối đầu đâu?

Trước mắt loại tình huống này, nàng cũng không có võ công, làm sao giúp được với hắn đây? Không phải trở thành trở lực của hắn thì tốt rồi.

“Có bản lĩnh cứ việc tới bắt.” Cổ Viễn thông dong cười nói.

Cảnh Dạ lông mày nhíu lại, hai mắt sung huyết, lộ ra vẻ mặt cực kỳ hung ác, bỗng dung từ bên hông rút ra một thanh trường kiếm, hai chân điểm, thân mình bay lên trời, trên không trung sử dụng pháp cực kỳ phức tạp, hướng Cổ Viễn chém tới.

Thư Kỳ mặc dù không biết võ công, nhưng thấy bộ mặt hắn dữ tợn, thế tới rất mạnh, chiêu chiêu đoạt mệnh, cũng biết hắn là dùng toàn lực đẩy Cổ Viễn vào chỗ chết.

Cổ Viễn đem nàng kéo qua một bên, liềm khí ngưng thần, rút Long Văn đao hướng Cảnh Dạ phát qua.

Chỉ nghe đao kiếm chạm nhau, nổ vang một tiếng, kiếm của Cảnh Dạ gãy rơi xuống đất, hắn cũng bị đánh văng ra, trên mặt không che dấu được có kinh dị cùng sợ hãi, lập tức lui thật xa.

Cổ Viễn vẫn như làn gió mát cười khê, thân hình nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đáp xuống đất, đao trong tay lóe hàn quang, vô cùng sắc bén, nhuệ khí bức người.

“Ngươi. . . .” Trong mắt Cảnh Dạ nghi hoặc dâng lên cuộn cuộn mãnh liệt,

“Vi sao ngươi còn có nội lực mạnh như vậy?” Không đợi Cổ Viễn trả lời, Cảnh Dạ lại liên lùi lại hai bước, hình như có chút ngộ ra, lại không có cam lòng hỏi:

“Chẳng lẽ truyền thuyết đêm trăng tròn linh lực của ngươi hoàn toàn biến mất là giả?”

“Ngươi cứ nói đi?” Cố Viễn cười, khoe miệng giương lên, tràn đầy trêu tức.

Cảnh Dạ sắc mặt phức tạp, cả người cứng đờ, lập tức cười lạnh nói: “Ngươi đừng đắc ý, ta sớm muộn gì cũng sẽ lấy đi thánh vật từ trong tay ngươi.”

Dứt lời, lập tức bay lên không mà đi, mị ảnh lập tức biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Thư Kỳ cũng nhẹ nhàng thở ra, vừa định hỏi Cố Viễn có sao không, nghe được Cố Viễn nhỏ giọng nói: “Chúng ta đi mau.”

Thư Kỳ đến gần hẳn liền thấy, hẳn đã thu đao vào vỏ, nhưng khoe miệng không biết từ khi nào thì máu đã chảy ra đỏ tươi.

Trong lòng nàng quỳnh lên, đỡ lấy hắn, nhẹ nhàng giúp hắn lau đi vết máu ở khoe miệng: “Không có sao chứ?”

“Không có việc gì.” Cố Viễn cười nhẹ, giữ chặt tay nàng, nói: “Thừa dịp trường lão còn chưa tới, chúng ta mau trở về.”

Thư Kỳ sững sờ: “Ngươi. Mới vừa rồi là người lừa hắn?”

Cố Viễn một bên lôi kéo nàng đi nhanh, một bên cười sang sảng nói: “Bình bất yếm trá. Nếu không chúng ta đã trở thành quỷ dưới đao của hắn.”

Trong lòng Thư Kỳ đột nhiên liên ần ần đau. Không có linh lực, hẳn chỉ là một người bình thường nhân, một kiếm vừa rồi của Cảnh Dạ nhất định là hắn đã sử dụng hết toàn thân khí lực. Hẳn rõ ràng bị thương còn giả bộ là dường như không có việc gì, hừ hừ thật thật, chân chân giả giả, dọa Cảnh Dạ chạy đi.

“Một khi đã như vậy, đêm trăng tròn ngươi sao còn đáp ứng ta mang ta đi như vậy?”

“Yêu cầu của ngươi ta không nghĩ cự tuyệt.” Cố Viễn cúi đầu cười nói, dừng một chút, ngữ khí nghiêm nghị, “Nói sau, những người khác ta còn ứng phó được, tự tin có thể che chở ngươi chu toàn.”

Thư Kỳ cuối đầu, thầm mắng một tiếng “Đứa ngốc”. Gió đêm thoáng lạnh, trong lòng của nàng lại ảm áp.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Mới bước vào Sơ Ảnh các, Cố Viễn liền ngã lên người Thư Kỳ.

Thư Kỳ hoảng hốt, gọi Tuyết Tinh hỗ trợ diu hắn vào trong phòng.

Trong phòng Cố Viễn trần ngực mùi thuốc. Thư ngạc ngồi ở bên giường canh chừng hắn, không chịu rời đi. Cứ để Tuyết Tinh mời đại phu bắt mạch cho hắn, xác định hắn không có gì đáng lo ngại, chỉ là chân khí trong cơ thể không đủ, nhất thời huyết khí dâng lên, hơi thở không thuận mà làm cho hôn mê.

Trong lòng nàng vẫn là áy náy ngồi chờ đợi hắn tỉnh lại. Không biết qua bao lâu, Thư Kỳ mở mắt ra, đôi mắt mỉm cười của Cố Viễn liền đập vào mắt.

“Ngươi đã tỉnh?” Hai người đồng thời hỏi.

Hai người lại cùng thoải mái cười.

Cố Viễn bất động thanh sắc gần sát nàng, ở trên trán nàng ấn xuống một cái hôn.

Nàng không có thói quen thân mật như thế, trong lòng có chút bối rối. Rõ ràng tối hôm qua nàng là ghé vào bên giường ngủ, như thế nào hiện tại lại ở trên giường, còn nằm ở trong lòng ngực của hắn?

Cả người đau nhức không nói, phía dưới còn cảm giác có cái gì đó ảm áp. Không biết. Sẽ không bị cái kia đi?

Thư ngạc sắc mặt càng ngày càng khó coi, vén chăn lên vừa thấy, trên người mình chỉ mặc quần áo trong, dưới thân quả nhiên có một đoàn đỏ tươi chói mắt. Bụng cảm giác đau đớn càng ngày càng mãnh liệt. (tiêu tuyết: ta đổ các nàng lúc này Kỳ tỷ đang nghĩ đến chuyện gì??? Hehe: trả lời rồi hãy đọc xuống dưới nha)

“A!” Nàng hoảng sợ vịn phần ôm lấy thân mình, kêu to lên.

Cố Viễn tự nhiên là không hiểu, kẻ sát vào nàng nhũ mày hỏi: “Làm sao vậy?”

Thư Kỳ lập tức trốn tới góc giường, cắn môi mang theo ánh mắt oán hận nhìn hắn, sau đó lại úy khuất vừa cảm phần máng: “Ngươi, tên này không biết xấu hổ! Cút ngay cho ta!”

Biểu tình trên mặt Cố Viễn càng nhiều khó hiểu, nữ nhân này sáng sớm có gì không đúng, lại còn la to như thế.

“Thư Kỳ, ngươi nói mau, bản công tử như thế nào không biết xấu hổ?” Cố Viễn sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn hỏi.

“Chính ngươi phạm phải, chính mình rõ ràng!”

Thư Kỳ mắt đỏ lên. Khẳng định đối với nàng chắc chắn dùng thủ đoạn gì đó, toàn bộ quá trình mình đương nhiên vô tri vô giác.

“Ta phạm phải cái gì?” Cố Viễn hỏi ngược lại.

Còn không thừa nhận? Không đưa ra chứng cứ ngươi còn chết cũng không thừa nhận?

Thư Kỳ rõ ràng buồn bực hé ra một góc chán. Bên dưới chăn sắc hồng điểm lấm tẩm.

Cố Viễn ghen hờn nhìn trần trời. (Tiểu Tuyết: mọi người cứ từ từ đừng trách Viễn ca của ta a)

Hắn thề tối hôm qua hắn chính là thành thật ôm nàng. Mặc dù là từng có một chút đặc biệt ý tưởng, nhưng tuyệt đối không có hành động.

“Ngươi còn muốn chống chế?” Thư Kỳ thờ phỉ phỉ liếc xéo về trọn mắt hốc mồm của hắn, “Có phải là nam nhân hay không a? đã làm thì phải thừa nhận!”

“Ngươi” Cố Viễn sắc mặt âm u.

Trời đất chứng giám, hắn thật không có làm.

Hai người đột nhiên lâm vào trầm mặc, đều có tâm tư.

Một hồi lâu, Cố Viễn đột nhiên nhìn nàng mở miệng, có chút do dự nói: “Này. Chỉ sợ là chính ngươi Quý Thủy đi?”

“Quý Thủy?” Thư ngạc sùng sốt, háo hão hỏi ngược lại. Kỳ sinh lý của mình Quả thật hình như là mấy ngày nay.

“Ách.” Thư Kỳ mặt đỏ bừng, trách không được nàng cảm thấy quá trình kia chính mình không có khả năng một chút ấn tượng cũng không có. (TT: ha ha, ta nói rồi mà mọi người đừng trách Viễn ca, ha ha ta cười Kỳ tỷ chết mất ha ha)

Nhưng mà kinh nguyệt của mình cứ nhiên lại bị ở trên giường của một nam nhân, bị hắn nhìn đến không nói. Càng quẩn là còn hiểu lầm hắn đối với chính mình cái kia Thật mất thể diện.

Cố Viễn liếc nàng một cái, lông mày nhíu lại thành một đường, bất mãn nói: “Tối hôm qua ta sợ ngươi ghé vào bên giường ngủ như vậy sẽ bị sái cổ, hảo ý đem ngươi lên giường, không nghĩ tới ngươi lại đem ta nghĩ thành loại người xấu xa như vậy.”

Thư Kỳ xấu hổ đến mức hận không thể lập tức biến mất trước mặt hắn.

“Ta.” Thư Kỳ vội vàng đứng dậy, cười xấu hổ, “Cái kia, ta sẽ giúp ngươi rửa .”

“Hắn là như vậy rồi.” Cố Viễn trầm giọng đáp.

“Ta.” Thư Kỳ đỏ mặt bối rối vịn vào vạt áo, không dám nhìn hắn, đứng dậy nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, bỏ lại một câu còn nhỏ hơn so với âm thanh “vo ve “của muỗi “Đứng. Thực xin lỗi.”

Nhìn bóng lưng chạy trốn của nàng, tâm tình Cố Viễn chợt vui vẻ chưa có từ trước đến nay.

“Hôm nay ngươi không cần đi theo ta, ở lại trong phủ cùng Thư cô nương đi, giúp nàng nghỉ ngơi cho tốt.” Cố Viễn phân phó Tuyết Tinh đang thu thập giường trong phòng.

Tuyết Tinh vừa thấy trên chân đơn có vết máu, lại nghe ngữ khí nói chuyện nói chuyện của Cố Viễn, nghĩ đến đoán được tám chín phần, liền do dự nói: “Công tử, nô tỳ lo lắng.”

“Lo lắng cái gì?” Cố Viễn không hiểu nhìn nàng một cái, ý bảo nàng nói tiếp.

“Trong tộc quy củ, chúng ta là không thể kết hôn cùng nhân loại.”

Tuyết Tinh cúi đầu nói, nàng theo công tử hơn mười năm, công tử chưa từng đối với nàng có một chút cảm tình đặc biệt. Tuy rằng nàng biết mình cùng công tử vô duyên, nhưng vẫn là lặng yên chờ đợi ở bên cạnh hắn, không chỉ là lấy thân phận Thánh nữ, cũng là lấy thân phận người ái mộ.

Nàng không hy vọng nhìn thấy công tử bị tộc nhân xa lánh.

“Ta đều có chừng mực.” Cố Viễn tự nhiên biết nàng nói gì, nghĩ tới chuyện sáng sớm hôm nay, trong lòng cười thầm, quay đầu lại nói,

“Đem sàng đan thay thế đi.”

“Thư cô nương đâu?” Cố Viễn nhìn chỗ ngồi trống rỗng bên cạnh, liếc lông mày hỏi.

Sáng nay hẳn phân phó phòng bếp làm riêng một bàn những thức ăn mà nàng thích.

Tuyết Tinh sắc mặt trở nên hồng, một bên chia thức ăn, vừa nói: “Cô nương nói, nàng hơi mệt muốn ngủ tiếp, nói công tử không cần chờ nàng.”

Tối hôm qua ngủ không ngon sao? Hay là đang muốn trốn tránh chính mình? Cố Viễn khóa chặt lông mày, đứng dậy hướng phòng nàng đi đến.

Trong phòng của nàng im ắng, Cố Viễn đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy Thư Kỳ miễn cưỡng hí mắt nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt.

Vốn là buổi sáng nay sẽ cùng nàng tính sổ chuyện kia, vừa thấy bộ dạng này của nàng, trong lòng lại không đành.

“Còn ngủ?” Cố Viễn cúi người hỏi, thanh âm cũng không tự giác nhẹ nhàng. Hôm qua coi như là ngủ sớm, không đến mức khôn thành như vậy.

“Đừng ồn!” Thư Kỳ cũng không mở mắt nhìn xem là ai, ngược lại giận dữ quát một câu.

Cố Viễn cũng không tức giận, bình thường rất ít thấy nàng như vậy, vì thế ôn nhu hỏi: “Làm sao không thoải mái?”

Thư Kỳ rớt cục nhưn nhẹ mắt lên nhìn, khoe miệng miễn cưỡng nở một tia cười: “Không có việc gì. Để cho ta nằm một lát thì tốt rồi.”

“Nhưng là bởi vì Quý Thủy tới?” Cố Viễn hỏi, mặt không hiểu sao liền đỏ.

“Àn.” Thư Kỳ gật đầu. Chẳng lẽ hẳn ngay cả điều này cũng biết? Hay là bởi vì cùng nữ nhân tiếp xúc nhiều, vô sự tự thông?

Cố Viễn giúp nàng dịch dịch nền tơ, nói: “Ta sẽ bảo Tuyết Tinh làm cho người đưa chút đồ ăn.”

“Àn.” Thư Kỳ thuận theo đáp lời, tuy rằng nàng cái gì cũng ăn không vô, nhưng vẫn là không đành lòng nghịch hảo ý của hắn.

“Đã mệt mỏi mấy ngày rồi hãy nghỉ ngơi cho tốt, chớ đi.”

Thư Kỳ chần chờ một lát, gật gật đầu.

Sau đó, quả nhiên Tuyết Tinh bưng cháo cùng một chén nước canh thoát nhìn là lạ đen thui tới.

Thư Kỳ cũng không hỏi nhiều, ăn một chén cháo, uống cạn sạch nước canh, ngã đầu đi nằm ngủ, khi... tỉnh lại quả nhiên cả cơ thể thoải mái, cảm giác tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Nghe Thuộc Nghị nói, mẹ hắn có tài nghệ nấu ăn rất cao, không bao lâu thì từ một người làm việc lật vật vào làm đầu bếp trong Minh Nguyệt Lâu, chuyên phụ trách nấu canh, tiền lương cũng từ hai lượng bạc tăng lên 5 lượng. Nói đến đây việc này, vẻ mặt của Thuộc Nghị rất thỏa mãn cùng tự hào.

Thư Kỳ cũng vì bọn họ cảm thấy cao hứng, dù sao bọn họ có thể ở nơi này sống yên ổn, không cần vì áo cơm mà lo lắng, sống cuộc sống bình an.

Mẫu thân Thuộc Nghị vì cảm tạ ân tình của bọn hắn, nấu riêng một nồi canh ngon, bảo Thuộc Nghị mang đến.

“Lúc trước ở nhà, nương thường xuyên nấu loại canh này cho ta cùng muội muội uống.” Thuộc Nghị nhìn chăm chăm Thư Kỳ khuấy chung canh, không tự chủ nuốt nước miếng, “Nhưng từ lúc trong nhà gặp thủy tai (thủy = nước, tai = thiên tai), chúng ta đến gao còn không mua nổi. Hơn nữa muội muội cũng không còn, nương rất đau khổ, cũng không làm loại canh này.”

Thư Kỳ vừa thấy, nước canh trong suốt như nước, cũng không biết là dùng cái gì hầm, có mùi hương thơm ngát, thấm vào ruột gan. Nàng nếm thử một miếng, hương vị tinh tế, mùi vị thấm vào răng lưỡi, hương vị vừa phải, nước ngọt mà không ngấy.

Bên cạnh Thuộc Nghị trong lòng chờ mong nhìn nàng: “Cô nương, dễ uống sao?”

“Ừh.” Thư Kỳ gật đầu, cười đáp, “Đây món canh ngon nhất mà ta từng uống qua. Mẹ nguoi tay nghề thật không sai.”

Thuộc Nghị cười thỏa mãn, “Mẹ ta kể, hầm canh trọng yếu nhất là đem tâm ý của mình tập trung vào nấu. Như vậy mới có thể hầm ra món canh mỹ vị, mới có thể làm người ta cảm thấy ấm áp, cảm động tâm người khác.”

Thư Kỳ gật đầu, không nghĩ tới nương Thuộc Nghị lại am hiểu sâu sắc và độc đáo như vậy. Khẳng định bà là một phụ nữ không tầm thường. Ngược lại thời dài, cha của Thuộc Nghị có thể chết như vậy, có nhi tử hiểu biết lại không biết quý trọng, vì hư danh trống rỗng không để ý thân tình vứt bỏ bọn họ, thật sự là không có mắt, một nam nhân ngu xuẩn.

“Thật thơm!” Người mới tới nhìn canh chung cười nói.

“Ra mắt công tử!” Thuộc Nghị ngoan ngoãn hướng hấn hành lễ, “Đây là do mẫu thân của ta đích thân hầm canh, bảo Thuộc Nghị mang đến cho công tử cùng cô nương nếm thử.”

“Nghe chừng quây Minh Nguyệt Lâu nói tay nghề của nương nguoi rất tốt.” Cố Viễn rất tự nhiên mà đoạt lấy cái chén trong tay Thư Kỳ, nếm thử một miếng, cười nói, “Làm phiền mẹ nguoi phí tâm.”

“Dạ, công tử.” Thuộc Nghị lĩnh mệnh mà đi.

Thư Kỳ hướng hấn nói thầm: “Muốn uống thì tự mình không đi lấy thìa, sao lại dùng của ta?”

Cố Viễn lại lần đến gần nàng, cười mờ ám nói: “Nguoi còn muốn cùng ta phân chia sao?”

Thư Kỳ mặt đỏ lên, tuy rằng bọn họ là từng có một ít hành động thân mật, nhưng mà còn chưa tới mức như hấn nó... Tuy hai mà một?

“Hả?”

Cố Viễn nhân cơ hội giữ chặt nàng, hơi thở ấm áp đọng lại ở bên tai nàng, âm thanh nhu hòa tràn ngập mê hoặc, “Nguoi nói muốn hay không?”

“Muốn, đương nhiên.” Thư Kỳ đứng lý hợp tình ngẩng đầu lên, còn chưa nói hết, đã bị Cố Viễn hôn.

Nàng muốn đẩy hấn ra.

Hấn lại đem nàng kéo vào trong lòng ngực của mình, ôm chặt nàng, tận tình mút cánh môi mềm mại ngọt ngào của nàng.

Cảm giác tê tê đại đại làm cả người nàng vô lực, hai tay lại bất giác đặt lên cổ của hấn, ý nói muốn cùng hấn hôn lâu dài.

“Rầm” tiếng vỡ vụn của đồ sứ thanh thúy vang lên đúng lúc hai người đang say mê.

Nguyên lai chung canh trên bàn bị Thư Kỳ không cẩn thận chạm vào, nước canh chảy đầy đất.

“Ai nha, đáng tiếc.” Thư Kỳ nhú mày, chạy nhanh đến, dậm chân, tức giận trừng mắt nhìn Cố Viễn một cái, “Đều là tại nguoi !”

Cố Viễn với vẻ mặt vô tội: “Tại sao là lỗi của ta? Là nguoi chính mình nói ‘ muốn ’ mà.”

Thư Kỳ cắn môi, từ “Muốn” này thật sự là dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, nàng nên nói không “Không cần” mới đúng. Nhưng là,, không cần cái gì? Chiếu lời của hấn mà nói chính là “Không cần phân chia với nhau”? Mặc kệ nàng trả lời thế nào, đều không chiếm được tiện nghi.

“Vô lại!” Thư Kỳ liếc mắt, giẫy ra khỏi tay hấn.

Cố Viễn không thêm đề ý chút nào, cười khê: “Ta cảm thấy nguoi vừa rồi thật thích bộ dạng vô lại của ta.”

“Nguoi” Thư Kỳ chán nản, so với da mặt, trong lòng nàng biết không phải là đối thủ của hấn. Mao uỷ viên từng nói, đánh không thắng thì chạy. Vì thế chỉ phải vội vàng ra khỏi phòng, gọi nha hoàn dọn dẹp hiện trường.

(Mao uỷ viên: Mao Trạch Đông)

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Đêm đó, Thư Kỳ ở thư phòng cùng Cố Viễn kiểm tra sổ sách.

Đến khoảng canh hai, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ồn ào.

Thường quân gia vội vàng đi vào thư phòng bẩm báo: “Bình mã của triều đình đột kích, đã bao vây ở ngoài sân. Bọn họ chờ ở cửa muốn gặp công tử.”

Thư Kỳ cả kinh, trong tay sổ sách rớt trên mặt đất, người của triều đình là vì Chu Thần châu mà đến? Cố Viễn không phải đã cùng bọn họ bàn điều kiện rồi, tại sao có thể như vậy? Nàng kinh ngạc nhìn Cố Viễn đang làm như không có việc gì.

Cố Viễn dùng bút trong tay lại, giống như trút được gánh nặng cười yếu ớt: “Ta còn lo lắng bọn họ không tới.”

“Công tử,” Thường quân gia mặt lộ vẻ khó khăn nói, “Lần này triều đình phái đến ba ngàn binh mã có chuẩn bị mà đến. Chúng ta có nên thông tri Tiết đường chủ triệu tập nhân mã tới cứu viện không? Hoặc là thông tri cho người của Thiên Hồ Tộc?”

Cố Viễn thong dong đứng lên nói: “Không cần. Đây là việc riêng của ta.”

Thư Kỳ tâm thu, sắc mặt ngưng trọng.

Cố Viễn nhẹ nhàng cầm tay nàng, nói: “Không có việc gì.”

Thư Kỳ biết lúc này mình có lo lắng cũng vô dụng, vì thế cầm tay hắn, cười nói: “Ta tin tưởng ngươi.”

Tim Cố Viễn xao động, người trước mắt mỉm cười nhẹ nhàng nhìn hắn, cười tươi như hoa, giống như ánh trăng ôn nhuận, trong mắt lại tràn đầy lo lắng không che dấu được. Hắn cúi người xuống nhẹ nhàng đặt lên trán nàng một nụ hôn: “Yên tâm. Ở lại đây chờ ta.”

Thư Kỳ gật đầu. Mắt thấy nhân ảnh nam tử áo trắng như tuyết thẳng đứng cao ngạo biến mất trong màn đêm.

Bất quá Thư Kỳ cũng không phải một người chịu nghe lời, hơn nữa dưới tình huống như thế. Nàng làm sao có thể yên tâm?

Cố Viễn cùng Thường quân gia vừa ly khai, nàng liền theo ra ngoài.

Cửa Cố phủ mở rộng, người của triều đình tay cầm đao tên đứng ở ngoài cửa, bộ dạng chờ phát động tấn công. Cầm đầu là một gã nam tử trung niên mặc áo giáp màu đen.

Vừa thấy Cố Viễn xuất hiện, hắn liền xoay người xuống ngựa, dẫn một đội binh lính đi vào trong viện.

“Cố thể chất biệt lai vô dạng?” Người tới hí mắt cười nói, lời nói khách khí lộ vẻ hàn ý.

“Làm cho ngài thất vọng rồi, tiểu chất hết thảy mạnh khỏe.” Cố Viễn bất động thanh sắc đáp lễ.

Người vừa tới nụ cười trên mặt lập tức đóng băng, sừng sốt một lát, liền ác thanh ác khí nói: “Xem ra cha ngươi cùng với ta cũng có mối tương giao bằng hữu, ta khuyên ngươi nên nhanh chóng đem Chu Thần châu cùng Long Văn đao hai tay dâng lên, ta còn có thể hưởng Hoàng thượng cùng Thái Hậu cầu tình cho ngươi, giúp ngươi thoát chết.”

“Không dám làm phiền ngài quan tâm.” Cố Viễn hơi không kiên nhẫn đánh gãy lời của hắn, “Hai đồ vật đó là thánh vật của Thiên Hồ Tộc, chúng ta thì sẽ hảo hảo bảo quản. Bản thân ta là xin khuyên Dư đại nhân nói cho triều đình hãy bỏ ý nghĩ này đi, Thiên Hồ Tộc còn có nhiều thế hệ ở Vân Mộng Trạch, cũng không cần hạ mình với đế vương.”

Họ Dư sắc mặt rất khó coi: “Giao hay không giao không phải do ngươi quyết định.” Dứt lời liền từ bên hông rút trường kiếm ra, nhảy lên lưng ngựa, xuất ra một chiêu rất tàn, hướng Cố Viễn đâm tới.

Cố Viễn vẫn không nhúc nhích. Thư Kỳ tim thót lên tới cổ họng.

Chỉ thấy kiếm kia đã đến gần bên người, Cố Viễn mới linh hoạt xoay người bay lên, xảo diệu tránh né, đánh trả lại một thế mãnh liệt.

Họ Dư không chờ Cố Viễn rơi xuống đất, liên tục kiếm kiếm ép sát, chiêu chiêu đoạt mệnh.

Điều làm cho Thư Kỳ kinh ngạc là, Cố Viễn lúc này lại giống như không còn sức đánh trả, từng bước thoái nhượng.

Họ Dư một bên huy kiếm một bên cười to: “Nghe nói võ công của ngươi rất cao, như thế nào hôm nay lại phải rơi xuống thế hạ phong?”

Thư Kỳ khẩn trương nắm chắc nắm tay, hấn làm sao vậy? Vì sao không hoàn trả? Tối nay không phải mười lăm đêm trăng tròn a.

Cố Viễn cũng không trả lời, nhưng theo tình thế hai người tranh đấu thì giống như hấn dần dần không chống đỡ được nữa, gần như là bó tay chịu chết.

“Bá!” Họ Dư phản thủ một đòn, Cố Viễn không kịp nghiêng người tránh thoát. Trường kiếm Họ Dư đâm mạnh vào ngực Cố Viễn, máu tươi lập tức chảy ra như một đóa hoa màu đỏ trên áo trắng trước ngực.

Thư Kỳ cảm thấy cả người máu tươi chảy ra, trái tim sắp nhảy ra ngoài, quát to một tiếng, lý trí sớm ném lên chín tầng mây, liều lĩnh liền xông ra ngoài, đỡ lấy Cố Viễn đang bị thương, về mặt hoảng sợ.

Cố Viễn thấy nàng chạy đến cũng không có chút nào ngoài ý muốn, khẽ cười nói: “Xin lỗi, để cho ngươi thấy bộ dạng suy tàn của ta.”

Thư Kỳ gấp đến độ muốn khóc lên rồi, nghẹn ngào nói: “Đây là lúc nào còn nói như vậy...”

Miệng vết thương ước chừng rất sâu, máu không ngừng chảy ra, Thư Kỳ lấy tay mình che chắn vết thương, lại bị hấn ngăn cản: “Đừng, làm dơ tay ngươi, ta biết ngươi luôn luôn không thích mùi máu tươi.”

“Nhiều máu như vậy, làm sao bây giờ? Tuy nhiên máu còn chảy.” Thư ngạc hoảng thán.

“Không có gì đáng ngại.” Trên mặt của hấn không có vẻ thống khổ, cầm bàn tay nhỏ bé có chút lạnh lẽo của nàng, “Ta đã ngăn chặn huyết đạo. Ngươi đi bên kia chờ ta.”

Thư Kỳ liều mạng lắc đầu: “Không, ngươi đừng cùng hấn đánh, hấn xuống tay ác độc như vậy, ngươi bây giờ lại bị thương.”

Cố Viễn cười nói: “Không phải ta muốn cùng hấn đánh nhau, là hấn nếu không thừa dịp hiện tại đến đoạt thánh vật, làm sao có phần thắng?”

“Ha.” Họ Dư nghe xong cười to, “Thế chất quả nhiên thông minh, ngươi bây giờ thân trúng Thất diệp nhất hoa chi độc, nội lực đang tiêu tán, căn bản không phải đối thủ của ta.”

Trúng độc? Hấn khi nào thì trúng độc? Nàng tuyệt nhiên không biết.

Cố Viễn hướng Thường quân gia nháy mắt, hấn liền dẫn hai hộ vệ tiến lên không để ý sự phản kháng của Thư Kỳ, đem nàng đứng một bên.

“Hiện tại ngươi đã là cá trong chậu, mau giao những vật đó ra đi!” Họ Dư không bình tĩnh quát.

Cố Viễn vẫn mang một bộ dáng phong đạm khinh vân: “Ta cùng Tà tướng đã có giao dịch, những vật đó cũng sẽ đích thân giao cho Tà tướng.”

Họ Dư sắc mặt đại biến, vốn tưởng rằng khi trúng độc Cố Viễn mất hết nội lực, hấn có thể thoải mái đối phó, sau đó lấy thánh vật đưa cho Tà tướng tranh công trước, không nghĩ tới tiêu tử này lại khó giải quyết như vậy.

“Ngươi đã cố ý như thế, ta chỉ có thể đem ngươi áp tải giao cho Tà tướng”. Họ Dư phái hai hắc y giáp sĩ tiến lên bắt Cố Viễn.

Thường quân gia cùng với những hộ vệ vừa thấy công tử bị mang đi, đều rút đao kiếm ra, muốn cùng người của triều đình liều mạng.

“Các ngươi không cần phải lo lắng.” Cố Viễn quay đầu phân phó, lại thâm sâu nhìn Thư Kỳ liếc mắt một cái, ý bảo nàng yên tâm.

Thư Kỳ hai hàng nước mắt bất giác chảy xuống, đến bây giờ mình mới hiểu được yêu một người là như thế nào, thì nguyện ý sống chết vì hấn, vì hấn cười vì hấn khóc, không đành lòng nhìn hấn chịu tra tấn, chỉ nguyện với lòng, cùng chia sẻ mưa gió âm lạnh, cùng chung sương mù lưu lam nghề hồng (TT: ai hiểu câu này giải thích hộ ta cái)

“Cố Viễn!” Thư Kỳ vội vàng gọi tên hấn, dừng một chút, lớn tiếng nói: “Ta thích ngươi!”

Bạch y thân ảnh dừng một chút, chậm rãi xoay người, trên mặt tràn đầy ý cười.

Thư Kỳ bước nhanh lên phía trước, ánh mắt bằng phẳng như nước, hướng hấn bày ra khuôn mặt tươi cười, không nhanh không chậm nói ra ba chữ: “Ta chờ ngươi.”

Tức khắc, trong lòng Cố Viễn bỗng cảm thấy ấm áp, giống như nghe được âm thanh của đóa hoa đẹp nhất thế gian đang nở. Hấn vươn tay ra, yêu thương lau khô lệ trên mặt nàng, cười nói: “Ngươi vừa khóc vừa cười bộ dạng thật là khó coi.

Vốn cho là hấn sẽ nói ra cái gì động lòng người, Thư Kỳ cắn răng trừng mắt liếc hấn một cái: “Người ta là một cánh hoa lê trong mưa xuân.”

Cố Viễn khẽ nở nụ cười: “Ngươi gấp cái gì a, lời ta nói còn chưa nói hết.”

“Còn chưa nói hết?” Thư Kỳ kinh nghi nhìn hấn.

“Ân.” Cố Viễn nghiêm túc gật đầu, “Bộ dạng của ngươi vừa rồi đối với người khác xem ra quả thật rất khó coi, bất quá ta tuyệt không ghét bỏ, ngược lại cảm thấy ngươi chưa từng đẹp như bây giờ.”

Thư Kỳ mặt đỏ lên, cúi đầu. Nói cái gì nha, rõ ràng lời của hấn rất nhiều lỗ hổng, nàng lại không muốn phản bác, ở trước mặt hấn ngẫu nhiên ngốc vài lần cũng không mất mặt.

“Thế chất, không cần trước mặt người khác khanh khanh ta ta như vậy, ” Họ Dư lắc chuyển thân ngựa, híp đôi mắt nhỏ, có thâm ý cười nói, “Người nếu luyện tiếu vị cô nương này, ta có thể mang nàng theo cho người.”

Cố Viễn đành phải phân phó Thường Thừa Ảnh hào hảo chiếu cố Thư Kỳ, trong khoảng thời gian hấn không ở đây, hết thầy sự việc giao cho Thường quản gia xử lý.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Sân Cỏ phủ lại khôi phục yên tĩnh. Thư Kỳ cũng dần dần khôi phục lý trí. Nghĩ đến việc mình ở trước mặt nhiều người như vậy không một chút ngượng ngừng thổ lộ với Cố Viễn, trên mặt của nàng bây giờ là một mảng đỏ hồng. Bất quá trải qua việc nàng náo loạn như vậy, thuộc hạ của Cố Viễn bao gồm cả Thường Thừa Ảnh, tất cả đều đối đãi với nàng như là phu nhân chính thức của Cố Viễn, trong mắt bọn họ thêm phần kính trọng. Hiện tại Cố Viễn không ở đây, nàng nghiêm nhiên thành Cố gia chủ mẫu.

Trong thư phòng, vẫn sáng đèn.

Thư Kỳ mở bản đồ địa hình, cùng Thường Thừa Ảnh một bên thương lượng bày trí phục binh như thế nào, một bên chờ thám tử hồi báo tin tức.

Nghe nói kia họ Dư là tâm phúc đất lực bên cạnh Tạ Đông Lâu —— Dư Chính Vũ, là quan nhị phẩm tán kỵ Thị Lang. Hiện tại hấn áp tải Cố Viễn đi đến Lục Dã trang nơi ở của Tạ Đông Lâu.

Nơi đây cách Lục Dã ước khoảng hai mươi dặm đường, cách nơi đây mười lăm dặm có một chỗ gọi là “Mã Gia Lĩnh”, hai mặt là núi cao, thế núi hiểm trở, cửa vào hay ra đều cực kỳ hẹp, dễ thủ khó công, đúng là nơi mai phục rất tốt.

Thư Kỳ xem qua chút sử sách, cũng biết một chút kế sách hành quân bài bố mai phục của cổ nhân.

Nhưng mà Thường Thừa Ảnh không muốn cho Thư Kỳ mạo hiểm, sợ phụ sự ủy thác của công tử.

Thư Kỳ lại là một phen thuyết phục, cuối cùng cũng làm cho Thường Thừa Ảnh gật đầu, hấn phái tứ đại cao thủ trong viện thủ toàn quyền phụ trách an toàn của Thư Kỳ.

Vì thế Thư Kỳ lập tức phân phó Thường Thừa Ảnh lưu lại thủ trong phủ, lại triệu tập ba trăm cung thủ, chính mình tự mình dẫn dắt, rẽ đường nhỏ đi tới Mã Gia Lĩnh trước, phong kín cửa ra vào trong khẩu, bố trí mai phục.

Hết thầy chuẩn bị thỏa đáng, không tới nửa khắc, Dư Chính Vũ quả nhiên dẫn ba ngàn nhân mã của hấn chậm rì rì tiến nhập Mã Gia Lĩnh.

Theo ánh sáng mờ mờ, nàng mơ hồ nhìn thấy Cố Viễn ở trong đội ngũ .

Thư Kỳ ra lệnh một tiếng, rất nhiều tảng đá lớn đã chuẩn bị liền đồng loạt”Ào ào” lăn xuống núi, đánh tới hướng đội ngũ của Dư Chính Vũ.

Vốn là đội ngũ đang chỉnh tề, liền bị biến cố thành linh xây đến thất linh bát lạc. Không ít binh lính sớm sợ tới mức không nghe hiệu lệnh, chung quanh chạy tứ tán. Trong sơn cốc quá hỗn loạn.

“Người tới là ai?” Dư Chính Vũ biết mình trúng mai phục, đã có chút sợ, trong âm thanh mang theo một chút run run.

Trong lúc nhất thời, sơn cốc sáng ngời như ban ngày, chỉ thấy hai bên trên sườn núi đột nhiên đứng đầy nhân mã, lưng đeo cung tiễn, tất cả đều cầm đuốc.

Cầm đầu cũng là nữ tử áo trắng tương mạo thanh tú đã gặp trong phủ. Chính là lúc này trên mặt nàng không phải là thái độ của tiểu nữ nhàn mai, mà hiện ra nét kiên nghị cùng bình tĩnh.

Dư Chính Vũ hừ lạnh một tiếng, chính mình đã xem thường nữ nhân này.

“Thà người!” Nàng thấp giọng nói.

Cố Viễn từ trong đội ngũ bước ra, hần vẫn là một bộ dáng ung dung tự tại, nhìn thấy Thư Kỳ thì khẽ cười lên. Nữ nhân này vĩnh viễn có bản lĩnh làm cho hần giật mình.

Thư Kỳ cũng cười xoay người xuống ngựa, chậm rãi theo chiều núi hướng hần đi tới, nghĩ rằng có lẽ hần muốn trách cứ mình hồ nháo.

“Cám ơn ngươi.” Cố Viễn cầm tay nàng, sóng mắt như nước nhìn nàng nhẹ giọng nói.

Thư Kỳ kinh ngạc, giương mắt nhìn thấy, trên mặt của hần tràn ngập sự thành thật chưa bao giờ có.

Dur Chính Vũ tựa hồ không cam lòng, sắc mặt khó coi. Thành linh ba gã Hắc y nhân phi thân lướt gần, xuất hiện ở trước mặt hần. Mà hần không hề phòng bị, dù thấy người này võ công rất bí hiểm.

“Là ai?” Hần hét lớn một tiếng, phụ cận hắc y giáp sĩ lập tức che trước người hần, đem hàn đao nhất tề chỉ hướng người mới tới.

Thư Kỳ nhìn lại, nguyên lai là ba gã hồ ly áo đen mà mình đã từng gặp. Thật sự là âm hồn bất tán.

Tuyệt Phong sắc mặt lãnh đạm, nghiêng mắt nhìn Dur Chính Vũ, liền có chút ngạo mạn nói : “Ngươi là chủ sự nơi này?” Nhưng mà, không đợi Dur Chính Vũ trả lời, hần lại dùng khẩu khí ra lệnh nói : “Nghe nói ngươi đã thương tiểu tử họ Cố, đang áp giải của hần? Mau đem hần giao ra đây.”

Dur Chính Vũ nhìn đối phương ba người cho rằng, không hề giống là người trên giang hồ, mà mình lớn nhỏ cũng là nhị phẩm tán kỵ Thị Lang, hần lại dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với mình, thật sự là không biết sống chết . Hần liền mất lộ ra hung quang, trách mắng: “Các ngươi là cái gì?, dám ra lệnh cho mệnh quan triều đình? Các ngươi muốn đối nghịch với triều đình?”

Tuyệt Phong cười hai tiếng: “Cái gì triều đình không triều đình, chúng ta trông không cần biết, hiện tại bản trưởng lão bảo ngươi đem tiểu tử họ Cố kia giao ra đây, nếu không khó bảo toàn cái đầu ở trên cổ ngươi!”

Dur Chính Vũ mấy năm này là thủ hạ tâm phúc của Tạ Đông Lâu, tại triều đình rất có thế lực, làm sao để người khác uy hiếp như thế, huống hồ lại đang ở trước mặt nhiều binh lính như vậy. Vì thế, trong lòng giận dữ, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, huy kiếm chém tới.

Sơ Vũ bật nhảy lên, tiếp được hần một kiếm. Hai kiếm đánh nhau, tóe ra nhiều tia lửa. Dur Chính Vũ hồ khẩu tê rần, nhẹ buông tay, trường kiếm loảng xoảng một tiếng rơi xuống.

Không thể tưởng được nữ tử trẻ tuổi này nội lực thâm hậu, hần không khỏi nhìn nàng liếc mắt một cái. Mà ánh mắt của nàng lại là màu đỏ , tự dung làm cho hần cảm thấy kinh tâm. Muốn dò tâm mắt, nhưng mà thân thể không nghe sai khiến của hần, như muốn đi ngủ.

Hắc y giáp sĩ phía sau Dur Chính Vũ vừa thấy tình thế không ổn, lập tức sẽ xông lên chém giết. Sơ Vũ lại dễ dàng kéo Dur Chính Vũ xuống ngựa, phản thủ đem kiếm đặt trên cổ hần, nói : “Ai dám tiến lên, ta liền giết hần!”

Hắc y giáp sĩ đều dừng lại, trong tay nữ tử kia dù sao cũng là đại nhân của bọn họ, ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sơ Vũ thấy thế, lộ ra nụ cười quý dị, khẽ sát vào bên tai Dur Chính Vũ, ôn nhu hướng dẫn: “Đem Cố Viễn giao cho ta!”

Dur Chính Vũ lúc này hai mắt đại ra, ánh mắt tan rã, nhìn trong trời đêm hư ảo không tập trung, giống như một Mộc Đầu Nhân, lúng ta lúng túng nói : “Phải”

Thư Kỳ kinh dị không thôi, một người cuồng vọng như Dur Chính Vũ tại sao lại nghe theo lời nói của Sơ Vũ?

“Đây là nhiếp tâm thuật.” Cố Viễn giải thích nói, “Thiên Hồ Tộc đã cấm tu luyện thuật pháp này.”

Bên kia Dur Chính Vũ quay đầu đối với hắc y giáp sĩ của mình gần từng chữ, dùng giọng điệu kỳ quái ra lệnh cho bọn họ: “Đem Cố Viễn giao cho chủ nhân của ta.”

“Đại nhân, nhưng mà.” Bộ hạ của hần cũng phát giác khác thường, đối mặt với mệnh lệnh như vậy có chút không biết phải làm sao.

“Còn không mau đi!” Sơ Vũ nhin không được quát lớn, trong tay lực đạo rõ ràng tăng thêm, trên cổ Dur Chính Vũ lập tức có một vết máu.

Vài quân sự, binh lính nghe vậy chạy về hướng Cố Viễn .

Thư Kỳ đang muốn điều động nhân lực, Cố Viễn lại đề tay nàng, nhẹ giọng nói: “Bỏ ngựa rình ve.”

Thư Kỳ gật gù đầu, mặc cho Cố Viễn bị binh lính Dur Chính Vũ binh lính dẫn đi.

Cảnh Dạ vừa thấy Cố Viễn, đầu tiên là giận không kềm được, lại vừa thấy trước ngực hần bị thương cùng áo trắng nhuộm máu, lại buông lỏng cơ bắp cơ quắp trên mặt, cười nói: “Không thể tưởng được ngươi cũng có hôm nay.”

Cố Viễn cũng là cười nhẹ: “Các ngươi thật đúng là tin tức linh thông.”

“Chuyện này còn phải cảm ơn nha đầu Tuyệt Tình của ngươi đã mật báo cho chúng ta.” Cảnh Dạ trên mặt thật là đắc ý, “Ngươi xem, ngay cả Thánh nữ

cũng vứt bỏ người mà đi, người cũng nên đem thánh vật giao ra đây.”

Sắc mặt Cố Viễn trắng bệch, luôn luôn cười ôn hòa dung lý pha lẫn một chút bất đắc dĩ: “Nếu ngay cả Thánh nữ cũng không đồng ý vì ta thủ hộ hai thứ thánh vật này, ta quả thật cũng không còn tư cách lưu trữ chúng.” Hắn buồn bã cười, từ trong tay áo rút Long Văn đao ra, hình như có chút không đành lòng, giống như vuốt ve phiếm hàn quang trên thân đao, nhưng lập tức lại đem đao ném ra ngoài.

Cảnh Dạ thả người nhảy lên, bắt được chuôi đao, rơi xuống đất lại.

“Quả nhiên là thánh đao!” Hắn ngăm đen trong tầm mắt tràn ngập mừng như điên, tình tế đánh giá trên thân đao Long Văn. Truyền thuyết đao này chính là đúc kiếm đại sư Âu Dã Tử dùng Huyền Băng hắc thiết rèn bảy bảy bốn mươi chín thiên mà thành bảo đao, vô cùng sắc bén, chém sắt như chém bùn, còn có linh tính, có thể cùng chủ nhân tâm ý tương thông, do đó đạt tới Nhân Kiếm Hợp Nhất cảnh giới.

“Ha ha, sau này chủ nhân của người chính là ta rồi!” Cảnh Dạ không che dấu được sự cuồng vọng cười to.

“Chu Thần châu đâu?” Tuyết Phong trầm giọng hỏi, tên tiểu tử họ Cố rất đa mưu túc trí, nên cẩn thận vẫn hơn.

Cố Viễn từ trong lòng ngực lấy ra một hạt châu sáng trong xanh biết lớn bằng ngón tay cái, không chút luyến tiếc ném ra.

Tuyết Phong thấy thế, sắc mặt đại biến, cố gắng khom lưng cẩn thận tiếp được hạt châu thiếu chút nữa là rơi xuống đất.

Chu Thần châu trên bàn tay Tuyết Phong lóe lên lục quang nhu hòa. Thư Kỳ nhìn thế nào cũng không thấy có gì đặc biệt.

Cố Viễn đã lặng lẽ trở về bên cạnh Thư Kỳ, nháy mắt cười nói: “Chớ xem thường nó, thoát nhìn cang bình thường thì cang không tầm thường. Đây là bảo bối do nương của ta vớt được trong Bích Lạc hải. Nó hấp thụ tinh hoa trên vạn năm, nuốt nó vào có thể làm người chết hồi sinh, kẻ sống trú nham, người bệnh sẽ khỏi hẳn, người tập võ mang theo nó có thể hóa giải lệ khí, tăng cường nội lực.”

Thư Kỳ bán tín bán nghi gật đầu. Đối với một người của thế kỷ 21 như nàng mà nói, quả thật rất khó tin tưởng trên đời có vật như vậy. Nếu không, các khoa học gia cùng bác sỹ đều phải thất nghiệp.

Cảnh Dạ nhận lấy Chu Thần châu từ trong tay Tuyết Phong, cẩn thận nắm chặt, nhìn không được lại phát ra một trận cuồng tiếu: “Có hai thứ đồ này, ta đã có thể danh chính ngôn thuận làm tộc trưởng! lời nói của Cảnh Dạ ta, ai dám không theo!”

Nhưng mà, hắn không thể không ngưng cười.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Chẳng biết từ lúc nào, một chiếc thuyền kiểu lụa mỏng xanh biếc vô thanh vô tức lọt vào sơn cốc.

Người vừa tới có nội lực thâm sâu làm người ta kinh hãi.

Đến vào lúc này, chắc chắn cũng là vì Long Văn đao và Chu Thần châu. Hắn ngưng thần nín thở, cảnh giác chăm chú quan sát động tĩnh của đối phương.

“Khụ, khụ. . . .” Người trong thuyền đột nhiên ho khan hai tiếng, phá vỡ không khí yên tĩnh trong sơn cốc.

Cảnh Dạ nắm thật chặt Long Văn đao trong tay, thật vất vả mới có thể đoạt thánh vật về tay mình hắn tuyệt đối không dễ dàng chấp tay đem làm quà cho người ta.

Người trong thuyền vừa cúi đầu lại nở nụ cười, thờ dài: “Ai, người đã già, không còn dùng được. . . .” Sau đó vươn một cánh tay có vẻ gầy gò, chậm rãi nhấc rèm vải lên, bước ra là một đôi giày thêu chỉ vàng, làm cho người ta tò mò về diện mạo của mình.

Nguyên lai là một lão nhân ừ yếu khoảng năm sáu mươi tuổi. Thư Kỳ hơi lơ đãng. Nhưng đảo mắt lại thấy sắc mặt của ba người bọn Cảnh Dạ rất trầm trọng.

Chỉ có Cố Viễn giống như không để ý đến ai, một chút sợ hãi cũng không có, nhàn rỗi mà chuẩn bị xem náo nhiệt.

“Hắn là?” Thư Kỳ lơ đãng kéo Cố Viễn hỏi.

“Tạ Đông Lâu.”

Hắn chính là Tạ Đông Lâu? Trong truyền thuyết lấy thúng úp voi, Tạ tướng? Thư Kỳ không khỏi nhìn lại hắn vài lần. Mặc dù nói thoát nhìn thân thể hắn không tốt, giống như bộ dạng của một người bị bệnh, nhưng trong mắt hắn không che dấu được sự ngạo nghễ uy nghiêm, tự tin cùng thông dong, cả người không thể khinh thường.

Tạ Đông Lâu đứng đối diện với Cảnh Dạ, hai mắt lộ ra tinh quang, cười nói: “Đồ vật hãy lưu lại, các ngươi có thể đi rồi.”

Mặt Cảnh Dạ trầm xuống, nói: “Tạ tướng chẳng lẽ không biết hai thứ đồ này chính là thánh vật của Thiên Hồ Tộc chúng ta?”

Tạ Đông Lâu cũng không giận, tiếp tục cười nói: “Nay long thể Hoàng thượng không khỏe, cần Chu Thần châu làm thuốc dẫn. Cựu thần phụng mệnh của Thái Hậu tới lấy Bảo Châu. Nếu các ngươi không giao ra đây, thì ta sẽ tâu cùng Thái Hậu, thỉnh nàng cùng triều đình chấp thuận xuất binh san bằng Văn Mộng Trạch của các ngươi. Đến lúc đó ta muốn xem ngươi giữ Chu Thần châu lại làm cái gì.”

Cảnh Dạ cười ha ha: “Ta đang muốn nhìn xem sự kiêu ngạo của nhân loại rốt cuộc có thể làm nên bản sự gì?”

Tạ Đông Lâu thuận tay rút một thanh đao từ bên người của một hắc y giáp sĩ, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, nhân ảnh bay lên, liền hướng phía Cảnh Dạ tập kích.

Người đứng bên cạnh Cảnh Dạ, Tuyết Phong trưởng lão ra tay đỡ một đao này. Lập tức hai người liền ngự phong mà đi, trên không trung tranh đấu liên tục.

Động tác của hai người quá nhanh, Thư Kỳ không nhìn rõ được chiêu thức của bọn hắn, chỉ có ánh kim quang cùng tiếng của hai thanh vũ khí va chạm vào nhau không ngừng truyền đến.

Chỉ chốc lát sau, Tuyết Phong suy sụp rơi xuống đất. Cảnh Dạ thấy thế, ra tay giúp đỡ.

Sơ Vũ chạy đến nâng Tuyết Phong dậy. Tuyết Phong tự hồ bị trọng thương, hơi thở không thông nhìn thấy Cảnh Dạ đang giao chiến thì kêu: “Thiếu gia cẩn thận!”

Vừa dứt lời, Cảnh Dạ bắt quả trong vòng mấy chiêu đã bị thế tấn công mãnh liệt của Tạ Đông Lâu làm cho liên tiếp lui về phía sau. Dù rằng trong tay hắn cầm là Long Văn đao, nhưng hiển nhiên cũng không phải là đối thủ của lão già này.

Trong nháy mắt, Long Văn đao trong tay hắn đã bị Tạ Đông Lâu cướp, cổ cũng bị cánh tay trái khô gầy của lão nhân chế trụ.

“Thiếu gia!” Tuyết Phong cùng Sơ Vũ đồng thời kinh hô.

Cảnh Dạ cố gắng trốn tránh, lại nhà không ra một chữ, trong mắt lộ vẻ phẫn hận.

Sơ Vũ lúc này đứng sau lưng Tạ Đông Lâu, liền bước ra phi thân lên, hướng phía sau lưng hắn đánh tới.

Tạ Đông Lâu cũng không thèm nhìn lại, nghe được tiếng gió phía sau, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, chế trụ Cảnh Dạ quay nửa vòng, đem Cảnh Dạ nhắm ngay thế công của Sơ Vũ.

Sơ Vũ vừa thấy hắn dùng Cảnh Dạ làm tấm chắn, trong lòng cả kinh, động tác chậm lại, Tạ Đông Lâu liền nhân cơ hội xuất ra một chưởng, đem nàng đánh bay ra ngoài ba trượng.

Cảnh Dạ cũng thừa cơ hội này lấy từ trong tay áo ra một thanh chủy thủ, mạnh mẽ phản công hướng bụng của Tạ Đông Lâu đâm tới.

Tạ Đông Lâu không đề phòng, trúng một đao này.

Cảnh Dạ nhân cơ hội muốn thoát khỏi khống chế của hắn, lại bị Tạ Đông Lâu từ phía sau lưng hung hăng tặng một chưởng.

Tạ Đông Lâu cuống quýt che vết thương ở bụng đang không ngừng chảy máu, chủy thủ đâm vào rất sâu, hắn không dám rút đao ra.

Tuyết Phong đỡ lấy Cảnh Dạ, vận công truyền chân khí cho hắn. Sơ Vũ cũng đang bị thương nằm cách đó ba trượng, không thể động dậy.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Ngay lúc này, đột nhiên vang lên vô số tiếng vó ngựa, từ bốn phương tám hướng ầm ầm kéo đến.

Tạ Đông Lâu sắc mặt tái nhợt, khoe miệng lộ ra nụ cười thê lương: “Cổ công tử, ngươi dùng một chiêu ‘bộ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn’ này thật sự là khiến cho người ta khâm phục.”

Cổ Viễn mỉm cười: “Ồ trước mặt Tạ Tướng, chút xiếc nhỏ nhỏ Ạ có đáng gì đâu.”

Trong lúc Thư Kỳ nghi nghi hoặc hoặc, đã thấy các kỵ sĩ tay cầm đao kiếm, mặc áo giáp màu bạc lao đến, đem nơi này bao vây lại. Xong lên trước nhất lại là Tuyết Tinh cùng Tiết Hoài Phong.

“Công tử không sao chứ?” Hai người cầm đầu xoay người xuống ngựa, tiến lên thi lễ.

Cổ Viễn khí định thần sắc cười đáp: “Yên tâm.”

“Thuộc hạ đã dẫn theo năm ngàn đệ tử Thuật Thiện đường đem nơi này bao vây, toàn bộ mặc cho công tử phân phó.” Tiết Hoài Phong lại bẩm báo.

“Làm phiền.” Cổ Viễn xoay người đi đến trước mặt Tạ Đông Lâu cùng Cảnh Dạ, còn chưa mở miệng, Dư Chính Vũ đột nhiên bừng tỉnh, như giống như gặp quỷ, sắc mặt trắng bệch, liền lùi lại vài bước.

“Ngươi, ngươi không phải trùng Thanh Liên tán? Chẳng lẽ ngươi không có uống canh? Thuộc Nghị rõ ràng nói ngươi đã uống Tiểu tử thói kia cũng dám gạt ta?”

Cổ Viễn nghe vậy, cười nói: “Đừng trách đứa bé kia. Kia canh ta chỉ nếm thử một miếng, quả thật mỹ vị, đáng tiếc bị người nào đó không cẩn thận làm đổ. Một giọt cũng không còn.”

Thư Kỳ vừa nghĩ tới cảnh hai người thân mật, mặt tự nhiên đỏ. Lại tính ngộ, nguyên lai trong canh Thuộc Nghị đưa tới có độc, như vậy Thuộc Nghị đứa bé này căn bản chính là cái bẫy mà Dư Chính Vũ sắp đặt? Nàng thật sự là dẫn sói vào nhà đắc tội với hắn. Hoàn hảo là hắn sớm có phòng bị.

“Vậy vừa rồi ngươi bị thương cũng là giả?” Dư Chính Vũ hai mắt sững sờ, ngăn người.

“Ta quả thật bị ngươi chém trúng một đao.” Cổ Viễn nghiêm túc gật đầu, “Đây là thật. Nếu không làm sao ngươi có cơ hội đem ta đi?”

Dư hính Vũ mặt run rẩy đứng lên: “Ngươi quả nhiên ngoan độc, không tiếc lấy tự thân làm mồi nhử. Không thể tưởng được chính bị ngươi tính kế.”

“Chẳng lẽ Tuyết Tinh cũng là do ngươi cô ý phái nàng mật báo với chúng ta?” Cảnh Dạ kinh dị hỏi.

“Đúng.” Cổ Viễn hướng hắn tươi cười, “Tuyết Tinh chỉ biết nghe theo lời nói của chủ nhân thanh đao. Hiện tại ngươi đã biết ai mới là chủ nhân của Long Vãn đao?”

Cảnh Dạ hai mắt ngẩn ngơ, Chu Thần châu đang nắm chặt trong tay hắn cũng lỏng lẻo rơi xuống đất, chẳng lẽ hắn vĩnh viễn cũng đâu không lại cái tên huyết thống không tinh khiết nửa yêu nửa người này?

Cổ Viễn dời bước, nhẹ nhàng nhặt hạt châu lên, chuyển hướng Tạ Đông Lâu: “Tạ tướng, không biết bây giờ có nên đem đao vật quy nguyên chủ không?”

Tạ Đông Lâu buông chuỗi đao ra, đem cầm đao xuống đất, lại lui ra phía sau ba bước.

Cổ Viễn tiến lên rút đao, tra vào vỏ. Ngược lại đem hai thứ thánh này vật giao cho Tuyết Tinh, nói: “Đây là trọng trách của Vân Lạc Thánh nữ, bây giờ ta giao cho ngươi.”

Tuyết Tinh đứng ngây ra tại chỗ: “Công tử.”

Cổ Viễn cười nói: “Ta dù sao cũng là một bán nhân loại, kekhoogn thể kế vị tộc trưởng. Ngươi trở lại Vân Mộng Trạch sau này chọn người thích hợp cho vị trí này.”

Vừa nghe lời Cổ Viễn nói ra . . . , những người ở chỗ này đều bị kinh dị.

Lát sau, Tuyết Tinh cả kinh nhất chột khôi phục sắc mặt bình tĩnh. Công tử ở trong mắt nàng vốn là làm việc ngoài dự đoán mọi người người, hắn làm như vậy nhất định có nguyên nhân của hắn. Chính là mấy năm nay vẫn đi theo bên cạnh hắn, nay lại sắp biệt ly, khoe mắt không khỏi ửng đỏ. Nhưng ngược lại, nghĩ đến hợp lại tan là chuyện bình thường của thế gian, nàng lại có tu hành trăm năm của hồ ly lại vẫn chấp nhất điểm này không khỏi có chút phụ tu vi của chính mình. Vì thế, nắm chắc Long Vãn đao, thoải mái nói: ”Tuân mệnh lệnh công tử.”

Cổ Viễn chỉ cười không nói, lại khoác tay Thư Kỳ, cùng nhau rời đi.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn dùng Chu Thần châu cứu mẹ ngươi ra?” Tạ Đông Lâu trầm giọng hỏi.

Cổ Viễn cười đáp: “Mẹ ta đã sớm cùng cha ta ra đi.”

“Ngươi đã sớm biết?” Tạ Đông Lâu không che dấu được sự khiếp sợ trong mắt.

“Ngày đầu tiên mà ta đáp ứng giao dịch Tạ tướng, thì người bên cạnh Tạ tướng đã nói cho ta biết kỳ thật mẹ ta từ lúc mười hai năm đã không còn ở nhân thế. Tạ tướng chỉ vì Chu Thần châu cố ý lừa gạt ta.” Cố Viễn lạnh lùng ra chân tướng sự việc.

Lời nói này tựa hồ làm cho Tạ Đông Lâu xúc động, nét mặt bình tĩnh của hắn xuất hiện thần sắc kích động: “Ngươi nói rất đúng, mẫu thân của ngươi đã sớm không còn. Nàng vì muốn để cho ngươi có lý do sống sót, muốn ta giấu giếm ngươi mấy năm nay.”

Hắn chậm rãi lấy trong tay áo ra một cái hộp gỗ tinh xảo hình tứ phương, đưa cho Cố Viễn: “Đây là vật mà nương ngươi cách đây mười hai năm gửi lại cho ta muốn ta ở thời điểm thích hợp giao lại cho ngươi.”

Cố Viễn yên lặng tiến lên tiếp nhận hộp gỗ, đề xuống chột mở, mở ra.

Hộp gỗ rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Chỉ trong thời gian ngắn, bên trong hộp đột nhiên bắn ra một đạo hoàng quang, trên miệng hộp nổi lên một tầng sa mỏng giống như sương mù.

Thư Kỳ thật sự kinh ngạc thán thán. Giờ này đang xuất hiện ở trước mặt nàng là cái gì đó tựa như một cái máy chiếu, đối diện giống một khối màn hình lớn. Trên màn ảnh hiện ra hình ảnh một nữ tử trẻ đẹp.

Nàng mặc váy tử kim thêu hoa, dáng người yếu điệu, ngũ quan thanh lệ, mắt như thu thủy, môi tựa hoa đào tháng ba, lại rất giống với Cố Viễn.

Thư Kỳ đã đoán được nữ tử kia chắc chắn là nương của Cố Viễn.

Nàng kia trên môi nhòe miệng cười, ôn nhu nói: “Viễn nhi, ngươi đã trưởng thành rồi sao? Mấy năm nay cuộc sống của ngươi có tốt không?”

Cố Viễn thần sắc ngưng trọng, nhìn nàng không chớp mắt, trong con ngươi sâu thẳm có vô vàn lưu luyến.

Nàng kia ngáp ngừng rồi lại nói tiếp: “Nương thực xin lỗi ngươi, lúc trước đã nhẫn tâm bỏ ngươi lúc còn thơ ấu mà cùng cha ngươi mà đi. Hi vọng ngươi có thể hiểu được sự đau khổ của nương, tha thứ nương vì đã ích kỷ và yếu đuối.”

Cố Viễn đột nhiên quay mặt qua chỗ khác, nhìn vào khoảng không nào đó.

Thư Kỳ cảm thật chắc tay hắn, nàng biết trong lúc này lòng hắn nhất định khó có thể bình tĩnh, là tràn ngập bi thương a.

Nàng kia hình ảnh chậm rãi nhạt dần, tay Cố Viễn có chút lạnh.

“Viễn nhi, nương phải đi, hi vọng ngươi có cuộc sống thật tốt, hãy tự chăm lo cho bản thân mình, sống thật vui vẻ, đừng lập lại vết xe đổ của ta và cha ngươi.”

Hình ảnh của nàng lại mờ đi một chút, sương mù cũng dần dần tiêu tán, giữa không trung trở lại bình thường giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh.

Cố Viễn dậm nắp hòm lại, để vào trong lòng, hướng Tạ Đông Lâu lạy hắn một lạy. Lão giả này vì mẹ của hắn đã giữ đúng hứa hẹn mười hai năm. Đây là lời hứa của một quân tử, nặng như Thái Sơn, làm cho người ta bắt đầu kính nể.

“A Viễn. Thủ hạ lưu tình.” Tạ Thanh Ca cười con ngựa trắng thờ hồng học phá tan vòng vây chạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

“A Viễn, xin ngươi buông tha cho ông nội của ta!” Tạ Thanh Ca xuống ngựa chạy vội tới trước mặt Cố Viễn.

“Thanh Ca!” Tạ Đông Lâu thấp giọng kêu, “Sao ngươi lại tới đây?”

Tạ Thanh Ca quay đầu nhìn lại, ông nội của mình sắc mặt trắng bệch ôm miệng vết thương đứng ở phía sau, nhanh tay đỡ lấy hắn, nổi giận đùng đùng nhìn về phía Cố Viễn: “Ngươi đã đồng ý điều kiện không tổn thương ông nội của ta! Ngươi.”

Tạ Đông Lâu lập tức ngăn hắn lại, khó khăn mở miệng cười nói: “Việc này không liên can tới Cố công tử. Hiện tại ngươi đã đến rồi là tốt, nếu không gia

gia còn tưởng rằng người thật sự là một phế vật chỉ biết ăn uống vui đùa.”

Tạ Thanh Ca thẹn đỏ mặt: ” Ông nội, đừng nói chuyện, chúng ta mau đi về chữa thương.”

Tạ Đông Lâu gật đầu, để tùy ý tôn tử giúp đỡ lên ngựa rồi đi.

Cố Viễn quay đầu nhìn về phía Thư Kỳ mỉm cười: “Chúng ta cũng trở về thôi.”

Thư Kỳ tùy ý để hấn nắm tay mình, đến cạnh một con tuấn mã đỏ thẫm, hai người phi thân lên, giục ngựa chạy đi.

Ánh trăng như nước. Ban đêm gió trong rừng ôn nhu thổi lướt qua mặt của hai người, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

Đột nhiên một giọt lệ nóng rơi trên cổ nàng, thân mình Thư Kỳ cứng đờ, không dám nhúc nhích.

Hồi lâu, hấn mới mở miệng: “Cám ơn người.”

Thư Kỳ nghiêng đầu, phát hiện trên mặt của hấn một chút bi thương cũng không có, mà thay vào đó là một loại thanh nhã, bình thản.

“May mắn gặp người, ta mới biết được toàn tâm toàn ý yêu một người là như thế nào. Nếu không, có lẽ ta cũng thật sự rất khó lý giải nỗi đau khổ của mẫu thân. Có thể ta sẽ hận bà ấy cả đời.” Cố Viễn vui đầu vào trong cổ của nàng thở dài.

“Mẫu thân người kỳ thật cũng là rất yêu người.”

“Việc này tất nhiên.” Cố Viễn cười nói, thần sắc trên mặt làm cho người ta không thể nhìn ra cảm xúc, “Nhưng mà bà ấy lại càng yêu cha ta hơn.”

“Chẳng lẽ người còn muốn tranh giành với cha người?” Thư Kỳ chế nhạo nói.

Cố Viễn nghiêm túc suy nghĩ, lại nói : ” Nếu như chúng ta có đứa nhỏ, ta sẽ thương yêu chúng thật nhiều, thậm chí cũng giống như nương của ta, càng yêu người nhiều hơn yêu hấn.”

“Nói gì đấy!” Thư Kỳ sùng sốt, vừa thẹn lại quẫn, cúi giận nói.

Cố Viễn mỉm cười như có như không, tiếp tục nói: “Nếu có thể, ta muốn giống như lời mẹ nói, cùng người sống cuộc sống như những người bình thường, cùng người uống rượu ngâm thơ, cùng người bơi thuyền trên hồ, cùng người xem mặt trời mọc mặt trời lặn, cùng người đi đến Sơn Cùng Thủy Tận, cùng người sống cuộc sống thật bình yên, cho người dựa vào cả đời.”

Thư Kỳ không nói gì, chỉ để mặc hấn ôm mình thật chặt. Hấn là một nam tử thông minh, hấn biết mình nên bỏ vứt bỏ cái gì tranh thủ cái gì.

Nàng quyến luyến sự ấm áp của hấn, nhưng nàng có thể sống ở chỗ này lâu dài?, ở lại bên cạnh hấn sao?

“Người đừng lo lắng .” Hấn ghì chặt ngựa, xoay người xuống ngựa, lại giống như ảo thuật đưa bàn tay mở ra. Lòng bàn tay chính là một hạt châu sáng trong.

“Chu Thần châu?” Thư Kỳ kinh ngạc nói.

“Phải”

“Không phải đã giao lại cho Tuyệt Tình sao?”

Cố Viễn cười nói: “Thứ này đối với người tu hành mà nói, tác dụng cũng không quá lớn. Nhưng đối với người, lại rất trọng yếu. Có thể bảo trụ tánh mạng của người. Cho nên ta bí mật thỉnh Tuyệt Tình đem hạt châu thật sự tặng cho ta .”

Thư Kỳ cẩn thận cầm hạt châu lên, lại nghĩ tới cái gì đó, thờ phì phì đem hạt châu thả lại trong tay hấn, trừng mắt nhìn hấn nói: “Ta không cần.”

Cố Viễn nhú mày: “Vì sao?”

Thư Kỳ xoay người đưa lưng về phía hấn, thấp giọng không được tự nhiên nó: “Không tại sao, không cần chính là không cần, , không cần.”

Cố Viễn đột nhiên giương lông mày cười, kéo thân thể của nàng, nâng cằm của nàng lên, trực tiếp hôn.

Thư Kỳ lúc đầu còn mím môi sống chết chống cự. Ai ngờ hấn được một tác lại muốn tiến một thước giống như câu dẫn lười nhẽ nhàng về bề ngoài cánh môi xinh đẹp của nàng.

Thư Kỳ có một chút lơ lửng phòng bị.

Trong lúc bất tri bất giác, hạt châu trong tay đã bị hấn lặng lẽ bỏ vào túi áo của nàng.

Ánh trăng nhàn nhạt , hai người ở dưới bóng cây nhiệt tình ôm nhau, bong dáng quần quýt kéo dài.

Con ngựa kia cũng giống như thẹn thùng, quay đầu đi chỗ khác gặm cỏ xanh.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Lúc thành thân, Cố Viễn nói hết lời muốn đem thành Kiến Khang này giao cho Ân Hi Bạch cùng Tiết Hoài Phong hai người bọn họ xử lý. Còn mình với Thư Kỳ đi du sơn ngoạn thủy. Trong ba năm, bọn họ đi qua rất nhiều địa phương, bọn họ cùng nhau đi đến Thiên Sơn, đã đến Tây Vực, đi qua sa mạc lớn và thảo nguyên. Đương nhiên cũng từng chơi thuyền trên hồ. Xem cảnh mặt trời mọc mặt trời lặn. Xem qua rất nhiều phong cảnh tuyệt mỹ, nhận thức được phong tục tập quán của dân tộc, đem giấc mộng của nàng biến thành sự thật.

Trong thời gian đó, ở núi Lạc Tinh, bọn họ đến tế bái sư muội của Phùng Vũ. Diện mạo của hắc tử tới tới giờ cũng không khác gì nhau cho lắm. Chỉ là trong lời nói cử chỉ có vài phần thô lương không kiềm chế được. Hắc tử nói cho Thư Kỳ biết nguyện vọng cả đời của sư muội mình là cùng hắc tử xem cảnh mặt trời mọc ở núi Lạc Tinh. Nhưng lúc đó hắc tử còn trẻ, trong lòng chỉ nghĩ đến muốn tạo dựng chốn giang hồ, phụ bạc nàng. Mà nàng không đi lấy chồng, năm năm trước buồn tủi mà chết. Hắc tử đối với nàng vẫn một lòng thủy chung và một phần áy náy.

Nghe xong chuyện cũ của hắc tử, làm cho Thư Kỳ thổn thức không thôi. Con người thường mất đi sau này mới hối hận không kịp. Nhìn nam tử anh tuấn ở bên cạnh đang cầm tay mình. Trong lòng nàng có chút may mắn, mặc dù đôi lúc hắc tử có hay bắt nạt nàng, chọc tức nàng. Nhưng thật ra hắc tử là một nam tử dịu dàng, hiểu nàng, quý trọng những người bên cạnh hắc tử.

Ngồi trên xe ngựa mấy ngày khiến nàng đầu đau, mắt hoa, ngực khó chịu, trong lòng buồn nôn. Tuy rằng trước kia có ngồi xe ngựa xóc nảy lâu nhiều thì có hiện tượng như vậy. Nhưng lần này không biết tại sao có một cảm giác đặc biệt.

“Chúng ta lập tức đến thành Kiến Khang chứ?” Thư Kỳ tựa vào người hắc tử, không chút để ý hỏi. “Ừ.” Cố Viễn vẫn về sợi tóc ở thái dương nàng.

“Không biết sư huynh của phu quân cùng Tiết đường chủ quan lý như thế nào?” Thư Kỳ thuận miệng hỏi.

“Còn có thể như thế nào?” Cố Viễn thở dài, buồn bực nói: “Đều nhanh lỗ vốn hết. Hai người bọn họ thật đúng là không biết lường trước việc buôn bán được.”

“Nhưng chúng ta đi lâu như vậy, cũng nên trở về xem sao.” Thư Kỳ cười nói, ngồi thẳng người lên đối mặt với Cố Viễn: “Cảm ơn phu quân mấy năm này cùng thiếp chơi đùa.”

“Đương nhiên.” Cố Viễn nghiêm mặt nói: “Ta quả thật hi sinh một số bạc rất lớn thì không nói, còn một người khổ sở chăm chỉ càn cù hầu hạ ở bên cạnh nàng, Kỳ nhân huynh dùng một câu ‘cảm ơn’ liền đuổi ta đi?”

Thư Kỳ quay đầu, nghĩ nghĩ, nói: “Vậy chàng nghĩ thiếp nên tạ ơn như thế nào?”

Cố Viễn có thâm ý cười sát bên vành tai nàng, nói nhỏ: “Ta nghĩ là nên sinh một đứa bé.”

Thư Kỳ sùng sốt, thấp mặt mày, trên mặt liền hiện hai đóa hoa hồng nhỏ, thấp giọng nói: “Thiếp nghĩ có một khoảng thời gian chúng ta không dùng chén thuốc kia.”

Chưa nói xong, một trận cảm giác ghê tởm đột nhiên theo ngực truyền đến. Nàng chạy nhanh ra sau xe nôn tháo một trận.

“Sao thế?” Cố Viễn từ xa nhìn thần sắc của cô không được khỏe, thu hồi nụ cười, giúp đỡ nàng.

Thư Kỳ khoát tay, sắc mặt trở nên tái nhợt, cười nói: “Không có việc gì.”

“Về thành bảo Hàm Chi xem” Mặc dù mình cũng biết chút y thuật, nhưng y thuật của Hàm Chi cao siêu. Ngay từ đầu để hắc tử chuẩn đoán thì yên tâm hơn. Trong lòng hắc tử cười thầm chính mình khi nào lại trở nên tự ti như thế/ Nhưng đột nhiên có chút sợ hãi, không phải là phóng xạ chứ? Chẳng lẽ Bích Trầm Châu với NR1A vô dụng?

Tại ở Cổ Phủ.

Tiết Hoài Phong, chẳng lẽ, Hàm Chi cùng mấy tên sai vặt đứng ở cửa. Vừa thấy xe ngựa đi hướng cửa phủ, liền cùng nhau tiến lên đón.

“Cung nghênh công tử!”

Cố Viễn cẩn thận đỡ Thư Kỳ xuống xe.

“Các vị khỏe không?” Hần cười nói.

“Công tử” Chẳng lẽ nói quanh nói co :” Chúng tôi đem sản nghiệp ở thành Kiến Khang của công tử tổn thất hơn nửa .. Công tử thứ tội!”

“Công tử thứ tội!” Tiết Hoài Phòng cùng Vệ Hàm Chi cũng chỉ cúi đầu không dám nhìn nét mặt của Cố Viễn, đi theo hần lâu như vậy, cũng biết tính tình của hần. Từ trước tới nay hần đều không nương tay.

“Các ngươi không cần thỉnh tội hần!” Ân Hi Bạch từ trong phủ đi ra rồi chậm rãi xuất khẩu, bắt bình nói :” Hai người bọn họ thì đi chơi vui vẻ, muốn chúng ta chạy tới chạy lui trong phủ một chết đi được còn giữ gia tài của hần. Các ngươi phải đòi công hần mới đúng.”

“Sur huynh nói cũng có lý.” Cố Viễn cười nói :” Ta quả thật rất cảm ơn các vị. Tiết đường chủ, đêm nay mở tiệc, thế nào?”

Tiết Hoài Phòng nhất thời không kịp phản ứng, công tử đã thay đổi, chẳng lẽ là bởi vì Thư cô nương?

“Đại ca, công tử đang nói chuyện với huynh đấy!” Mạc Phi nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Tiết Hoài Phòng.

“Dạ, công tử.” Tiết Hoài Phòng đáp.

Thư Kỳ nhin không được xoay người nôn ra một trận.

Cố Viễn đỡ lấy nàng, ân cần nói :” Đi vào đã, Hàm Chi xem nàng ấy thế nào đi!”

Thư Kỳ gật đầu.

Nghỉ ngơi một lát, Cố Viễn liền dẫn Vệ Hàm Chi đi vào.

Nàng còn nhớ rõ ba năm trước đây ở thành Giang Ninh. Nàng đã uống qua “Thất chế tuyệt mật” của thầy thuốc trẻ tuổi này rồi, mùi vị quả thật không tệ.

Nghe Cố Viễn nói lần trước hần lấy nữ sát thủ do hần cứu, còn thêm hai tiểu hài nhi trẻ con đáng yêu nữa.

“Cô nương, đắc tội.” Hần nhẹ nhàng thân thủ bắt mạch cổ tay nàng, ánh mắt lại nhìn phía ngoài phòng.

Cố Viễn ở một bên im lặng chờ, trên mặt không giấu được vẻ lo âu.

Một hồi lâu, hần mới đứng dậy, cúi đầu Cố Viễn, cất cao giọng nói :” Chúc mừng công tử, cô nương có tin vui.”

Cố Viễn cười nói :” Làm phiền.”

Hóa ra là triệu chứng nôn nghén.

Hần lại xoay người nói với Thư Kỳ :”Đoạn này này xóc nảy mệt nhọc, tốt nhất cô nương nên nghỉ ngơi. Tôi sẽ bảo mấy người kê đơn thuốc cho cô nương.”

“Đa tạ Tam đường chủ.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

“Kỳ nhi, ta cảm thấy ông trời càng ngày càng ban phước cho chúng ta.” Cố Viễn lôi kéo tay nàng cười nói :” Được làm một người phu quân như thế, còn gì đòi hỏi nữa.”

Thư Kỳ cũng cười nói :” Nó tới đúng lúc.”

Hai năm sau, tại Cố Phủ.

Một tiểu nam hài đang tập tễnh bước đi cùng mẫu thân tuổi trẻ của mình chơi đùa.

“Thiên nhi, nhìn xem ai tới kia?” Thư Kỳ giúp đỡ đứa nhỏ, nhìn nam tử áo trắng cười nói. Hần toàn toàn là rất có khí chất nam nhân trưởng thành. Mỗi lần gặp hần, trái tim nàng vẫn không nhịn được đập loạn xạ.

“Phụ thân phụ thân” Tiểu hài từ vội vàng gạt tay Thư Kỳ, thân thể nhỏ nhỏ đi lại đã không xong lại còn muốn chạy về phía hần.

Cố Viễn ôm lấy đứa nhỏ, cười nói :” Hôm nay có ngoan ngoãn nghe lời mẫu thân không?”

Ánh mắt đứa nhỏ sáng ngời, gật đầu :” Thiên nhi rất ngoan.”

Thư Kỳ nghênh đón , cười hỏi :” Sao hôm nay lại trở về sớm thế?”

“Thúc bảo dẫn người khác đến muốn gặp nàng.” Cố Viễn đi sang một bên , phía sau hai người kia đã đi tới.

Người tới chính là Vệ Quốc cùng Đoạn Thanh Ngọc.

Hóa ra năm năm ước hẹn của bọn họ đã đến. Thư Kỳ giật mình . Thời gian năm năm cũng không làm cho Đoạn Thanh Ngọc thay đổi ý định của chính mình . Có lẽ bọn họ thật lòng đến với nhau.

Một khi đã như vậy , nhất định nàng sẽ tác thành cho bọn họ.

Khối Tử phiên cùng NR1A phòng chống phóng xạ nàng vẫn giữ . Hôm nay là thời điểm đưa cho bọn họ.

Lưu lại ở đây là quyết định của chính bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử Nhà Ta Là Hồ Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.